

Ο ΘΕΟΣ ΕΦΥΓΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Το 1983, ως λαϊκός, βρισκόμουν με μία αποστολή τεσσάρων ατόμων στη μονή αγίας Αικατερίνης Σινά. Εκεί γνώρισα έναν ορθόδοξο μοναχό από την Αυστρία τον π. Αλέξανδρο. Γνώριζε και μιλούσε

σελ. 7

«Το νόημα της σταυρωμένης Θεότητας!»

σελ. 5

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΑΙ, ή... πώς ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΑΙ ; β' μέρος

σελ. 4

Χοιρωδία : Η εσχάτη κατάληξη της ασωτίας

“μηδέ βάλητε τούς μαργαρίτας υμών ἔμπροσθεν τῶν χοίρων” Ματ. 7,6
“οὐ περί χοίρων, ἀλλά τούς χοιρώδεις τῶν ἀνθρώπων αἰνίττεται”

Χρυσόστομος

σελ. 6

«Οἰκῆμα πλάνης και αιρέσεως (Ελληνικό κοινοβούλιο)»

Αναμφίβολα, εἶναι ο πλέον κατάλληλος τίτλος περιγραφῆς της σύγχρονης νομο-

σελ. 13

Ο προφήτης Ζαχαρίας και “το πετούμενο δρεπάνι” (τα σιδερένια ξίφη)

σελ. 14

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

σελ. 14

Όταν ο Θεός έφτιαξε τη γυναίκα...

σελ. 4

Άγιος Άρτος 90 ετών

σελ. 5

ΨΑΛΤΙΚΑ

- Θα τον είχαμε στοιχειώσει... σαν τον πρωτομάστορα στις Άρτας το χιοφύρι

● “ΛΕΒΕΝΤΙΑ”

«... είσελθε εις την χαράν του “υπουργείου σου”»

σελ. 16

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΤΟΣ ΚΗ ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 321 ΤΙΜΗ 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΛΟΓΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 061603, ΛΑΡΙΣΑ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2024

Βαρύ θα είναι το αντίτιμο για την αποστασία μας

σελ. 9

«... Ο Θεός
ου μνησθῆναι,
ο γαρ εἰς
σπειρῆ ἄνθρωπος
τούτο και
θερίσει»
(Γαλ. 6,7)

«Η Μεγάλη Πέμπτη τῆς 15ης Φεβρουαρίου 2024»

Κατώδυνοι στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα παρακολουθήσαμε τὰ, ὅσα συνέβησαν στὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, ὅπου ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ 175 βουλευτὲς ψήφισαν

σελ. 11

ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΗΜΑΡΧΟ ΛΑΡΙΣΑΣ κ. ΑΘ. ΜΑΜΑΚΟ (Ανοικτὴ ἐπιστολή)

Κύριε Δήμαρχε, πέρασαν τριάμισι χρόνια ἀπὸ τότε, που η κυβέρνηση παραχώρησε τοὺς Δημοτικούς Ἱεροὺς Ναοὺς τῶν κοιμητηρίων σὲς οἰκείες μνηροπόλεις ἀγνοώντας ὅτι σὲς Δήμοις ὑπάρχουν μεγάλες ομάδες ἀνθρώπων που ἀνήκουν σὲς πατρίο (παλαιό) ἡμερολόγιο (παλαιοἡμερολο-

σελ. 15

«Μια ιστορική ομιλία για τη διπλή εορτὴ τῆς Ελλάδος

(25^η Μαρτίου & Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου)

[Ανασκαλεύοντας τὸ ἱστορικό ἀρχεῖο αὐτὲς τῆς ἡμέρας, ἐντοπίσαμε μια ση-μαντική μαγνητο-φωνημένη ομιλία που ἐκφωνήθηκε σὲς τὴν πανηγυρική δοξολογία, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ἔθνους μας ἀπὸ τὸν Τουρκικό ζυγό και

σελ. 10

Μπράβο του...! - και Μπράβο του...!

(ὅτι δεν τόλμησαν να ψυλλίσουν Ορθόδοξοι Ἱεράρχες τὸ φώναξε με δύναμη και τόλμη παπικός ἀρχιεπίσκοπος)

τα παιδια του σκότους,
η παγκοσμιοποιητικὴ κλίκα θέλουν να ιδρύσουν
τὸ βασίλειο του Αντίχριστου σὲς τὴν γῆ

σελ. 12

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;;

(Εἶναι μια στήλη που θα γράφει σύντομα διάφορα επικαίρια θέματα, που οἱ ἄλλοι δεν τα γράφουν... γιὰ να τα μαθαίνετε)

A) ΜΗ ΣΚΑΛΙΖΕΤΕ ΓΙΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ, ΘΑ “ΚΑΕΙΤΕ”!

B) ΕΝΑΣ ΠΙΛΟΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ...!

Γ) ΑΝΗΣΥΧΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΡΕΟΣ

σελ. 3

Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ Π. ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ Ένας εκ τῶν 12 διωχθέντων (30ο μέρος)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ
ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕ-
ΝΟ ΦΥΛΛΟ
(Συνεχίζουμε
τὴν καταγραφή

ιστορικών γεγο-
νότων ὅπως δι-
αδραματίστηκαν
ἐκείνη τὴ σκοτει-
νὴ περίοδο).

ΜΙΑ ΕΞΑΜΒΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ «ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ “12”»

στο καταρριπωμένο ἀπὸ ψεῦδη βιβλίο

Προχωρώντας σὲς τὴν ἐπόμενη σελίδα τῆς ἴδιας σελίδας βρέθηκα σὲς τὴν 16^η υποσημείωση, ἐδὼ σταμάτησα, προβληματίστηκα, σε κοίταξα στα μάτια - νοερά - κ. Ἀνδρεόπουλε, διότι

ξέχασες μάλλον ὅτι χρόνια τώρα εἶστε καθηγητὴς Θεολόγος (θρησκευτικῶν) και βραβευμένος με μεταπτυχιακό και με διδακτορικό και δεν εἶστε πλέον δημοσιογράφος που, ὅπως ἔλεγε και

σελ. 7.8

Στις 23 Ιουλίου 1974 έχουμε αλλαγή πολιτικού σκηνικού, ο Κων. Καραμανλής ορκίζει τη νέα Κυβέρνηση και αμέσως κατήργησε όλες τις Συντακτικές Πράξεις της δικτατορίας, για δε τους εκδιωχθέντες δώδεκα (12) μητροπολίτες υπήρξε εξαίρεσις. Άρχισαν πολίτες από όλη την Ελλάδα να διαμαρτύρονται γι' αυτήν την εξαίρεση. Η οργή του κόσμου μεγάλωνε, όσο περνούσαν οι ημέρες χωρίς καμία απόφαση.

Τη δεύτερη ημέρα, Πέμπτη 25^η Ιουλίου, δύο διωγμένοι μητροπολίτες, ο Αλεξανδρουπόλεως Κωνσταντίνος και ο Χαλκίδος Νικόλαος επισκέφθηκαν το νέο υπουργό Παιδείας Λούρο, για να τον ενημερώσουν και παράλληλα τον παρακάλεσαν να αναστείλει για ένα μικρό χρονικό διάστημα το να δώσουν τη διαβεβαίωση οι νέοι «εκλεγμένοι» μητροπολίτες, ώστε πρώτον να ενημερωθεί και δεύτερον να διαπιστώσει ότι τα Διατάγματα αναγνωρίσεως που είχαν δημοσιευτεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως ήταν σε κενό εξουσίας και ούτε είχαν υπογραφές των αρμοδίων υπουργών!

Ο άγιος Αλεξανδρουπόλεως θέλησε να ενημερώσει βαθύτερα τον υπουργό τονίζοντας ότι ο Σεραφείμ θέλει να επαναφέρει στην Εκκλησία όλους αυτούς που είναι συντονισμένοι με τις αδυναμίες και τις τάσεις του πρώην Αθηνών Ιακώβου.

Οι δύο μητροπολίτες δε γνώριζαν τις ειδικές προτιμήσεις του υπουργού, οι οποίες αποτελούσαν κοινό μυστικό στη λεγόμενη υψηλή κοινωνία των Αθηνών. Ο υπουργός τους άκουσε με “μεγάλη” προσοχή, την ομολογία αυτή του μητροπολίτη Αλεξανδρουπόλεως την θεώρησε ως πιστοποιητικό εξαιρετικών πράξεων και μάλλον ενοχλήθηκε από την ανησυχία και την αγωνία του μητροπολίτη, γι' αυτό με την αποχώρησή τους, έδωσε αμέσως εντολή να προχωρήσουν τη διαδικασία διαβεβαίωσης των νέων μητροπολιτών ενώπιον του Προέδρου της Δημοκρατίας χωρίς καθυστέρηση.

Την Παρασκευή 26 Ιουλίου οι εμπέριστατοι μητροπολίτες έστειλαν στον Πρωθυπουργό Κων. Καραμανλή την παρακάτω

επιστολή:

Εν Αθήναις τη 26^η Ιουλίου 1974

Προς

Τον Εξοχότατον Πρόεδρον της Κυβερνήσεως

κ. Κωνσταντίνον Καραμανλήν

Ενταύθα

Κύριε Πρόεδρε,

«Επιτρέψατε επί τη αναλήψει των καθηκόντων Υμών ως Προέδρου της Ελληνικής Κυβερνήσεως, όπως εκφράσωμεν θερμότητην ευχίν δια την ευόδωσιν του έργου υμών, πραγματικήν συνένωσιν απάντων των Ελλήνων, επούλωσιν των τραυμάτων του παρελθόντος και πορείαν προς στόχους ευγενείς και δημιουργούς...

» Ουκ ήττον όμως, επειδή μία πτυχή του εκκλησιαστικού θέματος προσλαμβάνει σήμερον διαστάσεις εκρηκτικές, με κίνδυνον να δημιουργηθή κλονισμός του φρονήματος του λαού και ανεπούλωτος δικασμός, παρακαλούμεν, όπως αφιερώσπε ολίγον χρόνον δια την αντιμετώπισιν αυτής και μόνον της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

» Δια δύο Συντακτικών Πράξεων, των υπ' αριθ. 3 και 7 του 1974 απεκλείσθη από του να συμμετέχη εις τα Διοικητικά Σώματα της Εκκλησίας και τούτο άνευ δίκης, άνευ απολογίας και οιασδήποτε άλλης διαδικασίας το ήμισυ και πλέον των Μητροπολιτών.

» Τελευταίως δε πάλιν, δια πλειοψηφίας του κατά τας προαναφερθείσας Συντακτικές Πράξεις Συνοδικού Σχήματος, σχηματισθείσης όλως παρανόμως και αυθαιρέτως, χωρίς δίκην, χωρίς απολογία, χωρίς έστω και την στοιχειώδη διαδικασία, τη συμπράξει των τότε κρατούντων, κατεδικάσθησαν εις την εσχάτην δια Μητροπολίτας ποιητήν δώδεκα Μητροπολίται. Εσπευσμένως δε και νομικώς ανωμάλως εξελέγησαν και χειροτονήθησαν ισάριθμοι, δια να καταλάβουν τας θέσεις των κακώς και παρανόμως εκβληθέντων.

» Την στιγμήν αυτήν επιδιώκεται να δοθή η διαβεβαίωσις (όρκος) των νέων Μητροπολιτών, ώστε να ολοκληρωθή το πραξικόπημα και να δημιουργηθή τετελεσμένον γεγονός, αφού κατεβλήθη προσπάθεια δημοσιεύσεως των σχετικών Διαταγμάτων μετά την παραίτησιν της προηγουμένης Κυβερνήσεως και ολίγας μόνον ώρας προ της ορκωμοσίας υμών ως Πρωθυπουργού...

» Εξ άλλου, καθ' όν χρόνον παρέχεται η δυνατότης αποκαταστάσεως όλων των αδικώς διωχθέντων κατά την τελευταίαν περίοδον, δεν είναι δυνατόν να μην επεκταθή το μέτρον τούτο και εις τα στελέχη της Εκκλησίας και να μη σταματήση αμέσως ο διωγμός των Μητροπολιτών.

» Παρακαλούμεν όθεν την Υμετέραν Εξοχότητα, όπως, αφ' ενός μεν δώσπε εντολήν, ίνα ματαιωθή η διαβεβαίωσις των παρανόμως εκλεγέντων εις αντικατάστασιν ημών, η ανασταλείσα προσωρινώς υπό του εξοχωτάτου Υπουργού Παιδείας, αφ' ετέρου δε, κατόπιν και της εξαγγελίας υπό

της Κυβερνήσεως της καταργήσεως των αντιδημοκρατικών μέτρων και Νομων, καταργηθούν αι υπ' αριθ. 3 και 7 Συντακτικά Πράξεις, ως και όλοι οι κατ' εφαρμογήν αυτών εκδοθέντες Νόμοι.»

Μετά τιμής και ευχών

Οι δώδεκα Μητροπολίται

Ο Πρωθυπουργός κ. Καραμανλής ή δεν έδωσε σημασία στο θέμα ή ήταν στο ίδιο μήκος κύματος με τον υπουργό Παιδείας, γι' αυτό και άφησε να κυλήσουν τα πράγματα χωρίς καμία παρέμβαση.

Οι δημοσιογράφοι μετά την αποχώρησιν του π. Θεολόγου και τη δημιουργηθείσα νέα κατάσταση τον ανακάλυψαν και του ζήτησαν την άποψή του τι μπορεί να γίνει από τώρα και στο εξής: **«Εις χθεσινήν επικοινωνίαν μας (γράφουν) μετά του σεβασμιωτάτου κ. Θεολόγου, εν σχέσει με το δημιουργηθέν θέμα, ούτως εδήλωσε τα κάτωθι: - Μέχρι στιγμής, ουδεμία έγγραφος γνωστοποίησις ελήφθη, εν σχέσει με την θέσιν μας. Μόνον από τον Τύπον πληροφορούμεθα παν σχετικόν με την όλην υπόθεσιν... ασφαλώς θα αναφέρεστε και το διατί τυγχάνομεν τοιαύτης μεταχειρήσεως. Εν πάσει περιπτώσει θα συμμορφωθούμεν προς αυτό, αφήνοντας απερίσπαστον εις το έργον του τον νέον Μητροπολίτην.**

Εν σχέσει με την εκδηλωθείσαν κίνησιν συμπαραστάσεως και αποτροπής της εκ Λαρίσης απομακρύνσεως του, την οποίαν ανέλαβον παράγοντας του τόπου, ο σεβασμιωτάτος κ. Θεολόγος είπεν ότι δεν γνωρίζει τι το συγκεκριμένον περί αυτής. Εν τούτοις, προτίθεται να αποτρέψει τους καλούς χριστιανούς, τους οποίους και καλεί να ειρηνεύσουν και να προσεύχονται υπέρ αποκαταστάσεως της δεινώς πασχούσης Εκκλησίας.

Εκείνο που εντόνως διέψευσεν ο σεβασμιωτάτος κ. Θεολόγος, είναι το αναγραφέν ότι οι δοκιμαζόμενοι Μητροπολίται αποδέχθηκαν απολύτως και υιοθετούν πλήρως τας σχετικές αποφάσεις της Ιεραρχίας.

- Ουδέν ψευδέστερον τούτου, είπεν ο σεβ. κ. Θεολόγος, διότι ουδείς, κρίνεται αναπολογήτως και ουδείς αποδέχεται καταδίκην, πολλώ μάλλον, όταν δεν έπταισεν. Προσέτι δε, ούτε έγγραφος ανακοίνωσις ελήφθη...» (Αθήνα, 23 ΑΠΕ).

Το παράξενο και ανεξήγητο είναι και μέχρι σήμερα και πολύς κόσμος διερωτάται, πώς είναι δυνατόν ένας σιωπηλός άνθρωπος να έγινε γνωστός – πασίγνωστος, να αγαπήθηκε τόσο, όσο κανένας εκκλησιαστικός λειτουργός στο δεύτερο κομμάτι του εικοστού αιώνα. Χωρίς να προκαλέσει με πράξεις ή ρητορείες τεχνικό εντυπωσιασμό, χωρίς καμία αυτοπροβολή, χωρίς να προσπαθήσει να δείξει ο ίδιος κάποια χαρίσματα, χωρίς να πλησιάσει ανθρώπους που είχαν δημόσιες

σχέσεις, χωρίς να κάνει εκδουλεύσεις και κέρδισε τις καρδιές χιλιάδων Λαρισαίων και όχι μόνον;

Τα συναξάρια των αγίων μιλούν συχνά για τέτοιες ανθρώπινες υπάρξεις που αιφνιδίασαν, προβλημάτισαν και αιχμαλώτισαν με την παρουσία τους. Από τις δεκάδες να αναφερθώ μόνο σε δύο:

α) Στο “γεροντικό” διαβάζουμε τη λιτή, αλλά πολυσήμαντη εξιστόρηση ενός τέτοιου περιστατικού που συνέβηκε στην έρημο και στην καλύβα του αγίου Αντωνίου. Τρεις νεώτεροι ασκητές επισκέπτονταν τακτικά τον άγιο, για να ακούσουν τη διδαχή του και για να λύσουν τις απορίες τους. Όμως, ο ένας έμενε πάντοτε σιωπηλός, δεν έπαιρνε μέρος στη συνομιλία, δε ρωτούσε, ώσπου ο αββάς Αντώνιος, έκπληκτος από την απόλυτη σιωπή του, τον ρώτησε: **“Συ δε λες τίποτα, αδελφέ”, τότε ο νέος ασκητής έλυσε τη σιωπή του και μίλησε. “Αρκεί μοι μόνον το βλέπειν σε, πάτερ”.** Η περίπτωση αυτή είναι χαρακτηριστική και κλασική.

β) Μετά το θάνατο του “δεσπότη” Λάρισας Σεραφείμ Ορφανού (13/9/1989) μια μικρή ομήγυρη (9 ατόμων) επισκεφθήκαμε το Δημητριάδος Χριστόδουλο, να τον παρακαλέσουμε να μεταφέρει στον αρχιεπίσκοπο Σεραφείμ και σε άλλους αρχιερείς την επιθυμία των Λαρισαίων, αντί άλλης εκλογής για τη μητρόπολη Λάρισας, να επανέλθει ο αδικώς εκδιωχθείς και ευρισκόμενος στην εξορία δέκα επτά ολόκληρα χρόνια π. Θεολόγος.

Ο κ. Χριστόδουλος – μετέπειτα αρχιεπίσκοπος – μας άκουσε με μεγάλη προσοχή! Αφού τελειώσαμε, επικράτησε για αρκετά λεπτά μια βουβαμάρα. Ο μακαρίτης τώρα Χριστόδουλος, μας κοίταζε έναν-έναν, έσκυψε το κεφάλι, ώσπου κάποια στιγμή άνοιξε το στόμα... και τι μας είπε! **«Εγώ εδώ στο Βόλο έχω κάνει ένα τεράστιο έργο με..., με..., με..., και αν φύγω, μετά 10 χρόνια δε θα με θυμάται κανείς, και σεις τώρα μετά από 17 χρόνια θυμάστε ακόμα το Θεολόγο που δεν έχει κάνει σχεδόν τίποτα»;**

Βέβαια ο επίσκοπος Χριστόδουλος δεν κατάλαβε ότι ο πομπώδης ρητορικός του λόγος δεν έπειθε και δε ζωογονούσε, δεν είχε οσφρανθεί ότι ο κόσμος, τα ζωντανά μέλη της Εκκλησίας δυσανασχετούσαν, όταν άκουγαν μια ασυνάρτητη δεσποτική φλυαρία που δεν αντανάκλουσε στο Πρόσωπο του Θεού και στην εικόνα του θεανθρώπου που εκπέμπει το φως και προβάλλει τις ιδιότητες του Δημιουργού μας.

Του επισκόπου Χριστοδούλου τα μάτια και την καρδιά του τα μαγνίτιζε η λάμψη του κόσμου, τον μάγεψε η ευμάρεια και ο λογισμός του αναζητούσε την ευκολία και την άνεση. Τα βήματά του λόξεψαν και έπαψε να πορεύεται εκεί, που πορεύτηκε και ο Κύριός μας. Προσκύνησε τα είδωλά του “νυν αιώνος”.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΑΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 321

ΚΩΔ. ΥΠ. 061603

ΜΑΡΤΙΟΣ 2024

Ιδιοκτήτης Εκδότης

Διευθυντής

Τριαντάφυλλος Ι. Τασιόπουλος
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών,

Τ.Κ. 41221 Λάρισσα

Τηλ.: 2410 284644

Φαξ: 2410 551113

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org
info@agonas.org

A) ΜΗ ΣΚΑΛΙΖΕΤΕ ΓΙΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ, ΘΑ “ΚΑΕΙΤΕ”!

Έχοντας στο θυλάκιο της ύπαρξής μου αυτά που μελέτησα και έγραψα κατά καιρούς για το αν υπάρχει πετρέλαιο στο ελληνικό υπέδαφος και φυλλομετρώντας τις επώνυμες δηλώσεις, τις πομπώδεις διακηρύξεις, τα οργανωμένα σχήματα και τις υποβλητικές και επιβλητικές αποφάσεις των κυβερνητικών παραγόντων, διατηρούσα μέσα μου ενεργοποιημένη την ανησυχία μου ότι υπάρχει εργώδης προσπάθεια, να χειραγωγήσουν τους ανθρώπους ότι δηλαδή όλα αυτά είναι παραμύθια!

Όσοι προσπάθησαν να πλησιάσουν στα σημεία που ανέβλυζε ή που έχουν ενδείξεις ότι μπορεί να υπάρχουν κοιτάσματα πετρελαίου, όλοι αυτοί κάηκαν!

■ Η ιστορία είναι πολύ παλιά. Θα αρχίσουμε από τη δικτατορία του Παπαδόπουλου που έχει προειδοποιηθεί να μην πλησιάσει σε αυτά τα σημεία. Αυτός δεν τους άκουσε και προχώρησε και στις 14 Φεβρουαρίου 1974 ο πρωθυπουργός Αδαμάν. Ανδρουτσόπουλος καλεί τους Έλληνες και ξένους δημοσιογράφους, για να τους ανακοινώσει το ευχάριστο γεγονός, ότι: «... εις το κοιτάσμα “ΠΡΙΝΟΣ” διεπιστώθη η ύπαρξις αποθεμάτων αργού πετρελαίου της τάξεως των 50.000 βαρελιών ημερησίως επί μίαν εικοσαετίαν. Η ποσότητα αυτή καλύπτει κατά

το εν τρίτο περίπου τας σημερινάς ανάγκας της χώρας... έτερον κοιτάσμα περιέχοντος φυσικόν αέριον. Εκ της αξιοποιήσεως του κοιτάσματος του θα παράγονται ημερησίως περί 40.000.000 κυβ. πόδες φυσικού αερίου και 1.200 βαρέλια φυσικής βενζίνης επί μίαν δεκαετίαν...».

Σε επτά μήνες “κάηκαν” οι πρωτεργάτες της ανυπακοής και του εγκλήματος και κλείστηκαν στη φυλακή.

■ Ο ιδιοκτήτης της τεράστιας βιομηχανίας “ΧΡΩΠΕΙ” με 1000 εργαζόμενους Σωτ. Σοφινάπουλος και με άλλες έξι διαφορετικές εταιρίες: ● Τα χρώματα “ΧΡΩΠΕΙ”, τη φαρμακοβιομηχανία και με το παγκόσμιο γνωστό “ΑΛΓΚΟΝ”, ● τη βιομηχανία όπλων που ήταν μία από τις πρώτες στην Ελλάδα. ● Με την πρωτόγνωρη έως τότε Υδραζίνη για την παραγωγή βαλλιστικών πυραύλων. ● Στα Ναυπηγεία Αυλίδος κατασκεύασε προηγμένης υψηλής τεχνολογίας τορπιλάκατους. ● Το εργοστάσιο παρασκευής πρωτεϊνούχων αλεύρων με υψηλή περιεκτικότητα. ● Και τέλος την εξόρυξη του πρώτου πετρελαίου στην Ελλάδα στο Κερί της Ζακύνθου σε μια γεώτρηση 120 μέτρων, το δε πετρέλαιο έβγαине από τα 18 μέτρα και με υποτυπώδη τεχνικά μέσα εκείνη την εποχή αντλούσε 70 βαρέλια την ημέρα και το διακινούσε στην αγορά χωρίς διυλιστήριο αλλά με κάποιο δικό του τρόπο μυστικό, η δικτατορία δε είχε εγκρίνει και τον είχε χορηγήσει δύο άδειες εκμετάλλευσης.

Έρχεται η μεταπολίτευση και ζητάει από τον

Πρωθυπουργό Καραμανλή άδεια Εκμετάλλευσης, ενώ στην κατ’ ιδίαν συζήτηση του υπόσχεται να του την δώσει. Δεν πέρασαν μερικές ημέρες και ένα πρωινό συλλαμβάνεται ως παραβάτης του νόμου, επειδή παράγει αργό πετρέλαιο. Στο δικαστήριο που ακολούθησε, αθώνεται, αλλά του αφαίρεσαν τις δύο άδειες εξόρυξης που είχε. Έτσι κάηκε ο ίδιος και όλες οι επιχειρήσεις του.

■ Στις 27 Οκτωβρίου 2011 ο υφυπουργός Περιβάλλοντος Γιάννης Μανιάτης επί κυβερνήσεως ΠΑΣΟΚ Γεωρ. Παπανδρέου, δήλωσε στους δημοσιογράφους: «**Βρισκόμαστε στο πιο κρίσιμο σημείο της εθνικής προσπάθειας για την αξιοποίηση του Ορυκτού Πλούτου της Χώρας... σύμφωνα με τις μελέτες τα εκτιμώμενα**

απολήψιμα αποθέματα είναι της τάξης των 250-300.000.000 βαρελιών... είναι πιθανό μέσα στο πρώτο εξάμηνο του 2014 να έχουμε το γεωτρήπανο... τα πρώτα χρήματα έχουν ήδη αρχίσει να έρχονται...» (naftemporiki.gr).

Δηλώσεις στην Περιφέρεια Ηπείρου: «**Εναν μοναδικό “θησαυρό” κρύβει στα... σπλάχνα της η γη της Ηπείρου, η εκμετάλλευση του οποίου θα έχει πολύ μεγάλα οφέλη η τοπική κοινωνία... Σε 550 εκατ. ευρώ προσδιόρισε ο Γ. Μανιάτης τα οφέλη από την εξόρυξη υδρογονανθράκων...**» (“Πρωινός Λόγος”, 16/10/2014) σε τρεις μήνες (28/1/2015).

“Κάηκε” ο κ. Μανιάτης.

Πέντε μήνες μετά τις εκλογές του Ιουλίου 2019 η κυβέρνηση φέρνει στη Βουλή συζήτηση για εξόρυξη υδρογονανθράκων (1/10/2019), ο εισηγητής της Μαξ. Σενετάκης μίλησε για «**εθνική αναγκαιότητα να αξιοποιηθεί ο ορυκτός πλούτος της χώρας...**», τα κόμματα που κυβέρνησαν (ΠΑΣΟΚ – ΣΥΡΙΖΑ) αρνήθηκαν να συμφωνήσουν, ενώ άλλα έλεγαν, όταν ήταν στην εξουσία.

■ Μετά δύο χρόνια (22/4/2021) ο Υπουργός Εξωτερικών Ν. Δένδιας πέταξε τη “**Βόμβα**”: «**Η Ελλάδα δεν θα γίνει χώρα παραγωγής υδρογονανθράκων... Δεν θα σκάβει η Ελλάδα τον βυθό της Μεσογείου, για να βρει αέριο και πετρέλαιο... Δεν σκοπεύουμε να το μετατρέψουμε – το αιγάι – σε κόλπο του Μεξικού...**» (συνέντευξη στο Arab News).

Πενήντα χρόνια πέρασαν από τον “καταραμένο” Παπαδόπουλο, ο οποίος σκαλίζοντας έβγαλε πετρέλαιο, αλλά “κάηκε”!

Πενήντα χρόνια όλες οι κυβερνήσεις μας θυμίζουν την νοικοκυρά που δε θέλει να ζυμώσει και όλη την ημέρα κοσκινάει!

Πενήντα χρόνια φωνάζουν, “**τι έχεις Γιάννη μ’, τι είχα πάντα**”.

(Σύντομα θα έχουμε ιστορικό αφιέρωμα από τα αρχαία χρόνια και μέχρι το σήμερα για το πετρέλαιο).

B) ΕΝΑΣ ΠΙΛΟΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ...!

Πριν μερικά χρόνια, όταν ήμουν νέος στο επάγγελμα, εκτελούσα πτήση Αθήνα – Αμερική. Πάνω από τον Ατλαντικό συνέβη μια μηχανική βλάβη που δεν μπορούσα να τη διορθώσω.

Τρομαγμένος ζήτησα από τους επιβάτες να προσεχθούν ο καθένας στον αγαπημένο τους άγιο, γιατί βρισκόμασταν σε μεγάλο κίνδυνο και δεν υπήρχε εκεί κοντά στεριά για αναγκαστική προσγείωση (...).

Μετά από λίγο βλέπω κάποιον νέο να επιδιορθώνει τη βλάβη

με δεξιοτεχνία και γρήγορες κινήσεις. Κοιτάζω καλύτερα και μένω εμβρόντητος, γιατί ο νέος είχε φτερούγες!

Σκέφτηκα πως ήταν ο φύλακας-άγγελός μου. Μια ανεξήγητη δύναμη με κράτησε και δε λιποθύμησα. Έπειτα από λίγο εξαφανίστηκε και διαπίστωση με ανομολόγητη χαρά ότι το αεροπλάνο δεν είχε κανένα απολύτως πρόβλημα!

Έσπευσα και ανακοίνωσα στους επιβάτες (...). Τότε με πλησίασε κάποια κυρία και μου είπε με σεμνότητα και ενώπιον

όλων: - Αυτός που είδες, παλικάρι μου, δεν ήταν ο φύλακας-άγγελός σου, αλλά ο Αρχάγγελος Μιχαήλ ο Πανορμίτης. Εγώ κατάγομαι από τη Σύμη και αυτόν παρακάλεσα (...).

Ο πιλότος μετά επισκέφθηκε το μοναστήρι στη Σύμη – όπως διηγείται ο ίδιος – φθάνοντας και βλέποντας την εικόνα του Αρχαγγέλου πέρασαν αστραπιαία στο μυαλό του όλες εκείνες οι δραματικές στιγμές και από τη χαρά του λιποθύμησε... (tromaktiko.gr, 20/9/2020).

Το μοναστήρι του Πανορμίτη στη Σύμη του Αρχαγγέλου Μιχαήλ μαζί με τη Πάτμου είναι τα μεγαλύτερα προσκυνήματα της Δωδεκανήσου, διαθέτει ξενώνες που μπορούν να φιλοξενηθούν έως και 500 άτομα.

Το μεγαλύτερο εκκλησιαστικό και κοινωνικό γεγονός του Νησιού είναι η ημέρα του πανηγυριού στις 8 Νοεμβρίου, όπου και ανοίγει η τεράστια φιλόξενη τράπεζα και προσφέρει το εορταστικό γεύμα σε όλους τους προσκυνητές.

Γ) ΑΝΗΣΥΧΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΡΕΟΣ

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο είχε εκτιμήσει ότι το παγκόσμιο χρέος στο τέλος του 2023 θα ανέλθει στα **305 τρισεκατομμύρια** δολάρια, δηλαδή 5 τρια. υψηλότερα από το 2022, όμως οι προβλέψεις τους αποδείχθηκαν κούφιας, διότι στο τρίτο τρίμηνο είχε φθάσει τα **307,4 τρισ.** και στο τέλος του 2023 έχουμε το ιστορικό ρεκόρ των **313 τρισ.** δολάρια.

Σύμφωνα με ανάλυση του Χρηματοοικονομικού Ινστιτούτου “**Institute of International Finance**” στα τέλη του 2016 το παγκόσμιο χρέος ήταν στο επίπεδο των 233 τρισ. δολάρια. Το ίδιο Ινστιτούτο μας πληροφορεί επίσης ότι το 2013 το χρέος ήταν περί τα 210 τρισ. και μέσα σε μία δεκαετία είχαμε μια απρόβλεπτη αύξηση τα 103 τρισ. δολάρια και η αύξηση αυτή προήλθε, όπως αναφέρει το I.I.F. στο Global Debt Monitor από τις ΗΠΑ, Ιαπωνία, Γαλλία, Ηνωμένο Βασίλειο, όπως και από τις αναδυόμενες αγορές Κίνα, Ινδία, Βραζιλία, Μεξικό.

Χάνεις τον μπουσούλα, όπως πάνε τα οικονομικά, και από την άλλη μεριά, σύμφωνα με το **Bloomberg 500** άνθρωποι έχουν περιουσίες αξίας που ξεπερνούν... **τα 8,4 τρισ. δολάρια**, ένα ποσό που είναι πάνω από το επίσηο ακαθάριστο εθνικό προϊόν όλων των χωρών του πλανήτη πέραν των ΗΠΑ και της Κίνας.

Το ΔΝΤ προειδοποιεί για το ενδεχόμενο “**απότομης προσγείωσης**” της παγκόσμιας οικονομίας, λόγω των τιμών ενέργειας και τροφίμων που κρύβουν μια “**σκοτεινή πραγματικότητα**”, επίσης η αναταραχή στην αγορά των κρατικών ομολόγων του Ηνωμένου Βασιλείου το περασμένο φθινόπωρο, όπως και η τραπεζική αναταραχή στις ΗΠΑ τον περασμένο χρόνο.

Πάντως το 2024 προβλέπεται ότι θα είναι έτος με δυσμενείς επιπτώσεις στην οικονομία λόγω του υψηλού κόστους εξυπηρέτησης του δημοσίου και ιδιωτικού χρέους.

30η Συνέχεια (για να μάθουμε τι συμβολίζουν τα υπάρχοντα μέσα στο Ναό, χωρίσματα, σύμβολα, σκεύη, διάκοσμοι και αντικείμενα που εξυπηρετούν τη λατρεία).

Μπαίνοντας μέσα σε ένα Ναό, το πρώτο που αντικρίνει ο πιστός είναι το Εικονοστάσιο (Τέμπλο). Οι άγιοι Πατέρες το ονομάζουν μεσότοιχο της αμαρτίας. Προχωρώντας ζωντανεύει μέσα του μια ολόκληρη ιστορία. Ξεδιπλώνεται μια απέραντη αλυσίδα της Εκκλησιαστικής ζωής. Παρελαύνουν μπροστά του μορφές αγίες, ιερές, ευγενικές. Ζωντανεύει η Ιερά Παράδοση της Εκκλησίας, γι' αυτό αρχίζει από το πάνω μέρος με μικρού μεγέθους εικόνες με τους Προφήτες και δικαίους της Παλαιάς Διαθήκης, συνεχίζοντας από κάτω με τους αγίους Αποστόλους και Ευαγγελιστές ή το Δωδεκάορτο, ή από τις δώδεκα σκηνές της ζωής του Χριστού.

Στο μέσον αυτών τοποθετείται ο Εσταυρωμένος Κύριος με την Παναγία Μητέρα του και τον Άγιο Ιωάννη το Θεολόγο, με όλα τα όργανα της σταύρωσής του, τους ήλους, το σφυρί, την κλίμακα, τον κάλαμο, το σπόγγο, το όζος, τα φαναράκια με τις λαμπάδες.

Πέριξ των αγίων εικόνων υπάρχει ο διάκοσμος με την άμπελο συνήθως, που συμπληρώνει την όλη εικόνα του άνω εικονοστασίου, το οποίο συμβολίζει τους πιστούς ότι είναι τα κλήματα που πρέπει να ενωθούν με την άμπελο την αληθινή, για να πάρουν τη θεία ζωή και να ανέβουν στα ουράνια.

Στη δεύτερη βαθμίδα υπάρχουν οι εικόνες των αγίων Αποστόλων και των Ευαγγελιστών, για να μας θυμίζουν ότι αυτοί είναι οι κήρυκες του Ευαγγελίου στον κόσμο και στο μέσον αυτών προβάλλεται ο Μυστικός Δείπνος, ή το Άγιο Πνεύμα ως περιστέρα, ή το Άγιο Μανδήλιο. Κάτω ακριβώς υπάρχει η Κεντρική Πύλη που καλείται **Ωραία Πύλη**, είναι αγιογραφημένη η εικόνα του Αρχιερέως Χριστού που κρατάει το Άγιο Ποτήριο στα χέρια του και μας καλεί: **«Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε»**, μας προσκαλεί ο ίδιος ο Θεός, για να γίνουμε σύναιμοι και σύσσωμοι με το σαρκωμένο Υιό και Λόγο του Θεού, ώστε ο άνθρωπος με τη Θεία Κοινωνία να Θεούται.

Η εικόνα ακόμα μας διδάσκει ότι ο Χριστός είναι θύτης και θύμα, με το Άγιο Ποτήριο μας προσφέρει το σώμα και το αίμα Του, το οποίο είναι απαραίτητο για τη σωτηρία μας, ώστε αυτοί που θέλουν να μπουνε στον Παράδεισο, στη Βασιλεία του πρέπει να ενωθούν μαζί του με τη Θεία Κοινωνία. Μπροστά από αυτό υπάρχουν βημόθυρα που έχουν αγιογραφημένη την παράσταση του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, η οποία υπενθυμίζει το μυστήριο της Δεσποτικής Οικονομίας που μέσω της Κυρίας Θεοτόκου ήρθε ο Χριστός στον κόσμο για την σωτηρία μας.

Γι' αυτό ο λειτουργός ιερέας, πριν αρχίσει τη Θεία Λειτουργία, ανοίγει την Ωραία Πύλη και τα βημόθυρα, όπου υπάρχουν και με το κατασκευαστικό τροπάριο. **«Της ευσπλαχνίας την πύλην άνοιξον ημίν ευλογημένη Θεοτόκε...»**. Ζητά, δηλαδή, από την Υπεραγία Θεοτόκο να ανοίξει την πύλη της μητρικής της αγάπης, για να εισέλθει ο Χριστός μέσα στους πιστούς και αυτοί να εισέλθουν μέσα σε Αυτόν. Η παράδοση αναφέρει ότι η Θεία Λειτουργία – μετά την επικράτηση του ψηλού Εικονοστασίου (Τέμπλου) – από τη Μεγάλη Είσοδο μέχρι το **“Μετά φόβου”** τα βημόθυρα και το παραπέτασμα ήταν κλειστά.

Ο πιστός βέβαια που προσέρχεται να κοινωνήσει, αναγνωρίζει την αναξιοτήτά του και ζητά τη Θεία συγκατάβαση και ομολογεί: **«... Ιδού βαδίζω προς Θείαν Κοινωνίαν. Πλαστοργέ μη φλέξης με τη μετουσία. Πυρ γαρ υπάρχεις του αναξίουσ φλέγον. Αλλ' ουν κάθαρον εκ πάσης με κηλίδος»**.

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Δεξιά της Ωραίας Πύλης είναι αναρτημένες μεγάλες

εικόνες του Χριστού, ακολουθεί του Τιμίου Προδρόμου και συνεχίζουν με άλλες εικόνες Αγίων. Από δε την αριστερή πλευρά είναι η εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου ως Βασίλισσα και δίπλα ο άγιος που είναι αφιερωμένος **ο ναός** και συνεχίζουν με εικόνες διαφόρων αγίων, οι οποίες είναι σπριγμένες σε κιονίσκους με κυκλική ή πρισματική διατομή και καταλήγουν σε κιονόκρανο ή ημιόκρανο στην κορυφή. Όλα είναι με αρμονική τάξη και αυστηρή συνέπεια.

Στις δύο πλευρές του εικονοστασίου (τέμπλο) υπάρχουν πόρτες πλάγιες ή παραπόρτια, όπως κοινώς λέγονται, είναι πόρτες που εξυπηρετούν το βοηθητικό προσωπικό, για να εισέλθουν εντός του Ιερού Βήματος, διότι από την Ωραία Πύλη μόνον στους κληρικούς επιτρέπεται να εισέλθουν ή να εξέλθουν του Ιερού Βήματος, διότι συμβολίζουν το Χριστό που είναι η μόνη οδός και Πύλη που μας εισάγει στη Βασιλεία του Ουρανού. **«Εγώ ειμί η οδός... ουδείς έρχεται προς τον πατέρα ειμή δι' εμού»** (Ιωαν.14, 6).

Στη μεν αριστερή πόρτα είναι αγιογραφημένη η μορφή του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, του **“Αρχοντος των Αγγελικών Ταγμάτων”**, ο οποίος κρατάει στο δεξί του χέρι σπαθί γυμνό, με το θηκάρι να κρέμεται πίσω από το μηρό του και με το αριστερό του να έχει ξετυλιγμένο ειλητήριο που γράφει: **«Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου...»**. Στη δε δεξιά πόρτα εικονίζεται ο Αρχάγγελος Γαβριήλ ο οποίος στο δεξί του χέρι έχει μια μπάλα με το γράμμα **«X»** που συμβολίζει την Κτίση και είναι ο αγγελιοφόρος των Θείων Μυστηρίων του Θεού.

Οι μεγάλες εικόνες του Εικονοστασίου (Τέμπλου) είναι τοποθετημένες πάνω σε επιστύλιο-γείσο που στηρίζεται πάνω σε πεσίσκους από ξύλο ή μάρμαρο και έχουν διάφορα σκαλισμάτα, συνήθως όμως παριστάνουν γλάστρα που από μέσα βγαίνουν και αναρριχώνται κλαδιά φυλλοφόρα ή άνθη. Ενδιάμεσα στους πεσούς τοποθετούνται θωράκια, τα οποία κοσμούνται από αντικείμενα ή ζώα που έχουν συμβολικό χαρακτήρα, όπως: **Παγώνι** – που συμβολίζει την θανάση της ψυχής. **Αρνίο** – Συμβολίζει το σταυρωμένο Κύριο Μας που στην Αποκάλυψη παρουσιάζεται ως Εσφαγμένο αρνίο. **Ελάφι** – Συμβολίζει το χριστιανό, όν τρόπο επιποθεί η έλαφος επί τας πηγάς των υδάτων. **Λεοντάρι** – Συμβολίζει την δύναμη και τη μεγαλοπρέπεια. **Περιστέρι** – Συμβολίζει την αγνότητα, τη σωτηρία μετά τον κατακλυσμό. **Πλοίο** – Συμβολίζει την Εκκλησία που πορεύεται προς το Χριστό. **Άγκυρα** – Συμβολίζει την ασφάλεια από τις τρικυμίες και τις δοκιμασίες του χριστιανού. **Άμπελος** – Συμβολίζει το Χριστό, ο οποίος τόνισε: **“εγώ ειμί η άμπελος η αληθινή, υμείς τα κλήματα”** αλλά και τη Θεία Κοινωνία. **Α-Ω** – Συμβολίζουν το Χριστό, την Αρχή και το τέλος και αρκετές ακόμα συμβολικές παραστάσεις, όλα αυτά περιβάλλονται από ανάγλυφα φυτικά κοσμήματα, όπως αχιβάδες, φύλλα άκανθας, ανθήμια, ελικοειδείς βλαστούς κ.ά.

Επίσης πάνω από τις μεγάλες εικόνες κρέμονται κανδήλες – **το σωστό να είναι ασημένιες** – προς τιμή των εικονιζόμενων αγίων, οι οποίες φωτίζουν το χώρο, όπως γίνονταν και στο ναό του Σολομώντος με τις χρυσές λυχνίες (Α΄ Βασ. 7, 9).

Μπροστά από το εικονοστάσιο (Τέμπλο) υπάρχει ένα είδος υπερυψωμένου διαδρόμου, πάνω στον οποίο βρίσκεται ο θρόνος του Αρχιερέα και τα στασίδια των ιεροψαλτών που είναι συνήθως χωρισμένα με κάποια θωράκια ή γιγκλιδώματα από τον υπόλοιπο Ναό. Εδώ γίνεται η μετάληψη των πιστών και συμβολίζει τον ποταμό του πυρός, ο οποίος διαχωρίζει τους δικαίους από τους αμαρτωλούς.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Όταν ο Θεός έφτιαξε τη γυναίκα...

Υπάρχει μια ιστορία που λέει: „Όταν ο Θεός έφτιαξε τη γυναίκα εργαζόταν μέχρι αργά... Τότε ένας άγγελος τον πλησίασε και είπε:

- Γιατί σπαταλάς τόσο πολύ χρόνο γι' αυτή;

Και ο Κύριος απάντησε:

- Ξέρεις πόσες προδιαγραφές πρέπει να πληροί για να την τελειοποιήσω; Πρέπει να παίζει περισσότερους από 200 ρόλους, να μπορεί να φτιάξει όλων των ειδών τα φαγητά, θα πρέπει να μπορεί να αγκαλιάζει πολλά παιδιά ταυτόχρονα, να δίνει μια αγκαλιά που θα θεραπεύει ο,τιδήποτε, από ένα πληγωμένο γόνατο μέχρι μια πληγωμένη καρδιά, και να τα κάνει όλα αυτά μόνο με δύο χέρια. Θεραπεύεται μόνη της, όταν αρρωσταίνει και δουλεύει 18 ώρες τη μέρα.“

Αν το καλοσκεφτούμε οι ρόλοι μιας γυναίκας είναι πράγματι πάρα πολλοί... Κατά πρώτον η γυναίκα είναι συνυφασμένη με το ρόλο της ως μητέρα. Πρέπει να βρίσκεται δίπλα στα παιδιά της άγρυπνος φρουρός. Πρέπει να παίζει μαζί τους, να τα καθοδηγεί στα μαθήματά τους, να αφουγκράζεται τις ανησυχίες τους, να γιατρεύει τις πληγές τους, είτε αυτές είναι σωματικές είτε είναι ψυχικές. Να τα προστατεύει από κακόβουλους ανθρώπους της κοινωνίας, να τους προσφέρει ζεστασιά και αγάπη σ'ένα σπίτι που θα τα περιμένει πάντα καθαρό και με τα καλύτερα φαγητά του κόσμου φτιαγμένα. Γι' αυτό λέμε άλλωστε ότι σαν της μαμάς το φαγητό δεν υπάρχει άλλο!

Ακολουθούν κι άλλοι ρόλοι, όπως αυτός της συζύγου και της εργαζόμενης κι αν σκεφτούμε λιγάκι ακόμη, σίγουρα θα βρούμε αμέτρητους ακόμη ρόλους.

„ Ο άγγελος άγγιξε το μάγουλο της γυναίκας και είπε:

- Κύριε φαίνεται πως η δημιουργία σου στάζει!

- Δε στάζει, διόρθωσε τον άγγελο ο Κύριος, είναι δάκρυ.

- Τι εξυπηρετεί; ρώτησε ο άγγελος

Και είπε ο Κύριος:

- Τα δάκρυα είναι ο τρόπος να εκφράσει τη λύπη της, τις αμφιβολίες της, την αγάπη της, τη μοναξιά της, τον πόνο και την υπερηφάνειά της.

Αυτό έκανε μεγάλη εντύπωση στον άγγελο.

- Κύριε, η γυναίκα είναι πραγματικά υπέροχη!

- Πράγματι είναι. απάντησε ο Κύριος.

Έχει μόνο ένα ελάττωμα... Ξεχνάει τι αξίζει...“

Ο Κύριος τα είπε τόσο ωραία! Είπε μάλιστα και μια μεγάλη αλήθεια... Η γυναίκα ξεχνάει τι αξίζει...

Η γυναίκα νομίζει ότι η εξωτερική ομορφιά είναι αυτό που μετράει, ξεχνώντας πόσο όμορφος είναι ο κόσμος των συναισθημάτων της.

Η γυναίκα νομίζει ότι η δουλειά σε κάποιο γραφείο ή κατάσταση την κάνει ανεξάρτητη και ελεύθερη και πως η φροντίδα των παιδιών της και του άντρα της τη σκλαβώνει.

Η γυναίκα ξεχνά ότι έχει τόση ψυχική δύναμη, ώστε να κρύβει τα δάκρυά της σ' ένα χαμόγελο και να μένει όρθια ακόμη κι όταν δεν αντέχει άλλο, μοιράζοντας απλόχερα την αγάπη της.

Έχουμε φτάσει σε μια εποχή όπου διακηρύσσουμε την ισότητα των δύο φύλων, θεωρώντας αδυναμία μια γυναίκα να „εξαρτάται“ από το σύζυγό της. Ξεχνούμε ότι ισότητα δεν υπάρχει πουθενά. Μόνο ισοτιμία. Ο Θεός μας βραβεύει όχι για τα таланτά μας, αλλά για το πως τα αξιοποιούμε. Και μάλιστα τα таланτα της ψυχής...

Ο Louis Aragon (*Γάλλος συγγραφέας και ποιητής 1897-1982*) είχε πει: **„Το μέλλον του άντρα είναι η γυναίκα. Είναι το χρώμα της ψυχής του και ο αντίλαλος από το χτυποκάρδι του.“**

Οι Κινέζοι πάλι λένε:

„Εκατό άντρες μπορεί να κάνουν ένα στρατόπεδο, αλλά μια γυναίκα είναι αρκετή, για να κάνει ένα σπίτι!“

Ας έχουμε αυτές τις απόψεις στο μυαλό μας, ώστε να μην παρασυρόμαστε από δήθεν προοδευτικές ιδέες, που μάλλον υποδουλώνουν παρά ανεξαρτητοποιούν τις γυναίκες.

Κλεινόντας θα παραθέσουμε ένα μικρό ποιηματάκι για την αξία της γυναίκας...

Γυναίκα πλάσμα ιερό που τη ζωή χαρίζει

και σαν κολώνα δυνατή το σπίτι της στηρίζει.

Πολύπλοκος ο ρόλος της και δύσκολος συγχρόνως

σύζυγος, εργαζόμενη και μάνα ταυτοχρόνως.

Γιαυτό δεν είναι αρκετή μια μέρα μόνο

αξίζει να γιορτάζεται ολόκληρο το χρόνο!

B. B.

«Το νόημα της σταυρωμένης Θεότητας!»

Ποιος το περίμενε! «Ο αναμάρτητος», πλάι στον αμαρτωλό! «Ο αθώος και δίκαιος», μαζί με το ληστή και τον κατάδικο! «Ο ανεξίκακος», πλάι στον κακοποιό! Πράγματι, τι μυστήριο και τούτο, σ' αυτή τη θεϊκή λογική; Ποιος ποτέ ανθρώπινος νους, θα μπορούσε να συλλάβει την έκταση και το βάθος αυτής της απρόσμενης «γενναιόδωρης και φιλεύσπλαχνης» συμπεριφοράς του Αγίου θεού, απέναντι στον περιπεσόντα άνθρωπο; Το να θυσιαστεί, αυτοβούλως ο ίδιος ο δημιουργός του δηλαδή, για χάρη του! Και το ερώτημα που προκύπτει εύλογα είναι: Σε τι αποσκοπούσε προσδοκώντας ο Χριστός, μ' αυτή την επώδυνη θυσία του; Από ποιους άραγε είχε να φοβηθεί και με ποιους είχε να αντιπαλέψει; Μήπως με τους κάθε λογής άπληστους και τους κάθε μορφής δηλωμένους άθεους; Αφού κι αυτούς όλους τελικά τους συχώρεσε, μέσω της Θεοβόλου σταύρωσής Του, αντί να τους σταυρώσει Εκείνος. «Η Σταύρωσή του» δεν ήταν ένα απλό ιστορικό-συμβάν, κατά τη διδασκαλία της Εκκλησίας, αφού ουσιαστικώς αφορά το ίδιο το σχέδιο του θεού για τη σωτηρία του ανθρώπινου γένους, όσο και την υπερβολικά επιβαρνημένη από αμαρτωλές καταστάσεις και φορτία βαριά και δυσβάστακτα ανθρωπότητα, θα μπορούσε να πει κανείς πως ο θάνατος του Χριστού υπήρξε ένα μανιφέστο για τον πνευματικό και ηθικό θάνατο όλης της ανθρωπότητας. Αυτό, ενώ από τη μια πλευρά είναι ό,τι πιο τραγικό κατόντημα για την ανθρωπότητα μπορούσε να υπάρξει, κατά τη διδαχή του Χριστιανικού Ευαγγελίου η αγάπη του θεού για το ανθρώπινο γένος το μετατρέπει σε Ανάσταση και Δόξα του ανθρώπου! Ο σταυρός γίνεται από σύμβολο καταισχύνης σύμβολο δόξας. Πίσω από την αλλαγή αυτή προϋποτίθεται ένα είδος εκρηκτικής θεϊκής αγάπης για τον άνθρωπο και τις αδυναμίες του.

Σε τελική ανάλυση, παρουσιάζεται ο ίδιος ο θεός να θυσιάζεται, να γίνεται αντιπρόσωπος όλων

των καταδίκων του κόσμου, για να επαναφέρει τη δυνατότητα μιας νέας ζωής και κοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων. Ο θάνατος και η Ανάσταση του Ιησού φέρνει σε άμεση σχέση Θεό και άνθρωπο, ένα περίπου κατεστραμμένο από αποτυχίες και αμαρτίες παρόν εμβολιάζει με τη δυνατότητα δημιουργίας ενός νέου κόσμου αλήθειας και αγάπης. Έτσι δένεται ο Σταυρός του Χριστού με την Ανάσταση, το βαρύ κόστος του με τον ερχομό της Βασιλείας του Θεού στην ανθρωπότητα, η αντικατάσταση του πνευματικού θανάτου από μια αληθινή ζωή. Ούτε ο Ιησούς, ούτε ο Παύλος θεώρησαν σαν κάτι απλό ένα τέτοιο τόλμημα της πίστης, αφού η πίστη αυτή δε νοείται ως κάτι που μπορεί να συμβεί εφ' άπαξ στη ζωή του ανθρώπου, αλλά είναι κάτι που συνεχώς επαναλαμβάνεται. Στη συνέχεια θα αναφερθούμε σε κάποιες απαντήσεις που δόθηκαν κατά την ιστορία του Χριστιανισμού στο ερώτημα, γιατί ο Χριστός σταυρώθηκε. Μέσα απ' αυτές τις απαντήσεις ο καθένας μας μπορεί να βγάλει ευρύτερα συμπεράσματα σχετικώς με την ποικιλία του αποδιδόμενου στο γεγονός νοήματος από διάφορες εκκλησίες ή χριστιανικές ομάδες ως σήμερα. Πρώτη η Δύση επικείμενη κάποιους τύπους ερμηνείας του θείου Πάθους. Μέσα στα νέα ευρωπαϊκά έθνη, μετά το 10ο μ.Χ. αιώνα. Μέσα στην ατμόσφαιρα ενός φεουδαρχισμού που δημιούργησε μια νέα, από βορρά, αυτή τη φορά, πολιτιστική εξόρμηση, δεν εκπλήσσεται κανείς ότι οι έννοιες «αμαρτία» και «εξιλέωση» απόκτησαν ιδιαίτερη σημασία παράλληλα προς την ενίσχυση της Εκκλησίας ως ανεξάρτητης δύναμης.

Ο αρχιεπίσκοπος Ανσέλμος (Καντουαρίας) διατύπωσε μια κάπως νομική και δικαιοκή θεωρία περί της έννοιας του σταυρού του Ιησού Χριστού πιστεύοντας πως η θεία δικαιοσύνη πληρώθηκε αφάνταστα από την

αναισχυντία της ανθρώπινης αμαρτωλότητας και η μόνη ικανοποίησή της θα ήταν ο επώδυνος θάνατος του Υιού του Θεού. Αντίθετα, στα Ευαγγέλια ο Θεός δια του Ιησού δείχνει, θα λέγαμε, κατανόηση και συμπάθεια προς εξαιρετικά αμαρτωλούς ανθρώπους που αποφάσιζαν ν' αλλάξουν ζωή. Πιο κοντά στην αλήθεια εμφανίστηκε, περί τον 11ο αιώνα μ.Χ., η περί του θανάτου του Ιησού θεωρία του Αβελάρδου, ο οποίος είπε πόσο ο Θεός πονάει για τα ανθρώπινα δεινά, γι' αυτό από αγάπη,

Γράφει ο Γεώργιος Ν. Ξενόφως, λογοτέχνης, ιστορικός, ποιητής, μελετητής

προσφέρει ό,τι πιο πολύτιμο έχει, για να τον σώσει, τον ίδιο τον Υιό του. Στην ανατολική εκκλησία ιδιαίτερα δεν τονίστηκε ο θά-

νατος του Ιησού και η σημασία του, αλλά η εκ νεκρών Ανάστασή του, η οποία ανοίγει σε όλους το δρόμο από το θάνατο στην Ανάσταση και την αιώνια ζωή. Στην ανατολή το Πάσχα εορτάζεται όχι τόσο σαν απαλλαγή από την τυραννία της αμαρτίας, όσο ως απελευθέρωση από τα δεσμά του θανάτου και της φθοράς. Υπάρχουν βέβαια ποικίλες άλλες θεολογικές θεωρίες στην προσπάθεια εξήγησης του θανάτου του Χριστού. Ο Αμερικανός θεολόγος Rauschenbush γράφει: Εφ' όσον επαναλαμβάνουμε τις ίδιες αμαρτίες που έγιναν αιτία της σταύρωσης του Χριστού, είμαστε κι εμείς ένοχοι του θανάτου του. Κατά τι, όμως, ο θάνατος του Χριστού άλλαξε τη σχέση του θεού με την ανθρωπότητα; Την άλλαξε με την έννοια της αντίστασης και της πάλης προς το κακό, αλλά και με την έννοια της αγάπης. Ο θάνατος του Χριστού δεν έδειξε μόνο τη δύναμη της αμαρτίας στις ανθρώπινες σχέσεις, αποκάλυψε συγχρόνως και την αγάπη του θεού για τον άνθρωπο και το πάθος του για τη δημιουργία μιας δίκαιης ανθρώπινης κοινωνίας, «της αδελφικής αλληλεγγύης και αγάπης!» καταλήγει ο Αμερικανός θεολόγος.

Καλή Ανάσταση.

Άγιος Άρτος 90 ετών¹

Το 2019, ένας ιερέας της Ι.Μ. Ιωαννίνων επισκέφτηκε την εκκλησία του αγίου Νικολάου, στο χωριό Συρράκο, για την καταγραφή και τη διάσωση κάποιων κειμηλίων που φυλάσσονταν κλειδωμένα μέσα σ' ένα κρηματοκιβώτιο. Παρών στην καταγραφή βρισκόταν εκτός από τον επίτροπο του ναού και ένας δεύτερος ιερέας με πτυχίο αρχαιολογίας για τη σωστή φωτογράφιση και περισυλλογή των αντικειμένων. Το κιβώτιο σύμφωνα με τον ντόπιο επίτροπο του χωριού, όπως γνώριζε από προηγούμενους επιτρόπους συγχωριανούς του και συγγενείς του, είχε να ανοιχτεί περισσότερα από 90 χρόνια. Οι ιερείς στην επαρχία αλλάζουν συνέχεια, αλλά ένας επίτροπος μπορεί να παραμείνει στη θέση αυτή και για σαράντα χρόνια. Μέσα στο κουτί βρέθηκαν κάποια

του Χρήστου Νικολόπουλου Δρ. Θεολογίας - Βυζαντινολόγου

παλιά Ευαγγέλια και εικόνες. Ανάμεσά τους υπήρχε και ένα

μικρό στρογγυλό κουτί που εξωτερικά έμοιαζε με λειψανοθήκη. Μετά από προσεκτική μελέτη, όταν ανοίχτηκε, διαπιστώθηκε ότι υπήρχε μέσα άγιος Άρτος με ένα έντονο ροδαλό χρώμα. Θα πρέπει να αναφερθεί ότι οι ιερείς τη Θεία Κοινωνία που φυλάσσουν κάθε Μ. Πέμπτη στους ναούς τους, στο αρτοφόριο, για να μπορούν να κοινωνούν σε έκτατες καταστάσεις τους πιστούς, την ονομάζουν άγιο Άρτο. Οι συγκεκριμένοι ιερείς και ο επίτροπος κατάλαβαν αμέσως ότι ήταν αποξηραμένος άγιος Άρτος, επειδή μύριζε και είχε την ίδια φρεσκάδα και χρώμα, όπως ο άγιος Άρτος που φυλάσσεται κάθε Μ. Πέμπτη. Όπως μου ανέφερε ο συγκεκριμένος ιερέας που έζησε αυτό το θαύμα, ήταν σαν να είχε κάποιος, μόλις χθες τοποθετήσει εκεί τον άγιο Άρτο. Οι παρευρισκόμενοι συγκλονισμένοι από το γεγονός γονάτισαν στην ιερά αυτή παρακαταθήκη που είχε φυλαχθεί, τόσα χρόνια, στην εκκλησία τους και επιπλέον αντιλήφθηκαν τη χάρη του Θεού στο μυστήριο της Θεϊκής Ευχαριστίας.

Την επόμενη Κυριακή, ο ιερέας στο συγκεκριμένο ναό, ανάμιξε τον παλιό άγιο Άρτο με καινούρια Θεία Κοινωνία και κοινωνήσε τους παρευρισκόμενους.

¹ Απομαγνητοφωνημένη ομιλία του ιερέα της Ι.Μ. Ιωαννίνων που έζησε και μου διηγήθηκε το θαύμα.

Συνέχεια από τη σελ. 1

Χοιρωδία : Η εσχάτη κατάληξη της ασωτίας

Τριώδιον και πάλι! Συγκλονιστική περίοδος ψυχικής ανάτασης, πνευματικής ανασυγκρότησης και αποφασιστικής αντεπίθεσης κατά του κόσμου της αμαρτίας. Ήδη η πρώτη Κυριακή παρήλθε, καταγράφοντας την περιφανή νίκη της ταπεινώσεως του τελώνη και στέλλοντας ένα αμείλικτο κτύπημα στους φλύαρους καυχσιολόγους των ημερών μας. Στην πίστη μας, πάντοτε τα άδηλα και κρύφια, τα αθόρυβα, τα ήσυχα, τα μυστικά που γνωρίζει μόνο ο Θεός, υποκλέπτουν ευγενικά την παράσταση, αφήνοντας τα μέγαιλαυχα, τα κατ' ουσίαν κούφια, να σωριάζονται στα παρασκήνια του πθικού τραυλισμού και της ακριβοπληρωμένης προβολής. Η Ορθοδοξία μας στέκει κρυστάλλινη με θεϊκή περπφάνια, μακριά από τους θρασυδέιλους υποβολείς της υποκρισίας και της εν γένει απάτης, μιας επί του συνόλου αργυρώνητης καθοδήγησης. Μιας καθοδήγησης που αποτελεί προέκταση του φαφλατισμού και της πλύσης εγκεφάλου, ανεγκέφαλων ετέρων στοιχείων. Απλών αριθμών. Των πολλών! Στην Εκκλησία μας πάντοτε μιλάει η πράξη της μετανοίας. Τα στήθη που τα τύπτουν οι μετανοούντες. Η ακριβολογία του ναι, ναι και του ου, ου.

Έτσι λοιπόν, πριν καλά-καλά συνέλθει η φαρισαϊκή κοινότης από την κατακρήμνιση του εγώ, έρχεται μία παράξενη αποδημία, να θέσει στο εδώλιο του κατηγορουμένου, το σύγχρονο μαζικό μεταναστευτικό κύμα που δεν αρκείται στην παραμονή απλά "εις χώραν μακράν", αλλά επιδιώκει νοσηρά να πολιορκήσει και μία άλλη κοινωνία, αυτή των τετραπόδων και να ενταχθεί στον τρόπο ζωής της με άκρως ανώμαλο τρόπο. Προσβάλλοντας αναιδώς ακόμη και τους θείους κανόνες που διέπουν ολάκερη τη φύση. Ανατρέποντάς τους. Εκ νέου, μέσω της κτηνοβατούσης σκέψεως, προγραμματίζεται, μία πρωτοφανής αποικιοκρατία, στη χώρα των τετραπόδων. Επίδοξοι αποικιοκράτες, τα σύγχρονα δίποδα χιμπατζοειδή.

Πριν όμως επιχειρήσουμε, για να εξετάσουμε τις πρότερες αποικιοκρατικές τάσεις και τα νοσηρά σχέδια των ασώτων, ας θυμηθούμε την παραβολή του ασώτου, μέσω της έμμετρης αφήγησης ενός μοναδικού ποιητή, του **Γ. Βερίτη**.

Κι είπε ο Χριστός στο πλάσμα του:

"- Τι θές, παιδί τ' ανθρώπου; Φως και χαρά; Γλυκούς καρπούς ευλογημένου κόπου; Έλα κοντά μου.

Τι ποθείς; Ψυχής γλυκιά γαλήνη;

Δύναμη θες; Ανάπαυση; Παρηγοριά;

Να γίνη παραδεισένια σου

η ζωή, χερουβική υμνωδία;

Έλα κοντά μου.

Το φτερό ξολοθρευτή θανάτου,

το σκοτεινό, το μαύρο,

δε θα σ' αγγίξη της ζωής τη θεϊκή αρμονία,

στου ματωμένου μου Σταυρού τον ίσκιον

αποκάτου".

Κι είπεν αυτός: **"- Όσα ποθώ, μακρυνά 'πό σε θα τά βρω".**

Κάπως έτσι λοιπόν ο άσωτος άνθρωπος, τράβηξε το στρατί της κραιπάλης μέσα στον άθλιο

ξενιτεμό του στην ξένη γη. Μα κάποια στιγμή, άρχισαν να μαραίνονται τα λουλούδια, να λιγοστεύει η χαρά, να παύουν τα τραγούδια. Με βρώμικη την ψυχή και θολό νου, άρχισε να χτυπιέται, να ματώνεται, να καταποντίζεται σε βάθη απύθμενα, αλλά μέσα στον πανικό του άρχισε να "σκέφτεται". Τι ήταν εκείνο που ενεργοποίησε τη σκέψη του και υποδαύλισε το είναι του; Το επάγγελμα του χοιροβοσκου και η σίτισή του από την τροφή των χοίρων. Κάπου εδώ διακόπτουμε την παραβολή, γιατί άρχεται η μεταστροφή, η συναίσθηση της αμαρτωλότητας και του ξεπεσμού και η αναζήτηση του γυρισμού.

Όμως επί των προτέρων, γεννάται ένα ερώτημα. Γιατί ο Χριστός δεν επέκτεινε την αμαρτωλή αποδημία, στην παραβολή του Ασώτου, πέραν του "βόσκειν χοίρους"; Να δώσει δηλαδή προεκτάσεις ανάλογες με αυτές των ημερών μας; Της χοιρόφρονος κοινωνίας και του χοιρόνοου όχλου;

Το θέμα είναι απλό. Ο Χριστός σεβάστηκε τον άνθρωπο και πίστευε ακράδαντα ότι δε θα συνεχισθεί περαιτέρω η ασωτία στα πολύπλοκα μονοπάτια της διαστροφής. Σκεπτόταν ότι αρκούσαν τα μέχρι τούδε δεινά του ασώτου, προκειμένου να ανακόψουν την πορεία της πθικής αυτοκτονίας. Συν τοις άλλοις είχε προηγηθεί και η καταστροφή των Σοδόμων και της Γομόρρας, μέσω της φωτιάς και του θειαφιού, προς αποστείρωση του πθικού αποστήματος. Άρα είχε σταλεί ένα μήνυμα σαφέστατο προς γνώση και συμμόρφωση των ακολουθούντων απογόνων. Έχοντας λοιπόν υπ' όψιν του ο Χριστός όλα τα προαναφερθέντα, είχε μέσα του την κρυφή ελπίδα ότι ο άνθρωπος δε θα ξαναφθάσει στα αίσχη εκείνα. Της αλλαγής της ανθρώπινης φύσης.

Κι όμως ο Χριστός στις μέρες μας προδόθηκε εκ νέου από τους απογόνους εκείνων των περιφθικών ανθρώπων. Των Ελλήνων που προσέτρεξαν στο Χριστό, για να καταθέσουν στα πόδια του το αρχαίο ελληνικό πνεύμα τους, λαμβάνοντας για αντάλλαγμα το Άγιο Πνεύμα.

Οι σύγχρονοι απόγονοι, αρνούμενοι να καθίσουν στον ίσκιο του Σταυρού δροσιζόμενοι, μεγαλοστομούν και λένουν.

"- Όσα ποθώ, μακριά από σε θα τάβρω"

Προτιμούν τη φωτιά και το θειάφι της αμαρτίας. Προτιμούν την παντελή διαστροφή ψυχής και σώματος. Έτσι, αφού δεν κατόρθωσαν χρόνια ολόκληρα να ευφρανθούν με τα χαρούπια της αμαρτίας, γιατί τα έτρωγαν κατ' αποκλειστικότητα οι χοίροι της Ευρώπης, απεφάσισαν στις μέρες μας να γίνουν οι ίδιοι, οι γραικύλοι, χοίροι, για να απολαύσουν στο έπακρον τη λάσπη και τον εν γένει βόρβορο της αμαρτίας.

Επειδή δε ο Θεός προείδε και την ανερχόμενη τάση της κτηνοβασίας από μέρους του "ανθρώπου", επιτάχυνε τη διαδικασία ζωοποίησης της κοινωνίας με στόχο τα ανθρώπινα δίποδα κτήνη, να συνέρχονται ελευθερίως με τα έτερα τετράποδα, ως ανήκοντα πλέον στο ίδιο ζωικό βασίλειο. Άλλωστε "όμοιος όμοίω άεί πελάζει".

Κάπως έτσι λοιπόν στις μέρες μας, η θεά Κίρκη, η έκφραση της νέας εποχής, εγκατέλειψε

την Αιαία της διεστραμμένης Ευρώπης και ήλθε εγκαθιστάμενη στο άστυ της ΝΑΙ-αίας με στόχους επενδυτικούς.

Αντικρίζοντας λοιπόν το ακανές χοιροφορβείο του λεκανοπεδίου, απεφάσισε πριν ξεκινήσει το μεγαλόπνοο πρόγραμμα της εκτροφής χοίρων, να επιτελέσει προς δοκιμή μία επιλεκτική χοιροσφαγία. Μία γουρουνοχαρά, όπως την αποκαλεί ο λαός μας. Οπότε ανέθεσε στον κάπρο μιας επιλεγμένης συνοικίας, την οργάνωση του εν λόγω γλεντιού και συγκινημένη η Κίρκη από την αθρόα συμμετοχή των ετέρων ευγενών χοίρων, απεφάσισε ανεπιφύλακτα την επένδυσή της στο μέγα χοιροστάσιο της εν λόγω χοιροπολιτείας. Το σπουδαιότερο όλων δε ήταν, ότι δε θα έμπαινε στην διαδικασία γουρουνοποίησης των προσπλύτων μέσω του μαγικού ραβδιού της. "Ήσαν γάρ άπαντες χοίροι". Ειδικά, το συνεχόμενο "ουί" της εκλεπτυσμένης γαλλικής έκφρασης, μέσω του οποίου επικροτούν συνεχόμενα τις προτάσεις του κάπρου, οι λοιποί χοίροι, συγκίνησε βαθέως τους πορνοβοσκούς της Ευρώπης, οι οποίοι σκέφτονται σοβαρά πλέον τη μετατροπή των οίκων ανοχής σε σύγχρονους χοιρώνες.

Τελικά το χοιροκομείο είναι "σοβαρή" επένδυση. Το θετικότατο σε όλη αυτή τη διαδικασία είναι το εξής. Πλέον οι λεγεώνες των δαιμόνων απέκτησαν πάμπολλα και μόνιμα κατοικητήρια μέσα στους χοιρανθρώπους, χωρίς κίνδυνο να ριφθούν στον γκρεμό από κάποιον Χριστό, γιατί στις μέρες μας επιτρέπεται η χοιροσφαγία. Οπότε ήσυχα θα ενοικούν εντός των προτέρων, με την εξαίρεση κάποιων επιδόξων χοιροσφαγέων που ποθούν τα πρωτότυπα χοιρομέρια. Τότε διαισθανόμενα τον κίνδυνο τα δαιμόνια, θα μπορούν να εξέρχονται προς διάσωσή τους. Κάπως έτσι, επιδεχόμενη την πρότερη διασκευή η παραβολή του Ασώτου, ανακόπτεται τελικά σε μία πολύ μακρινή χώρα, χωρίς να περιλαμβάνει μετάνοια, καθότι οι άνθρωποι έγιναν χοίροι. Τα δε ζώα, καθότι στερούνται ψυχής, δεν επιζητούν τη μετάνοια, αφού δεν τη γνωρίζουν κιόλας.

Τέλος, λόγω προηγμένης τεχνολογίας, ήδη έχει ενημερωθεί εγκαίρως και εγκύρως ο Θεός για τα τεκταινόμενα εν Ελλάδι, οπότε δε θα μπει στον κόπο, όπως ΤΟΤΕ, να κατεβεί στη γη και να δει με τα μάτια του την κατάπτωση της εικόνας του. Ετοιμάζεται να ρίξει φωτιά και θειάφι, για να απολυμάνει τους τάφους των αγίων, των μαρτύρων και λοιπών ηρώων που φυλακίστηκαν από γυναίκα και εν τέλει εσφάγησαν. Αλλά εκείνοι είχαν το σθένος και προέταξαν το "ούκ έξεστι σοι".

Τώρα στο σύγχρονο λεξιλόγιο υπάρχει μόνο το ναι.

Το δε σύνθημα της κοινωνίας είναι: "Ναι σε όλα".

Παρ' όλα αυτά όμως και να ξεφύγει κάποια φορά ένα πηγαίο "ΟΧΙ", οι κάπροι της κοινωνίας μέσα στον πανικό τους το μετατρέπουν σε "ουί", για να μη χτυπάει άσχημα το ναι.

Όταν όμως ακολουθήσει η στάχτη, θα γνωρίζουν να πουν οι εν λόγω "πουρκουά";; (γιατί;)

Αρίσταρχος

αρκετές γλώσσες μεταξύ των οποίων την ελληνική και την αραβική. Ήξερε καλά την περιοχή του Σινά και του άρεσε να επισκέπτεται μετόχια της μονής, τα οποία φυλασσόταν από οικογένειες Βεδουίνων επί πληρωμή, για να κρατά τα δικαιώματα κατοχής η μονή του Σινά.

Κάποτε με προσκάλεσε να επισκεφθώ με μαζί τον άγιο Γεώργιο τον Αρσελαίτη, ένα μετόχι που απείχε 8-10 ώρες με τα πόδια. Δέχθηκα και την επόμενη ημέρα μαζί με τον π. Αλέξανδρο και ένα Βεδουΐνο, με την καμήλα του φορτωμένη διάφορα πράγματα και μάλιστα λάδι, αφού ξεκινήσαμε, φθάσαμε προς το βράδυ στον άγιο Γεώργιο. Μας υποδέχθηκε μία πεθερά με τις δύο νύφες της και τα παιδιά τους, διότι οι άνδρες είχαν πάει σε γειτονικό χωριό να συμμετάσχουν σε κηδεία συγγενούς τους. Μας έβαλαν στο φτωχικό σπίτι τους που είχε χώμα στο πάτωμα και ήταν χωρίς παράθυρα. Καθήσαμε οκλαδόν γύρω από μια φωτιά που άναψαν και μας προσέφεραν ότι διέθεταν εκείνη τη στιγμή, κολοκυθάκια λαδερά με άζυμο ψημένο ψωμί. Είχανε να φάνε λάδι ένα εξάμηνο και μας μαγειρέψαν με το λάδι που τους φέραμε σαν ευλογία από το μοναστήρι.

Παραπιπτόντως έχω να αναφέρω ότι, όταν έρχονται στην Ελλάδα κάτοικοι της Ασίας και της Αφρικής, για να σπουδάσουν θεολογία και μένουν στο οικοτροφείο της Αποστολικής Διακονίας ή και αλλού, μας ειρωνεύονται, όταν βλέπουν τη νηστεία μας. Μάλιστα Ασιάτης που είχε έρθει από την Κορέα, δεν μπορούσε να φάει τα φαγητά μας, γιατί ήταν πολύ λιπαρά. Κι όταν το καλοκαίρι πήγε στο Άγιο Όρος, όπου κυριαρχούν τα συχνά ανάλαδα φαγητά, για να περάσει τις θερινές διακοπές της Σχολής, τότε βρήκε κάπως την ισορροπία του. Καθηγητής πανεπιστημίου γράφει σε ημερολόγιό του ότι, αν ταξιδέψει κανείς στην Ασία, σε χώρες και περιοχές φτωχές και δει τη διατροφή τους, τότε εννοεί ότι η διατροφή των Ευρωπαίων είναι συβαριτισμός και διαστροφή!

Λοιπόν καθίσαμε να φάμε το απλό λαδερό φαγητό, μέσα σε ένα πρωτόγονο και υπανάπτυκτο περιβάλλον. Τότε ο π. Αλέξανδρος ανέφερε, μιλώντας σε μένα, ότι κάποτε που πήγε να δει την αδελφή του που ζούσε στην Αυστρία σ' ένα πύργο με 30 δωμάτια, εκείνη του συνέστησε, όσο είναι νωρίς και δε νύχτωσε, να ψάξει να βρει ξενοδοχείο. Θα ήθελε να τον φιλοξενήσει, αλλά δεν έχει δυστυχώς χώρο για να μείνει! Και εδώ αυτοί οι άνθρωποι μας έδωσαν το σπίτι τους, αυτό που έχουν, και απόψε θα κοιμηθούν έξω, για να είμαστε άνετοι εμείς.

Αυτό που είπε σε μένα στα ελληνικά, το επανέλαβε και στον Βεδουΐνο καμπλιέρη μας στα αραβικά. Και κείνος σχολίασε συλλογισμένος και κατηφής: «ο Θεός έφυγε από την Ευρώπη!». Αυτό το 1983, δηλαδή πριν 40 χρόνια. Τι θα έλεγε ο Βεδουΐνος τώρα, αν έβλεπε το γενικό χάλι της Ευρώπης και του εν γένει δυτικού κόσμου, του πρώην χριστιανικού;

Μιλάνε σήμερα στην Ελλάδα, τα δυτικόπληκτα κόμματά μας και οι διανοούμενοι

μας, για τις αξίες της Ευρώπης, για τον πολιτισμό της, την πρόδοό της σε τεχνικές ανακαλύψεις και άλλα παρεμφερή. Ο Θεός όμως δεν υπάρχει πλέον στην Ευρώπη και μάλιστα ο Θεός των χριστιανών. Η Ευρώπη και ο εν γένει δυτικός κόσμος, σύμφωνα με επιφανείς ορθοδόξους διανοητές και αγίους (Γόποβιτς, Βελμίροβιτς και άλλους) έχουν γίνει κατοικητήρια δαιμόνων, οι δε δημοκρατίες τους έχουν καταστήσει **κοινοβουλευτικές δικτατορίες** που προωθούν τα σχέδια αμαρτωλών, διαστροφικών και ανωμάλων μειοψηφιών.

Οι ηγέτες της Δύσεως αγνοούν το πολιτικό μαβρίστο του χριστιανού άρχοντος σε οποιαδήποτε εποχή που αναφέρει ότι 'πως μπορεί ένας άρχοντας να πετύχει το καλό, αν δεν γνωρίζει την αιτία των καλών που είναι ο Θεός κι αν δεν κατέχει τη διδασκαλία του'. Οι σημερινοί ηγέτες της Δύσεως ανθρωποκεντρικοί, επηρεασμένοι, ασεβείς και δέσμιοι ρευμάτων και κατευθύνσεων που κύριο χαρακτηριστικό έχουν την παράνοια, το πολιτικώς ορθόν, το φαινομενικά καλό, πρεσβεύουν και έχουν κάνει αξίωμα της πολιτικής ζωής ό,τι οι οποιοσδήποτε επιθυμίες του οποιοδήποτε ανθρώπου, άσχετα αν κάνουν την κοινωνία κόλαση, είναι δικαιώματα που πρέπει να ικανοποιηθούν από τη νομοθετική, εκτελεστική και δικαστική εξουσία κάθε κράτους.

Έτσι το λεγόμενο ουδετερόθρησκο και φιλελεύθερο κράτος καταστάσιγα-σιγα ειδωλολατρικό και μεταμορφώνεται σε διώκτη του χριστιανισμού. Σε λίγο, όσοι διαφωνούν με την κυρίαρχη κρατική δεοντολογία και ηθική, άσχετα αν αυτή είναι απάνθρωπη, ανήθικη, αντίθετη με τα χρηστά ήθη και έθιμα που καθιερώθηκαν ιστορικά, πολιτιστικά, νομοθετικά, θα οδηγούνται σε ψυχιατρεία, σε φυλακές, θα υφίστανται booling, θα συκοφαντούνται ως γραφικοί, σκοτεινοί, μεσαιωνικών κατευθύνσεων και θα σπλητεύονται ως εκθροί της προόδου της κοινωνίας και του λαού.

Θα κλείσουμε το παρόν άρθρο με τις επισημάνσεις του προφήτου Ησαΐα.

«Ουαί οι λέγοντες το πονηρόν καλόν και το καλόν πονηρόν,

οι τιθέντες το σκότος φως και το φως σκότος,

οι τιθέντες το πικρόν γλυκύ και το γλυκύ πικρόν.

Ουαί οι συνετοί εν εαυτοίς και ενώπιον αυτών επιστήμονες.

Ουαί οι ιαχύνοντες υμών, οι πίνοντες τον οίνον,

και οι δυνάσται οι κεραυνύντες τα σίκερα,

οι δικαιούντες τον ασεβή ένεκεν δώρων (επιδοτήσεων ΕΟΚ και ΗΠΑ)

και το δίκαιον του δικαίου αίροντες (Ησ. 5,20-23).

Όσοι πιστοί στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου...

«Ο Κύριος εγγύς» (Φιλιπ 4,5)· «έρχεται ταχύ» (Αποκ. 22,20).

Ας κραυγάσουμε με τις πράξεις μας και τις προσευχές μας·

«Ναί έρχου, Κύριε Ιησού». Αμήν, γένοιτο.

«ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ “12”»

στο καταρρυθμισμένο από ψεύδη βιβλίο

ο μακαρίτης Βασίλης Ραφαηλίδης για τη φάρα των δημοσιογράφων: «**Άστα, μην τα σκαλίζεις, γιατί βρωμούν...** Το επάγγελμα του δημοσιογράφου είναι τόσο ανθυγιεινό, όσο και αυτό του βοθροκαθαριστή...». Ή του αμερικάνου αρχισυντάκτου Τζ. Σούντον των **New York Times** που άφησε άφωνο το ακροατήριο στην αποχαιρετιστήρια ομιλία: «... **Δουλειά του δημοσιογράφου είναι να παραποιεί την αλήθεια, να ψεύδεται, να διαστρέφει, να κατασπιλώνει, να γονατίζει στα πόδια του Μαμμωνά και να πουλά τη χώρα του και τη ψυχή του... Είμαστε πνευματικές π...**». Ή η ομολογία στο βιβλίο που κυκλοφόρησε ο αρχισυντάκτης Ούντο Ουλφκότε της μεγαλύτερης Γερμανικής εφημερίδας “**Frankfurter Allgemeine Zeitung**” με τίτλο: «**ΑΓΟΡΑΣΕ ΚΙ ΕΣΥ ΕΝΑΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟ, ΜΠΟΡΕΙΣ!**», που παραιτήθηκε φωνάζοντας: “**Ντρέπομαι. Ντρέπομαι σήμερα για όλα αυτά και ζητώ συγγνώμη... υπήρξα διεφθαρμένος, κατήχθυνα και παραπληροφόρουσα αναγνώστες... Κι αυτός ο έρμος πολίτης εκεί έξω δεν έχει ιδέα για όλα αυτά... Τα αναφέρω, για να μην ασκήσουν τέτοιου είδους δημοσιογραφία οι νεότεροι συντάκτες...**” όπως και μερικοί ακόμα που μίλησαν και πολλοί που δεν έχουν τη δύναμη και στραγγαλίζουν τη συνείδησή τους.

Τώρα ως καθηγητής Θεολόγος (θρησκευτικών), κ. Ανδρεόπουλε, πρέπει να γνωρίζεις και είμαι βέβαιος πως το γνωρίζεις ότι η θεολογία είναι το οξυγόνο, είναι η ψυχή της ψυχής που σε πιάνει από τον υλικό κόσμο, στον οποίο βρισκόμαστε φυλακισμένοι και μας ανεβάζει στις ευλογημένες σφαίρες του “υπεραισθητού” και του “υπερλογικού” και μας βοηθάει να σχηματίσουμε αντίληψη συγκεκριμένη. Είναι το φως της Αποκαλύψεως, το οποίο έρχεται να θρονιάσει στην ψυχή και να φωτίσει ολόκληρη την προσωπικότητά μας, μας μιλάει με τη γραφίδα των ιερών συγγραφέων της Αγίας Γραφής που με τρόπο μυστικό εξακολουθεί να μιλάει στις καρδιές των πιστών και στη δική μας καρδιά.

Αντί όλων αυτών, εσείς ένας βραβευμένος καθηγητής Θεολόγος (θρησκευτικών) που θάπρεπε να διαπραγματεύεσαι την αλήθεια, εσύ προτάσεις τη σκοπιμότητα, ή στα συγγράμματά σου να ενημερώνεις απόφια την πραγματικότητα, εσύ τη μεταπλάθεις, τη μακιγιάρεις, τη σκοτίζεις και κυριολεκτικά μασκαλεύεις και σέρνεις τον αναγνώστη στην πλάνη, σε σχηματισμούς προσηματισμένους και σε θεωρίες σκοπιμότητας. Τι είναι αυτό που γράφεις, επικαλούμενος μάλιστα και το ίδιο το βιβλίο του αγνού και αψεγάδιαστου αυτού κληρικού, “**Ιερώνυμος Α΄ Κοτσώνης**” που οι διάδοχοι γενιές θα καθηλώσουν το βλέμμα στη μορφή του και θα σκύψουν ευλαβικά στο κεφάλι τους για το βραχύ αρχιεπισκοπικό διάβα, αλλά για την τεράστια προσφορά του;

Αυτά εννοούσε ο αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος στον πρόλογο του βιβλίου του “**Το δράμα ενός Αρχιεπισκόπου**”; Και για να αισθάνεστε ότι είστε καλυμμένοι – *μου θυμίζει τη στρουθοκάμηλο με το κεφάλι στην άμμο* – προβάλλετε κάποια μελέτη του πρώην αντιπροέδρου του Συμβουλίου της Επικρατείας Αναστ. Μαρίνου (άλλου ειδικού επιστήμονα) που κατά την άποψή του αποφαίνεται ότι “**καταπατήθηκαν βάνουσα οι Ιεροί Κανόνες και το Σύνταγμα, καταπάτηση, η οποία συντελέσθηκε δια της δημιουργίας της «Αριστίνδην» Συνόδου, η οποία ήταν αντικανονική και αντισυνταγματική**”.

Κύριοι στρουθοκαμπλίζοντες (κ. Ανδρεόπουλε, Νανάκη, Μαρίνε, Κονιδιάρη, Θεοδωρόπουλε, Μουρτζανέ...), υπάρχει εκφρασμένη απόφαση της Εκκλησίας της Ελλάδος το 1946 μαζί με εκπροσώπους της θεολογικής επιστήμης και την οποία υπογράφει ο τότε αρχιεπίσκοπος Διαμασκινός οι οποίοι υποστήριξαν την κανονικότητα και συνταγματικότητα της Αριστίνδην Συνόδου ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, το οποίο αποφάνθηκε ότι: «**Εκ πάντων των ανωτέρω δήλον γίνεται, ότι εν τη πράξει διάφορα αλληλοδιαδόχως παρά της Νομοθετικής εξουσίας συστήματα συγκροτήσεως της Ι. Συνόδου καθιερώθηκαν, άτινα πάντα από απόψεως κανονικού και πολιτειακού δικαίου αναμφισβήτητον κέκτηνται κύρος**» (και ο εκκλ. Ιστορικός π. Θεόκλητος Στράγκας το 1972 σημειώνει: *Ακονέτωσαν ταύτα οι κακοήθως αντιδρώντες και συκοφαντικός δυσφημιούντες και υβρίζοντες την σήμερον Διοικούσαν Εκκλησιαστικήν Αρχήν*).

Από τότε δεν υπάρχει κάποια άλλη επίσημη πράξη της Εκκλησίας ή της Πολιτείας που να ακυρώνει ή να ανακαλεί εκείνη την απόφαση, γι' αυτό όλες οι πράξεις που πάρθηκαν, σπρήχθηκαν σε αυτή την απόφαση και έχουν κύρος κανονικό και αδιάσειστο, διότι δε σπρήχθηκαν σε ένα κ. Μαρίνο αλλά σε μια Ιεραρχία και στο Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο της Χώρας, το Σ.τ.Ε.

Υπάρχει και δεύτερο επιχείρημα επίσης αδιάσειστο. Το 1965 έχουμε το αντάρτικο των επισκόπων που με το έτσι θέλω, αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν εκλογές μητροπολιτών αγνοώντας τους Νόμους της πολιτείας, ξεσηκίζοντας μάλιστα και το Βασιλικό Διάταγμα που είχε θυροκολληθεί στην είσοδο της Συνόδου και προχώρησαν σε 14 εκλογές και δύο μεταθέσεις. Ο τύπος έγραφε: «... **πρωτοφανείς αθλιότητες που διεπράχθηκαν χθες από τους μαινόμενους “Τεράρχες” με δραματική αποκορύφωση τη γκαγκοστερική απαγωγή του διαστακτικού Αρχιεπισκόπου Χρυσσοστόμου (ηλικίας 90 ετών) και τον εξαναγκασμό του να παραστεί στην πραξικοπηματική εκλογή και άλλων νέων μητροπολιτών**» (“ΤΑ ΝΕΑ”, 19/11/1965).

Στο αδιέξοδο που είχε δημιουργηθεί, ο Πρωθυπουργός Στεφανόπουλος με το υπ' αριθ. 60277/129 έγγραφο ζήτησε τη γνώμη από καθηγητές των δύο Πανεπιστημίων για τη συγκρότηση Αριστίνδην Συνόδου που θα την αποτελούσαν μητροπολίτες που δεν ανήκαν στην ελεγχόμενη από την πλειοψηφία της Ιεραρχίας, για να δώσουν λύση στο τεράστιο πρόβλημα που είχε δημιουργηθεί.

Οι 8 κορυφαίοι πανεπιστημιακοί καθηγητές της Θεολογίας εκείνης της εποχής που κλήθηκαν να συμμετάσχουν, ήταν πιο γνώστες του θέματος, είχαν δε και τις κατάλληλες εξειδικεύσεις. Οι δύο ήταν στο Κανονικό Δίκαιο: Αμ. Αλιβιζάτος – Καν. Δίκαιο & Ποινική, Αρχιμ. Ιερώνυμος Κοτσώνης – Καν. Δίκαιο. Οι τρεις στο Εκκλησιαστικό Δίκαιο: Α΄ Χριστοφιλόπουλος – Εκκλησιαστικό Δίκαιο, Γ. Ράμμος – Νομικός, Εκκλ. Δίκαιο & Πολιτική Δικονομία, Αλ. Βαμβέτσος – Νομικός που ασχολήθηκε με το Εκκλησιαστικό Δίκαιο και οι υπόλοιποι τρεις, Ι. Καρμύρης – Δογματικής & Χριστ. Ηθικής, Κ. Μπόνης – Ερμηνεία τν Πατέρων, Πατρολογία και ο Π. Μπρατσίτης – Βιβλικής Ιστορίας και Ερμηνείας της Π. Διαθήκης των Ο΄. Αυτοί, αφού συσκέφτηκαν, γνωμάτευσαν και παρέδωσαν στην κυβέρνηση την 7/12/1965 το πόρισμα και το οποίο αναφέρει: «**ΟΥΔΕΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΚΩΛΥΜΑ**

«ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ “12”»

στο καταρριπωμένο
από ψεύδη βιβλίο

υπάρχει δια την συγκρότησιν νέας διοικούσης διαρκούς Ιεράς Συνόδου, καθόσον οι Ιεροί Κανόνες σιωπούν σχετικώς, η δε πράξις της Εκκλησίας παρουσιάζει Συνόδους διαφερούσας κατά τόπους και χρόνους ως προς την σύνθεσιν και τας αρμοδιότητας αυτών... Ουδέν απολύτως κανονικόν ή συνταγματικόν κώλυμα υφίσταται προς σύγκλησιν Αριστίνδην Συνόδου» (Αρχιμ. Θεοκλ. Στράγκας “Ιστορία εκπηγών αψευδών”, τομ. Ζ΄ Αθήνα 1983, τόμος Ζ΄ 4652-4656).

Μήπως κ. Ανδρεόπουλε, υπάρχει κάποια άλλη επιτροπή – μεγαλύτερη ή μικρότερη – που να αναιρεί αυτό το επιστημονικό νομοκανονικό πόρισμα; Αν δεν υπάρχει, σταματήστε επιτέλους τις πονηρές μεθοδεύσεις και την επικοινωνιακή εξαπάτηση.

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ... ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΣΕ

Σας κοιτάζω στα μάτια και διαβάζω τη 16^η υποσημείωση, με την οποία προσπαθείτε να παραποιήσετε τα γραφόμενα του ίδιου του αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου! Να τι γράφει ο αρχιεπ. Ιερωνύμος Α΄:

«Επί χρόνια ολόκληρα έκανα υπομονή και εσιώπων, δεν απαντούσα εις τα τόσα ψεύδη και τας συκοφαντίας, που εξετόξευαν εναντίον μου και εναντίον του έργου της Εκκλησίας κατά τα έτη της αρχιερατείας μου. Πρώτον διότι αι ώραι μου ήσαν τόσον γεμάται από εργασίαν, ώστε δεν περίσσευε χρόνος δια τοιούτου είδους ασχολίας, δεύτερον δε, διότι φρονώ, ότι η αναίρεσις των ψευδών και των συκοφαντιών ήταν έργον μάλλον εκείνων, που εγνώριζαν την αλήθειαν. Εις εμέ ήτο αρκετόν το ότι Εκείνος, που γνωρίζει τας καρδιάς των ανθρώπων, και η συνειδησίς μου εμαρτύρουν, ότι καθ’ όλον μου το βίον εις ουδέν άλλο απέβλεπα και δι’ ουδέν άλλο εκοπίασα παρά δια την δόξαν της Εκκλησίας και του Θεού και δια το καλόν της πατρίδος μου...

» Αλλά ούτε και ως «απολογία» θα ήθελα να θεωρηθή το παρόν. Διότι απλούστατα δεν αισθάνομαι καμμίαν ενοχήν. Εξελέγην ως αρχιεπίσκοπος νομίμως και κανονικώς από την νόμιμον τότε διοίκησιν της Εκκλησίας και από τον Βασιλέα, τον απολύτως νόμιμον Ανώτατον Άρχοντα. Θα έπρεπε να απολογηθώ, αν με την βοήθειαν της δικτατορίας, είχα ως Αρχιεπίσκοπος επιτύχει προσωπικά οφέλη. Αλλ’ ακόμη και αυτοί οι αντίπαλοί μου διακηρύσσουν σήμερα, ότι ως Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κατέβαλα όλας μου τας δυνάμεις, δια να υπηρετήσω την Εκκλησίαν και το Έθνος και μόνον αυτά.

» Εάν λύω τώρα την σιωπήν μου, το κάνω δια δύο λόγους. Ο ένας λόγος προέρχεται από την σκέψιν ότι με τα ψεύδη και τας συκοφαντίας, που ελέγχθησαν εις βάρος μου ή εις βάρος του έργου της αρχιερατείας μου, εσκανδαλίστησαν μερικοί και εμαράνθη ο χριστιανικός των ζήλος και η αφοσίωσις των εις την Εκκλησίαν. Ο άλλος λόγος, που λύω τώρα την σιωπήν μου, προέρχεται από την πίεσιν πολλών αγαπητών φίλων, που επιμένουν, ότι το να ομιλήσω είναι χρέος μου απέναντι της Αληθείας και της Ιστορίας.

» Δι’ αυτό... ο αναγνώστης, που θα θελήση να διεξέλθη ολίγας ή πολλές σελίδας αυτού του βιβλίου, θα αντιληφθή, ότι ο τίτλος δεν αποτελεί καμμίαν υπερβολήν, αλλά πραγματικά εξιστορεί ένα μέρος από το δράμα ενός Αρχιεπισκόπου, που ενώ έπρεπε να εκτελέση τόσον πολλά και να επιλύση τόσον δύσκολα προβλήματα, και μάλιστα με τόσον ολίγα πρόσωπα και τόσον πενικρά μέσα, ήταν υποχρεωμένος να αντι-

μετωπίση τόσον πολλές δυσκολίας και τόσον πολλές και ποικίλας αντιδράσεις, παραμορφωμένους και παραχαραγμένους από τους αδιστακτους εκθρούς της ανασυγκροτήσεως και εξυγιάνσεως του εκκλησιαστικού οργανισμού και παρεξηγημένους και εγκαταλελειμμένους από τους υποτιθεμένους φίλους».

Υστερνια Τήνου
Ιανουάριος 1975

Ο πρώην Αθηνών Ιερώνυμος

Και αντί αυτών που ο αρχιεπ. Ιερώνυμος αναγκάστηκε να τα γράψει, ο πολυ...γράμματος βραβευμένος και παλαιός δημοσιογράφος που η “δουλειά του δημοσιογράφου είναι...(!)” (αυτά τα γράφαμε παραπάνω), γράφει:

“**Εν τούτοις, ο κατ’ αυτών τον τρόπο εκλεγείς, Αρχιεπίσκοπος πρώην Αθηνών, επέμεινε ότι είχε εκλεγεί «νομίμως και κανονικώς από την νόμιμον διοίκησιν της Εκκλησίας και από το Βασιλιά, τον απολύτως νόμιμον ανώτατον άρχοντα»**” (βλ. Κοτσώνη, Ιερωνύμου, Το δράμα ενός Αρχιεπισκόπου, Αθήναι, 1975, σελ. 8).

Και για να έχει αληθοφάνεια και για να γίνει και πιστευτός, προσθέτει αμέσως από κάτω, τι λέει για το “ιερό” θέμα ο Μαρίνος (χωρίς να λέει τίποτα) και μας παραπέμπει.

(βλ. Μουρατίδου, Κωνσταντίνου, Δ., Η μεγάλη προδοσία (1973-1993) του Αρχιεπισκόπου Σεραφείμ, εκδ. «Ορθόδοξος Τύπος», Αθήναι, 1993, σελ. 215-224) που υποστηρίζουν ότι η όποια αντικανονικότητα της εκλογής του Ιερωνύμου θεραπεύθηκε δια της κοινωνίας του (στη συνεδρίαση Ιεραρχίας, σε συλλειτουργίες, κλπ) με τους άλλους – τους κανονικούς – Αρχιερείς, παρατηρεί: «Είναι γεγονός ότι τόσο το 1969 (1-10/3/69) όσο και κατά το 1972 (15-30/11/72) συνεκλήθη και συνεδρίασε η Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας (Ι.Σ.Ι.) υπό την προεδρία του Ιερωνύμου με τη συμμετοχή στις συνεδριάσεις της των παλαιών, κανονικών, Ιεραρχών, των υπό την προεδρία των εκλεγέντων Ιεραρχών και εκείνων που συνέπραξαν στην εκλογή του ως Αρχιεπισκόπου. Από το γεγονός, όπως αυτό και μόνο δε συνάγεται ότι ήρθη η αντικανονικότης, δια της οποίας εβαρύνοντο οι υπό της αριστίνδην εκλεγέντες Ιεράρχες, διότι η Ι.Σ.Ι. και εάν ακόμη θεωρηθεί ότι ενέκρινε την αντικανονική εκλογή του Προκαθημένου και των υπολοίπων, η έγκριση αυτή θα ήταν ανίσχυρη, εφ’ όσον η Ι.Σ.Ι. συνεκροτήθη δια της συμμετοχής και αυτών. Θα έπρεπε δηλαδή, για να είναι έγκυρη μια τέτοια έγκριση να συνέλθει η Ι.Σ.Ι. χωρίς τη συμμετοχή του Ιερωνύμου και των υπό τη προεδρία του εκλεγέντων Ιεραρχών και να εγκρίνει «κατ’ οικονομίαν» την εκλογή αυτού και εκείνων υπό της αριστίνδην Συνόδου. Σύγκληση όμως της Ιεραρχίας τέτοια σύνθεση δεν απετολμήθη κατά την εποχή εκείνη. Συνεπώς η αντικανονικότης δεν εθεραπεύθη δια της μεσολαβησάσης συνεδριάσεως της Ιεραρχίας».

Έλεος-έλεος...!

‘Οχι και ως το σημείο αυτό κ. Ανδρεόπουλε! Όχι και μέχρις εδώ!!!

Χρησιμοποιείτε τεχνέντως το όνομα του καθηγητού του Κανονικού Δικαίου του Πανεπιστημίου Αθηνών, κ. Κων/νου Μουρατίδη, γνωστό για την ορθότητα των απόψεων και πιστό στην εφαρμογή των Θείων και Ιερών Κανόνων, να τον χρησιμοποιήσετε ως αυθεντία στα Κανολογικά θέματα, να παραχαράξετε τον ιερό και τον όσιο θεσμό της Εκκλησίας μας, με υπολογισμό και πλήρη επίγνωση στις δέκα σελίδες (215-224) του βιβλίου “**Η μεγάλη προδοσία (1973-1993)**” δεν υπάρχει λέξη σ’ αυτά που αναφέρεστε.

Αντίθετα ο τίτλος της παραγράφου αυτής μαρτυρεί και το περιεχόμενό της:

2. “**Η Ευχαριστιακή κοινωνία των κανονικών επισκόπων με επίσκοπο τον οποίον η εκλογή πάσχει κανονικώς αποτελεί την πλέον επίσημη και πανηγυρική αποδοχή του ως κανονικού επισκόπου**”.

Η ευχαριστιακή κοινωνία είναι πράξη υψίστης ευθύνης και ευθύτητος και όπως επανειλημμένως έχει τονισθεί, προϋποθέτει την πλήρη αμοιβαία αποδοχή των συμμετεχόντων εις αυτήν.

Κάθε “**επιφύλαξη διανοίας**” έρχεται σε πλήρη αντίθεση προς την ουσία και το περιεχόμενο της ευχαριστιακής κοινωνίας και αποτελεί προσβολή κατά του τελεσιουργουμένου φρικωδεστάτου μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας και εμπαιγμό του Αγίου Πνεύματος συνεπαγομένη την αυτοκαταδίκη του επικαλουμένου αυτήν.

Η ταύτιση της κανονικής ενότητος προς την ευχαριστιακή ενότητα και μάλιστα εις την ενότητα της Εκκλησίας εν τη Θεία Ευχαριστία και το επισκόπων συνειδητοποιείται πλήρως ήδη από της αποστολικής εποχής (σελ. 215). Και απαντά ο καθηγητής του Κανονικού Δικαίου τα του Κανονολόγου αρχιμ. π. Επιφανίου Θεοδωροπούλου:

Υπάρχει θεραπεία του ελαττώματος τούτου; Και αν ναι, ποία; **‘Οτι υπάρχει θεραπεία πάσης πράξεως πασχούσης κανονικώς, αυτό δεν τίθεται καν υπό συζήτησιν.** Η Εκκλησία, ταμειούχος και διαχειριστής της ποικίλης Χάριτος του Θεού, κεκτημένη εξουσίαν του δεσμεύν και λύειν, δύναται πάντοτε «να θεραπεύη τα ασθενή και να αναπληροί τα ελλείποντα». Ο ιδρύσας την Εκκλησίαν εξώπλισεν αυτήν δι’ εξουσιών και δικαιοδοσιών αυτόχρημα θείκων. Αυτός άλλωστε είναι η Κεφαλή της Εκκλησίας και η Εκκλησία κυριολεκτικώς παντοδύναμον.

Τούτων ούτως εκόντων, λόγος δύναται να γέννηται μόνον ως προς τον **τρόπον** της θεραπείας των κανονικών ελλείψεων.

Η θεραπεία και αποκατάστασις των κανονικών ελλείψεων πράξεως τινος εν τη Εκκλησία γίνεται δια της αποδοχής της εν λόγω πράξεως υπό του Σώματος των Επισκόπων αυτής. Η αποδοχή αυτή δεν έχει ωρισμένον τύπον. Είνε ενδεχόμενον να προσλάβη χαρακτήρα ειδικής και

συγκεκριμένης αποφάσεως, συντελείται όμως και δια μόνης της σιωπηράς συγκαταθέσεως.

Προκειμένου δε περί αναγνωρίσεως Επισκόπων, ών η εκλογή πάσχει οπωσδήποτε κανονικώς, η κοινωνία των λοιπών Επισκόπων προς αυτούς, κορυφουμένη μάλιστα δια της συλλειτουργίας, αποτελεί την πλέον επίσημον και πανηγυρικήν αποδοχήν αυτών. Ουδεμία ειδική απόφασις, ουδεμία «Πράξις» αναγνωρίσεως, είνε δυνατόν να εξομοιωθή προς την από κοινού προσφοράν της Θείας Ευχαριστίας, του κατ’ εξοχήν Μυστηρίου της εκκλησιαστικής ενότητος. Τούτου γενομένου, τα πάντα ωλοκληρώθησαν και ετελειώθησαν, τυπικώς τε και ουσιαστικώς, και δεν υπολείπεται περιθώριον δι’ ουδεμίαν άλλην ενέργεια, δι’ ουδεμίαν άλλην διαδικασίαν. Η εν λόγω πράξις υπέρεκειται ουράνιον όσον πάσης άλλης, έχει κύρος ύψιστον και μέγιστον και αποτελεί το έσχατον κριτήριον της εν τη Εκκλησία ενότητος».

Αν εθεραπεύθη η κανονικότητα, αυτό δεν τίθεται θέμα καν υπό συζήτηση, τονίζει και ο κ. Μουρατίδης!

Προκειμένου ο πολυ...γράμματος κ. Ανδρεόπουλος να ισχυροποιήσει τα ψεύδη που γράφει, αμέσως πτό κάτω και στην ίδια σελίδα 23, προσθέτει τρεις σειρές γραφής της άποψης του π. Επιφανίου Θεοδωροπούλου που κατά τον κ. Μουρατίδη θεωρείται κορυφαίος κανονολόγος της Ορθόδοξου Εκκλησίας μετά τον Άγιο Νικόδημο του Αγιορείτη και αμέσως προσθέτει τις “θέσεις” και “απόψεις” του μοναχού Θεόκλητου Διονυσιάτη, για να αχρηστεύσει την επιστημονική και ιεροκανονική γνωμοδότηση περί της κανονικότητος επισκόπων από Αριστίνδην Σύνοδο.

Γράφει ο κ. Ανδρεόπουλος: **“Ο έγκριτος σε κανονολογικά θέματα αρχιμ. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος, άρθρα κ.λ.π., ο.π. σελ. 357, αναφέρει ότι προκειμένου περί αναγνωρίσεως επισκόπων, ών η εκλογή πάσχει οπωσδήποτε κανονικώς, η κοινωνία των λοιπών επισκόπων προς αυτούς, κορυφουμένη μάλιστα δια της συλλειτουργίας αποτελεί την πλέον επίσημον και πανηγυρικήν αποδοχήν αυτών”**.

Κύριε Ανδρεόπουλε, όπως σας επισήμανα και πιο πάνω ότι είστε ένας καθηγητής θρησκευτικών και μάλιστα βραβευμένος – το πώς και το γιατί δεν είναι του παρόντος – και θα πρέπει να κινείστε στο φωτεινό χώρο της αλήθειας, αυτό που κάνετε με την παραποίηση των νομοκανονικών περιστατικών ή να πετσοκόβετε κείμενα ειδικών γατί δεν σας βολεύουν ή το χειρότερο να προβάλλεται κείμενα από άσχετους “ειδικούς” να απαντούν στους καθόλου εντυφέντες στο επιστημονικό τους τομέα καθηγητές, είναι πράξεις επιλήψιμες, τολμώ να πω ότι υπερπηδήσατε τα όρια της αξιοπρέπειας και οι παρατηρήσεις μου δεν επιδέχονται απάλυνση.

Θα δώσω μερικά αποσπάσματα (διότι σε κανονική γραφή είναι περί τις 20 σελίδες) από τη “ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ” του π. Επιφανίου Θεοδωροπούλου που απαντά επάνω στο μείζον αυτό κανονικό θέμα της Εκκλησίας και είναι γραμμένο, διατυπωμένο, δημοσιευμένο, το έτος 1977, στην παντοδυναμία του Σεραφείμ και της δεσποτικής ομάδας που τους κάλυπτε όλες τις παρανομίες η Κυβέρνηση Κων/νου Καραμανλή.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

«... Ο Θεός ου μυστηρίζεται, ο γαρ εάν σπειρή άνθρωπος τούτο και θερίσει» (Γαλ. 6,7)

«Έρχεται καιρός ίνα οι άνθρωποι μανώσι, και επάν ιδώσι τινα μή μαινόμενον, επαναστήσονται αυτώ λέγοντες, ότι σύ μαινής, διά το μή είναι όμοιον αυτοίς» (Είπε ο άγιος Αντώνιος ότι θά 'ρθει καιρός που οι άνθρωποι θα τρελαθούν· κι αν δουν κανέναν γνωστικό, θα τα βάλουν μαζί του λέγοντας, «εσύ τρελάθηκες», επειδή δε θα είναι όμοιος μ' αυτούς).

Είναι πλίου φαινότερον ότι βρισκόμαστε ήδη στην εποχή της προφητείας αυτής... Σήμερα το ψέμα βαφτίζεται αλήθεια, το αφύσικο θεωρείται φυσικό, η ανηθικότητα γίνεται μόδα, το παράλογο έγινε λογικό, κάθε ιερό, όσιο και ηθικό κατάντησε (το κατάντησαν κάποιοι...) ξεπερασμένο. Πρόοδος είναι πλέον μόνο η ισοπέδωση των πάντων. Και η διαστροφή θεωρείται μια κοινωνική κατάσταση που πρέπει να την αποδεχθείς, θέλεις δε θέλεις...

Είναι πολύ επίκαιρη η κραυγή του προφήτη Ησαΐα: «**Ουαί οι λέγοντες το πονηρόν καλόν και το καλόν πονηρόν, οι τιθέντες το σκότος φως και το φώς σκότος, οι τιθέντες το πικρόν γλυκύ και το γλυκύ πικρόν**» (Αλίμονο σ' εκείνους, οι οποίοι το κακό το ονομάζουν καλό και το καλό κακό. Αλίμονο σ' εκείνους, οι οποίοι παρουσιάζουν το σκοτάδι ως φώς και το φώς ως σκοτάδι, οι οποίοι παρουσιάζουν το πικρό ως γλυκύ και το γλυκύ ως πικρό - Ησ. 5,20).

Κι ενώ τα ευρωπαϊκά κοινοβούλια (ή μάλλον... κυνοβούλια!) συναγωνίζονται μεταξύ τους ποιο θα ψηφίσει νόμους, οι οποίοι θα νομιμοποιούν τη διαστροφή και την ανωμαλία, στην ορθόδοξη χριστιανική Ελλάδα τα τελευταία χρόνια συμβαίνουν πράγματα εξίσου αδιανόητα και παρανοϊκά! Μετά τη θέσπιση της ανηθικότητας ως νόμου (βλ. τα διάφορα σύμφωνα συμβίωσης, την προώθηση της ελεύθερης πορνείας με «μαθήματα» από το δημοτικό σχολείο, αλλαγή φύλλου από τα 15^η, κ.τ.λ) τελευταίως προέκυψε ακόμη ένα εκφυλιστικό φαινόμενο. Στις 15 Φεβρουαρίου 2024, η Ελληνική Πολιτεία εισήγαγε στη Βουλή και ψήφισε νομοσχέδιο για **“το γάμο των ομόφυλων ζευγαριών”**!! Και συνέβη, δυστυχώς, το απευκαίον! Το επαίσχυντο νομοθέτημα από τους “Πατέρες” του έθνους. Συνολικά στη διαδικασία συμμετείχαν 254 βουλευτές, εκ των οποίων οι 176 ψήφισαν «ναι», 76 «όχι», 2 «παρών», ενώ 46 απείχαν από την ψηφοφορία (!).

Τόλμησε τελικά η «ελληνική» Βουλή και... «χωρίς περίσκεψη, χωρίς λύπη, χωρίς αιδώς» θέσπισε ως νόμο του Κράτους ένα επαίσχυντο νομοθέτημα που “ανοίξε κερκόπορτα” στηρίζοντας σε ψέματα και σε προσχηματικά επιχειρήματα (όπως δήλωσε στη βουλή ο Αντ. Σαμαράς).

«**Ντροπή Έλληνες! Θέ, τί 'λέπομεν εις την ημέραν μας;**», όπως θά 'λεγε και ο Μακρυγιάννης. «**Όλο εις τον κρεμνόν κυλάμεν κάθε 'μέρα...**».

Θα έπρεπε να πενθήσουμε όλοι οι Έλληνες την ημέρα αυτή! Γιατί, δίπλα στις άλλες αποφράδες ημερομηνίες του Γένους, προστέθηκε ακόμη μία: η 15^η Φεβρουαρίου 2024! Ημερομηνία που σηματοδοτεί το γκρέμισμα ενός ακόμη ανακόμματος, εκείνου της Οικογένειας. Κλείνοντας έτσι ένα ακόμη κεφάλαιο από «το χρονικό ενός προαναγγελθέντος θανάτου» της ελληνικής κοινωνίας...

Αλήθεια, «**τίς δώσει οφθαλμούς μου πηγίν δακρύων και κλαύσσαι τον λαόν μου τούτον ημέρας και νυκτός;**...» (Ποιος θα δώσει στα μάτια μου πηγές από δάκρυα, για να κλάψω μέρα και νύκτα τον λαό μου τούτον; - Ιερ. 9,1) θρηνεί ο Προφήτης. Μήπως τα λόγια αυτά ταιριάζουν σήμερα και σ' εμάς;

Την ημέρα αυτή, κι ενώ οι περισσότεροι Έλληνες πενθούσαν για τη νέα ανείπωτη τραγωδία, κάποιοι τύποι που ακούνε στο όνομα Σόρος, Μισέλ, Ούρσουλα και άλλοι ακατανόμαστοι - όλοι άσπονδοι εχθροί του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας - σίγουρα πανηγύριζαν με το άκουσμα της είδησης που έφθανε σ' αυτιά τους!

Την ώρα, που ο τόπος βουλιάζει στα προβλήματα και οι Έλληνες βυθίζονται σε απόγνωση και απελπισία, οι «εθνοπατέρες» μας, άνευ αιδούς, μεριμνούν και τυρβάζουν περί... **“γάμων ομοφυλοφίλων ζευγαριών”!** Αιδώς, Αργείοι!! Απ' αυτούς περιμένουμε σωτηρία;

Ο κόσμος μας (όπως τον ξέραμε ως τώρα) πρέπει σώνει και

καλά να αλλάξει, λένε. Εντολή, βλέπετε, του διευθυντηρίου των Βρυξελλών και των υπανθρώπων εκείνων που καλά κρυμμένοι στο σκοτάδι, προετοιμάζουν τον εφιάλτη της «**Νέας Εποχής**»...

Ειπώθηκε παραπάνω ότι η νομοθετική ρύθμιση που ψηφίστηκε με μια ανακατεμένη ιδιόρρυθμη ψηφοφορία από τους εκπροσώπους του ελληνικού λαού, δρομιολόγησε ήδη την προδιαγεγραμμένη πορεία θανάτου της ελληνικής κοινωνίας. Αντίχριστες δυνάμεις το είχαν προαποφασίσει αυτό από πολύ καιρό πριν. Μπροστά στα έκπληκτα μάτια μας αναρτήθηκε, με τεράστια μαύρα γράμματα, το αγγελτήριο ενός επικείμενου θανάτου! Αποτελεί ίσως την πλέον επαίσχυντη πράξη από συστάσεως του ελληνικού έθνους το νομοσχέδιο αυτό και αιώνιο όνειδος για το «ελληνικό» Κοινοβούλιο! **επιταγή της «Νέας Τάξης Πραγμάτων»!** Και διά νόμου επιβλήθηκε από την Ελληνική Πολιτεία στο λαό της. **Ο πιο ιερός θεσμός, ο οικογενειακός, δυναμιτίζεται εκ θεμελίων!** Στόχος εκείνων που επιμελώς σχεδίασαν και μεθόδευσαν την ψήφισή του είναι **ο εκφυλισμός των Ελλήνων και η καταστροφή της Ελλάδας!!**

Θέλησε ο πρωθυπουργός κ. Μητσοτάκης να δικαιολογήσει τη νομιμοποίηση της ανηθικότητας!

Γ' αυτό συναντήθηκε μυστικά στις 16 Ιανουαρίου 2024 με τον αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμο. Σκοπός της συνάντησης ήταν να ενημερώσει τον αρχιεπίσκοπο ότι ο κατάπτυστος νόμος ήταν απότοκος των «διεθνών δεσμεύσεων» που έχει αναλάβει η Ελλάδα για το συγκεκριμένο θέμα. Δηλαδή, οι γνωστοί... άγνωστοι της Ευρωπαϊκής Ένωσης έδωσαν την εντολή να ψηφισθεί το νομοθετικό αυτό τερατούργημα και η... «ελληνική» κυβέρνηση (τα «υπάκουα» παιδιά των «σκοτεινών δυνάμεων») να την εφαρμόσουν αμέσως! Εκτέλεσαν την εντολή τους, «εκτελώντας» παράλληλα έναν ολόκληρο λαό!! **Πρόδωσαν, για άλλη μια φορά, οι φύλακες!** Πρόθυμοι και υπάκουοι οσφυοκάμπτες σε ξένα κελεύσματα και επιταγές, υποχείρια και ανδρείκελα, γραικύλοι κυβερνήτες, ολετήρες του έθνους...

«**Θέ, τί 'λέπομεν εις την ημέραν μας; Το έθνος αφανίστη όλως διόλου... Πατρίδα, πατρίδα ήσουνα άτυχη από ανθρώπους να σε κυβερνήσουν... Δυστυχισμένη Ελλάς, δυστυχισμένοι Έλληνες! Αναθεματισμένοι κυβερνήτες... Εγίναμεν Σόδομα και Γόμαρα...**». Πάντα επίκαιρος, αλίμονο, ο λόγος του Μακρυγιάννη...

Ο πρωθυπουργός Μητσοτάκης με την ψήφισή χαρωπός έκανε την εξής ανάρτηση: «**Σήμερα η Ελλάδα γίνεται η 16^η χώρα της ΕΕ που νομοθετεί την ισότητα στον γάμο. Είμαστε περήφανοι, γιατί το Ν/Σ που ψηφίστηκε αποτελεί ορόσημο για τα δικαιώματα και αντικατοπτρίζει τη σημερινή Ελλάδα: μια προοδευτική, δημοκρατική χώρα, προσηλωμένη στις ευρωπαϊκές αξίες.**»

Εφιαλτικό αυτό που συμβαίνει σήμερα στην πατρίδα μας! **Άλλοι νομοθετούν για μας, πριν από μας... Άλλοι μας επιβάλλουν τους νόμους, που πρέπει στη συνέχεια να υιοθετήσουμε, να αποδεχθούμε και τελικά να ψηφίσουμε!** Από το ξεκίνημα της «οικονομικής κρίσης» εξασκείται στη χώρα μας μια συνεχής επιτροπεία. Ένας έλεγχος ασφυκτικός που περισφίγγει όλο και περισσότερο τη θηλειά γύρω από το λαιμό μας! Λαμβάνονται αποφάσεις, εφαρμόζονται μέτρα, ψηφίζονται νομοσχέδια ερήμην πάντα της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού! Και νόμοι αντιχριστιανικοί-ανθελληνικοί του επιβάλλονται που αποσκοπούν στη διαστροφή του!

Με τα εγκώρια φερέφωνά τους -τους Γραικύλους του έθνους- οι παγκόσμιοι εξουσιαστές προετοίμασαν το έδαφος. Και προπαρασκεύασαν **την αδιάφορη και ανεύθυνη γενιά. Πειθήνια όργανα της «Νέας Τάξης Πραγμάτων» οι νέοι Γενίτσαροι διέβρωσαν την ελληνική κοινωνία σε όλα τα επίπεδα, ξεκινώντας πρώτα από την Παιδεία. Σταθερά πιστοί στο «δόγμα» Κίσιινγκερ περί καταστρο-**

φής της ελληνικής φυλής, έπληξαν τον ελληνικό λαό βαθιά στις πολιτισμικές του ρίζες. Εκπαραθύρωσαν προαιώνιες αξίες και ιερούς θεσμούς,

ψήφισαν νομοσχέδια αντίθετα με τον ελληνορθόδοξο πολιτισμό μας, επέβαλαν νόμους αντίχριστους, αντίθετους με τους αιώνιους νόμους του Θεού, εξευτέλιαν ήθη και διαχρονικές παραδόσεις μας. Επέβαλαν παράλληλα συνθήκες οικονομικής κατοχής και εξαθλίωσης στη χώρα. Κι αυτό επέτεινε έτι παραπέρα την πνευματική μας υποδούλωση. **Βρισκόμαστε σήμερα σ' έναν ακήρυκτο πόλεμο κι ας μην το καταλαβαίνουμε οι περισσότεροι...**

Το Γένος μας εδώ και χρόνια βρίσκεται σε μια ολοένα επιταχυνόμενη πορεία πνευματικού εξανδραποδισμού. Ποιά είναι η αιτία των παρόντων και των μελλοντικών

δεινών; Η περιφρόνηση της Πίστης, η αποστασία μας από την Ορθοδοξία, η Απομάκρυνσή μας από τις ευαγγελικές εντολές, η αδιαφορία μας για το θέλημα του Θεού! «Η αδιαφορία για το Θεό φέρνει την αδιαφορία και για όλα τα άλλα· φέρνει την αποσύνθεση. Η πίστη στο Θεό είναι μεγάλη υπόθεση. Ένας που δεν αγαπάει το Θεό, την οικογένεια του, δεν αγαπάει τίποτε· και φυσικά δεν αγαπάει ούτε την πατρίδα του, γιατί και η πατρίδα

είναι μια μεγάλη οικογένεια.. Και αυτά είναι που πάνε τώρα να διαλύσουν... **Η σημερινή γενιά είναι η γενιά της αδιαφορίας!**» (άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης, Λόγοι Β', Πνευματική Αφύπνιση, έκδ. Ιερών Ηουχαστήριον «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης, 1999, σ. 31, 34).

Το υπουργείο Παιδείας προώθησε στη Μέση Εκπαίδευση (ήδη από τον Μάρτιο του 2016) την αισχρή θεματολογία «Εμφυλες Ταυτότητες». Τα δεκαπεντάχρονα παιδιά των σχολείων θα μαθαίνουν έτσι από την ηλικία αυτή να επιλέγουν το φύλο τους!

Απορεί και εξίσταται κάθε λογικός άνθρωπος: Σ' ένα δεκαπεντάχρονο παιδί -το οποίο ούτε σωματικά ούτε ψυχολογικά δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί- πώς του τίθεται το δίλημμα να αυτοπροσδιορίζεται υπεύθυνα;

Αλλά η Ελληνική Πολιτεία αγνόησε στη συγκεκριμένη περίπτωση και τη φωνή της Επιστήμης! Αγνόησε τη γνώμη της ιατρικής κοινότητας, τη γνώμη παιδοψυχολόγων και ψυχιάτρων! Και προχώρησε κατεπειγόντως και στην ψήφισή του ντροπιαστικού νόμου, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα σε άγουρα παιδιά, από τα δεκαπέντε τους χρόνια, να αλλάζουν το φύλο τους με μια απλή δήλωση στο Ληξιαρχείο!

Μα, ντροπής πράγματα είναι αυτά, Έλληνες! «**Εγκλημα ενόπιον Θεού και ανθρώπων**» το χαρακτήρισε Μητροπολίτης **Το νομοσχέδιο αυτό, το οποίο προώθησαν οι ιθύνοντες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είναι μία βόμβα στα θεμέλια της Οικογένειας. Οδηγεί στον εκφυλισμό ανθρώπων και κοινωνιών.** (Μήπως είναι ένας τρόπος, για να παραδοθούν πιο εύκολα οι λαοί στον επερχόμενο Αντίχριστο;). **Μεταλλάσσει τους ανθρώπους και καταστρέφει τον πολιτισμό τους!**

Το νομοσχέδιο αποτελεί, όπως ειπώθηκε, ένα τεράστιο έγκλημα. Δεν είναι όμως μόνο έγκλημα ηθικό, κοινωνικό, ψυχοβιολογικό. **Είναι ένα εκ προμελέτης έγκλημα εναντίον ενός λαού, του ελληνικού, ένα προσχεδιασμένο έγκλημα γενοκτονίας, ίσως πιο αποτελεσματικό από οποιαδήποτε άλλη εξωτερική απειλή κατά της πατρίδας μας!!**

Με το νομοσχέδιο αυτό θα συντελεσθεί εκείνο που επιδιώκουν από πολύ καιρό οι «δυνάμεις του σκότους»... Είναι άλλωστε σε εξέλιξη και το άλλο εγκληματικό σχέδιο που ξεκίνησε με τη μεθοδευμένη «ειρηνική εισβολή» και κατάκτηση της Ελλάδας από χιλιάδες μουσουλμάνους λαθρομετανάστες (και όχι «πρόσφυγες»!). Παρά τις εξαγγελθείσες αρχικά διαβεβαιώσεις περί... προσωρινής διαμονής τους στην ελληνική γη, στη συνέχεια με εξίσου μεθοδικό τρόπο τους παραχωρή-

«Μια ιστορική ομιλία για τη διπλή εορτή της Ελλάδος (25^η Μαρτίου & Ευαγγελισμός της Θεοτόκου)

τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου στις 25 Μαρτίου του 1971, από το Δικηγόρο Νικόλαο Κατσαρό, το μετέπειτα Βουλευτή και Αντιπρόεδρο της Βουλής των Ελλήνων.

Υπήρξε μια από τις σπάνιες ομιλίες που ακούστηκαν ποτέ σε εθνική εορτή, η οποία σε ενέπνεε πνευματική ευωδία, για το πρόσωπο της Παναγίας και τον Ευαγγελισμό της, για την πατριωτική έξαρση και εθνικό φρόνημα των Ελλήνων και για τον ηρωισμό των αρχηγών και μαχητών της επανάστασης.

Φροντίσαμε να την απομαγνητοφωνήσουμε και να τη δημοσιεύσουμε, για να μη σβήσει στο πέρασμα του χρόνου. Τη μεταφέρουμε ως γραπτό πλέον κείμενο, όπως ακριβώς εκφωνήθηκε με την καθομιλουμένη γλώσσα της περιόδου εκείνης].

«Σεβασμιώτατε, κ. Νομάρχα, κ. Δήμαρχε, αξιότιμοι των Ενόπλων Δυνάμεων...

Δύο «**χαίρε**» εκφράζουν το νόημα της σημερινής ημέρας.

Το «**χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία**» και το «**χαίρε, ω χείρε ελευθερία**».

Το πρώτον «**χαίρε**» προφέρεται από τα χείλη του Αγγέλου και ευαγγελίζεται την ενσάρκωση του Θεού Λόγου και την λύτρωση του ανθρωπίνου γένους από τα δεσμά της αμαρτίας.

Το δεύτερον «**χαίρε**» προφέρεται από τα χείλη των πρώων του 1821 και ευαγγελίζεται την λύτρωση του Ελληνικού Έθνους από τα δεσμά της δουλείας.

Είναι σήμερα η ημέρα των δύο Ευαγγελισμών, του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου και του Ευαγγελισμού της σκλαβωμένης Ελλάδος. Την ημέραν αυτήν δύο ελευθερία εκερδήθησαν. Η ελευθερία της ψυχής και η ελευθερία της φυλής.

Δια της ενσάρκωσης ταπεινώνεται ο Θεός και ανταλλάσσει την δόξαν του με το είναι του ανθρώπου. Προσλαμβάνει μορφήν «**δούλου**» και ενδύεται «**το σώμα της ταπεινώσεως**», «**το σώμα της σαρκός**».

Η ταπεινώσις του αυτή δεν θίγει το θείον του μεγαλείον. Αντιθέτως το αποκαλύπτει. Δια της ενσάρκωσης του Υιού του Θεού εγεφυρώθη το χάσμα, το οποίο εκώριζεν τον άνθρωπον από τον Θεόν. Και το παράξενον είναι ότι ήλθεν ο Θεός προς τον άνθρωπον. Και ούτω εκερδήθη η ελευθερία της ψυχής. Αντικείμενον της πίστεως δεν είναι πλέον μόνον ο υπερβατικός και άγνωστος Θεός, αλλά και ο Θεός, ο οποίος εβάδισεν επί της γης ως απλούς άνθρωπος.

Τούτο είναι το νόημα, το οποίον περιέχεται εις την γλυκείαν φθόγγον «**χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία**».

Δι' ημάς όμως τους Έλληνες ο καιρητισμός αυτός έχει και μίαν ιδιαίτερον σημασίαν. Είμεθα το Έθνος εις το οποίον λίαν κολακευτικώς αναφέρεται ο Θεάνθρωπος. Το Έθνος, το οποίον, από ανθρώπινης πλευράς, απέβη ο μεγαλύτερος κήρυξ του λόγου του, όπως προεφίτευσεν και ο ίδιος ο Χριστός με τα αθάνατα εκείνα λόγια του «**ελήλυθεν η ώρα / ίνα δοξασθή ο Υιός του Ανθρώπου**», όταν του ανηγγέλη από τους μαθητάς η επίσκεψις δύο Ελλήνων, οι οποίοι εξήτουν να τον ιδούν και να τον ακούσουν.

Το «**χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία**» σημαίνει ακόμη τον θεμέλιον λίθον της ιδρύσεως της εκκλησίας του Χριστού. Τούτο δι' ημάς τους Έλληνες σημαίνει την ίδρυσιν της Ορθοδόξου μας Εκκλησίας. Η Ορθοδοξία είναι αμφισβητήτως η ψυχή του Έθνους μας. Με την Ορθοδοξίαν ανέπνεεν τούτο εις τα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς. Ο Πατριάρχης πήρε την θέσιν του «**μαρμαρωμένου Βασιλιά**». Τα μοναστήρια έμειναν αδοούλωτα. Αι εκκλησία έγιναν «**κρυφά σχολεία**» του σκλαβωμένου γένους. Εκεί κατέφευγεν ο κατατρεγμένος ραγιάς και εκεί εκάλκευτο η απόφασίς του να συνεχίσει τον αγώνα «**για του Χριστού την πίστη την αγία και της πατρίδος την ελευθερία**». Τα δίδυμα αυτά ιδεώδη, η πίστις και η πατρις, εδημιούργησαν την ανάστασιν του γένους.

Ο Έλληνα την περίοδον της Τουρκοκρατίας εγεννάτο, έζη και απέθνησκον απαγγέλων το «**πάλι με χρόνια με καιρούς, πάλι δικά μας θάνατι**» και ονειρεύετο την Πόλι και την Αγία Σοφία. Ήταν δε τόσο μεγάλη η προσήλωσις του εις αυτό το ωραίο και μεγάλο ιδανικό, ώστε και τα μαρτύρια αγωγύστως υπέμεναν,

αλλά και με χαράν παρέδιδεν την ψυχήν του με την βεβαιότητα ότι ήζιζεν η θυσία του.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία εις τα χρόνια της σκλαβιάς αποτελεί μόνιμον δεξαμενήν, από την οποίαν αρδεύεται πνευματικώς και πηκώς ολόκληρος ο Ελληνισμός.

Όταν ο Παλαιολόγος έπιπεν ως μάρτυς του Ελληνορθόδου Πολιτισμού, εις την Εκκλησίαν παρέδωκεν την ιστορίαν του Βυζαντίου. Τον Πατριάρχην και τον Ιερόν Κλήρον αφήκεν διαδόχους. Εις αυτούς ενεπιστεύθη την βαρείαν εντολήν να φροντίσουν, για να συντηρηθή η σπιθαμή της ορθοδόξου ελληνικής ψυχής και να οδηγηθή πάλιν κάποτε ο σκλαβωμένος λαός εις την αυγήν της ελευθερίας.

Και ο κλήρος έσκυψεν πράγματι, επήρε το «**σπασμένο**» σκήπτρον του Αυτοκράτορος και το έκαμεν ιστόν της σημαίας. Επήρε την βασιλικήν πορφύραν και την ύψωσεν εις τον ιστόν ως εθνικόν «**φλάμπουρον**». Επήρε το στέμμα και το έκαμεν αρχιερατικήν μίτραν με τον δικέφαλον αετόν, ο οποίος συμβολίζει την διπλήν εξουσίαν, την εκκλησιαστικήν και την εθνικήν.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία μας ήταν η μάνα, η τροφός, ο αιμοδότης, η ασπίδα και ο φρουρός της φυλής και του γένους. Ο ιστορικός του Έθνους μας Κων. Παπαρηγόπουλος με το κύρος της προσωπικότητός του γράφει επιγραμματικώς: «**Το Ελληνικόν Έθνος δεν διεσώθη ειμή δια της μετά του Χριστιανισμού συμμαχίας. Δι' αυτού επρωταγωνίστησεν εν τω μέσω αιώνι και δι' αυτού ιδίως ανεκαινίσθη εις τους νεωτέρους χρόνους**».

Δια τον λόγον τούτον αναγνωρίζον αυτήν την μεγάλην αλήθειαν το Ελληνικόν έθνος μετά την απελευθέρωσίν του, δεν ελπισμόνησεν τας προς την Εκκλησίαν υποχρεώσεις του και δια του β. δ/τος της 25^{ης} Ιαν. 1834 απεφασίσθη να ανεγερθή εις την πόλιν των Αθηνών μεγαλοπρεπής Ναός επί ονόματι του Σωτήρος προς έκφρασιν της αιωνίας του Έθνους ευγνωμοσύνης προς τον Σωτήρα Θεόν και ενίσχυσιν των μεγαγενεστέρων εις την προς Αυτόν πίστιν.

Ο δεύτερος χαρμόσυνος φθόγγος της σημερινής ημέρας είναι το «**χαίρε, ω χείρε λευτεριά**». Η φράσις χαρακτηρίζει την ημέραν της Εθνικής μας παλιγγενεσίας, το θάνατον 1821. Η εθνική μας αυτή εορτή προσλαμβάνει μορφήν αληθούς μυσταγωγίας, συμπίπτουσα με τον ωραίον τον μοναδικόν, τον γλυκύν της Παρθένου Ευαγγελισμόν. Δεν υπάρχει αντιπροσωπευκωτέρα εορτή δια το Έθνος μας συνδέουσα κατά τρόπον τόσο μεγαλοπρεπώς, όσον και εναρμονισμένον την πίστιν και την Πατρίδα.

Ρίγος ιερό περνάει το σώμα μας, όταν φθάνωμεν εις αυτήν την σελίδα της ιστορίας μας. Το προαίσθημα μιας ελευθερίας βγαλμένης από το αίμα και τα δάκρυα, από τα κόκκαλα των Ελλήνων τα ιερά, μεταβάλλεται εις επιταγήν της ιστορίας και εις εκτέλεσιν της μεγαλύτερας διαθήκης και υποθήκης που είχε ποτέ λαός επί της γης.

Οι Έλληνες του 1821, εγνώριζον καλώς ότι του τυράννου η υπερτέρα υλική δύναμις δεν ισοβαθεί ποτέ με την ηθικήν εκείνην ανδρείαν, την οποίαν εμπνέει εις τον άνθρωπον το ευγενές του πατριωτισμού αίσθημα. Εγνώριζαν οι ραγιάδες, ότι εις την γην που εσφετερίσθη ο δυνάστης, εκλήθη πάντοτε το πνεύμα να δαμάσπη την ύλην, ότι πίστις και πατρις, αρρήκτως συναεπενέθησαν, ότι φαραγγία και κρημνοί και κοιλάδες και πελάγη, πρώων και μαρτύρων είναι τάφοι. Η επανάστασις του 1821 είναι μεγαλειώδης ιστορική πράξις.

Λαμβάνει δε ακόμη μεγαλύτεραν σημασίαν, διότι οι Έλληνες εσπρήχθησαν μόνον εις τας ιδικάς των πτωχάς υλικάς δυνάμεις, πλην όμως και εις τας πλουσίας εις γενναιότητα και ηρωισμόν ψυχάς των.

Η Επανάστασις του 1821 εκπρύχθη, διεξήχθη και επεραϊώθη υπό την πνοήν των μεγάλων ιδανικών. Ακράδαντος είναι η πίστις εις αυτά και εκείνων, οι οποίοι προετοίμασαν το θαύμα του 1821, αλλά και εκείνων, οι οποίοι εμεγαλούργησαν κατ' αυτό.

«**Μάχου υπέρ πίστεως και πατρίδος**» ήκουεν από τον κατχητήν ο κατχούμενος αδελφοποιτός της Φιλικής Εταιρίας. Εις την προκήρυξίν του ο Υψηλάντης, ο ευγενής εκείνος, αλλά άτυχος πρωταγωνιστής της Επανάστασεως έγραφεν: «**Είναι καιρός να αποτινάξωμεν τον ζυγόν, να ελευθερώσωμεν**

την πατρίδα, να κρημνίσωμεν από τα νέφη την ημισέληνον και να υψώσωμεν τον Σταυρόν... Ας καλέσωμεν λοιπόν εκ νέου, ώ ανδρείοι και μεγαλόψυχοι Έλληνες την ελευθερίαν εις την κλασσικήν γην της Ελλάδος... Ας συγκροτήσωμεν μάχην μεταξύ Μαραθίνος και Θερμοπυλών. Ο Θεός υπέγραψεν την ελευθερίαν μας και δεν παίρνει πίσω την υπογραφήν του, βροντοφωνάζει ο Γέρος του Μωρηά».

Τον Αύγουστον του 1822 η Ελληνική Κυβέρνησις απευθυνομένη προς την εν Βερόνη συνέλευσιν των μεγάλων Ευρωπαϊκών δυνάμεων διεκήρυτεν: «**απεφασίσαμεν να αποθάνωμεν όλοι Χριστιανοί και ελεύθεροι**». «**Αν εγκαταλειφθώμεν, θα εκπέσωμεν εις τον Θεόν των δυνάμεων, δεν θέλομεν κλίνει τον αυχένα ενώπιον της τυραννίας... θέλομεν υπερασπίσει έως ενός την Εκκλησίαν, τας εστίας μας και τους τάφους μας. Είναι ευτυχία μας ή να καταβώμεν εις αυτούς ελεύθεροι και χριστιανοί ή να νικήσωμεν**».

Ενώπιον τούτου του ανυπερβλήτου φωτός αθανασίας και μεταφυσικής υπερηφανείας, η οποία στεφανώνει το 1821, η Γαλλική, η Ρωσική και άλλες πολλές επαναστάσεις φαίνονται «**πενιχρά φωτισμένες, χλωμές και ασφυκτικά κλεισμένες**» εις τα εντελώς επίγειά τους όρια. Είναι επαναστάσεις μόνον δια πολιτικές ελευθερίας, δι' υλικά αγαθά, δια την θεραπείαν φιλοδοξιών.

Ο αγών όμως των πρώων του 1821 δεν είναι πολιτικός. Είναι αγών δια την επιβίωσιν του Έθνους, αλλά και αγών δια την μεταφυσικήν πίστην. Αυτός είναι ο ιερός χαρακτήρ του. Μόνον η μορφή αυτή του αγώνος δύναται να δικαιολογήσει το απίστευτον δι' ολόκληρον τον κόσμον θαύμα του '21.

Ποίος θα έλεγεν την επαύριον της πρώτης μάχης, κατά την οποίαν ο Κολοκοτρώνης εγκαταλείφθη μόνος, δια να ειπή την αλπισμόνητον φράσιν «**εδώ θα μείνω να με φάνε οι κοράκοι της πατρίδος μου**», ότι μετά λίγον χρόνον θα εισήρχετο θριαμβευτής εις την Τριπολιτσάν;

Όταν ο Δράμαλης διέβη τον Ισθμόν, ποία λογική θα πδύνατο να προμαντεύσει, ότι το αμέτρητον εκείνο πλήθος των τουρκικών κεφαλών έμειλλε να σπηθή εις πυραμίδα νίκης εκτεινομένην μέχρι του Ουρανού εις τα Δερβενάκια;

Όταν ο Ιμπραήμ διέβη καταστρέφων την Ελλάδα απ' άκρον εις άκρον και η τύχη της Επανάστασεως εξηρτάτο από την πτώσιν του Ναυπλίου, ποίος θα επίστευεν ότι θα πνοιόγεται η ενδοξωτέρα σελίς του αγώνος η φέρουσα ως χρυσήν επικεφαλίδα το όνομα του Καραϊσκάκη;

Ενίκησεν ο Ιμπραήμ τον Παπαφλέσσα. Την ιδίαν όμως εκείνην ημέραν επίστευσεν ότι είναι αδύνατος η υποταγή του Έθνους αυτού του μικρού και αδυνάτου, του οποίου γόνος ήτο ο μέγας πτηνόμενος του.

Πόσον αληθώς υπερήφανοι πρέπει να είμεθα ημείς οι απόγονοί των. Ελέχθη ότι η προγονολατρεία και ο στείρος κομψασμός δια τα κατορθώματα των προγόνων είναι επικίνδυνος δια την επιβίωσιν των απογόνων και είναι τούτο αληθές. Ημείς όμως οι Έλληνες δεν καυχόμεθα απλώς δια τους γενναίους προγόνους μας του 1821. Έχομεν αποδείξει ότι είμεθα γνήσια τέκνα των και αντάξιοι απόγονοί των. Επανελάβομεν το θαύμα του 1821 και μάλιστα πολλάκις. Οι απελευθερωτικοί πόλεμοι του 1912-1913 δεν υστερούν εις ηρωισμόν των κατορθωμάτων των πρώων του 1821, το ένδοξον έπος του 1940 αποτελεί δια την παγκόσμιον ιστορίαν φωτεινόν δίδαγμα, το οποίον πιστοποιή την δύναμιν του πνεύματος κατά της ύλης και είναι επανάληψις και πιστή αντιγραφή του θαύματος του 1821. Η συντριβή των κομμουνιστών εις τον Γράμμιν και εις το Βίτσι αποτελεί αδιάκοπον συνέχειαν της νικηφόρου παραδόσεως της φυλής μας κατά των δυνάμεων του σκότους και της βίας.

Δικαιούμεθα λοιπόν να πανηγυρίζωμεν, εκδηλώνοντες ούτω και την ευγνωμοσύνην μας προς εκείνους, δι' όσα μεγάλα και θαυμαστά έπραξαν, αλλά και δια να τους αποδείξωμεν ότι ο σπόρος, τον οποίον έσπειραν, έπεσεν εις ώριμον γην και εφύτρωσαν βλαστοί όμοιοι με εκείνους, ικανοί να μάχωνται και να νικούν.

Η κυρία Θεοτόκος να σκέπη την Πατρίδα μας.

Ζήτω το Έθνος !.

Ζήτω η ελευθερία!.

Ζήτω η εθνική παλιγγενεσία του 1821!

του Νικόλαου Κατσαρού, δικηγόρου, Βουλευτή και αντιπροέδρου της Βουλής των Ελλήνων

«Η Μεγάλη Πέμπτη τῆς 15ης Φεβρουαρίου 2024»

τό σοδομικό νομοθέτημα για τὸν πολιτικό γάμο τῶν ὁμοφυλοφίλων. Δέ βρίσκουμε λόγια νά ἐκφράσουμε τό πόσο, πράγματι, ἀπό ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἄλλαξε ἡ ζωή μας. Μόνον, ὅσοι εἶναι πωρωμένοι καὶ διεστραμμένοι καίρονται μὲ ὅλη αὐτὴ τὴν δυσάρεστη ἐξέλιξη καὶ ἀξίζει νά κωδικοποιήσουμε κάποια πρόσωπα καὶ γεγονότα, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν παράφορη θλίψη στὶς ψυχές μας.

Ἡ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Κατερίνα Σακελλαροπούλου μᾶς ἄφησε ἀναυδούς, ὅταν εἶδαμε ὅτι πανηγύριζε τό γεγονός τῆς ὑπερψήφισης τοῦ ἐπαίσχυντου νομοσχεδίου μὲ ὅλον τὸν ἐσμό ἐκείνων πού προώθησαν τὴν ὁμοφυλοφιλικὴ ἀτζέντα. Γιατί τόση χαρὰ γι' αὐτὸ τό νομοθέτημα; Τί συμβαίνει μὲ τὴν κ. Πρόεδρο; Αὐτὸς εἶναι ὁ θεσμικὸς τῆς ρόλος, νά καταπατῶνται τὰ δικαιώματα τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων καὶ νά ἀναγνωρίζονται τὰ δικαιώματα μιᾶς δράκας ἀνθρώπων;

Ὁ Πρωθυπουργὸς Κυριάκος Μητσοτάκης μίλησε γιὰ «ἱστορικὴ ἡμέρα» μετὰ τὴν ψήφιση τοῦ νομοσχεδίου, ποδοπατώντας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, τὴν Ὀρθοδοξία καὶ τὸν Ἑλληνισμό πού ἔχει γαλουχηθεῖ μὲ τοὺς τρεῖς ἱερούς θεσμούς: **τὴν Ὀρθόδοξη πίστη, τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Οἰκογένεια.**

Πανηγύρισε, δυστυχῶς, ὁ Ἑλληνας πρέσβης τῆς Ἀμερικῆς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, ὁ ὁποῖος ἐθεάθη καὶ στὶς παρελάσεις ὑπερφηφάνειας ἢ παρελάσεις ἀποκτίνωσης, ὅταν ἔγιναν στὴν Ἀθήνα καὶ στὴ Θεσσαλονίκη, λησμονώντας καὶ αὐτὸς ὅτι εἶναι ἀπόγονος ἡρώων καὶ ἁγίων.

Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ταπεινωμένη καὶ περριφρονημένη, γιατί δὲν ἔλαβε μέτρα ἐναντίον αὐτῶν πού καυχῶνται πλέον γιὰ τό αἰσχρὸ νομοθέτημα. Κι ἐκεῖνοι, οἱ πολιτικοὶ θὰ ἔχουν τὴ δυνατότητα, ἀπὸ τὸν Πρωθυπουργὸ μέχρι

τὸν τελευταῖο πολιτικὸ πού ψήφισε τό νόμο ὑπὲρ τῶν ὁμοφυλοφίλων νά εἰσέρχονται στὴν Ἐκκλησία, νά πουλᾶνε «θρησκευτικότητα», νά τρέχουν στὶς διάφορες τελετές καὶ Ἀκολουθίες σὺν νά μὴν συμβαίνει τίποτε. Θὰ ἔπρεπε νά ὑψώσει τό ἀνάστημά τῆς ἡ Ἱεραρχία, νά θέσει τοὺς φραγμούς ἐκείνους πού ἀρμόζουν, γιὰ νά συνειδητοποιήσουν ὅτι ὁ κάθε πολιτικὸς θὰ πρέπει νά ταυτίζεται ἀπόλυτα μὲ τὸν Ἑλληνισμό καὶ τὴν Ὀρθοδοξία καὶ νά μὴν ὑπηρετεῖ ξένα κέντρα.

Θλιβόμαστε, ὅταν ὑπάρχουν Ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι διατείνονται ὅτι θὰ βαπτίσουν τὰ παιδιά αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Δέν τό καταλαβαίνουν ὅτι βαπτίζοντας τὰ «παιδιά τους» ἀναγνωρίζουν ἀμέσως καὶ τό γάμο τῶν ὁμοφυλοφίλων; Πῶς γίνεται ἐκεῖνοι πού ὑποστηρίζουν τὴν κατάργηση τῶν ὄρων μᾶνα-μητέρα-μαμά, νά εὐλογοῦνται ἀπὸ κληρικούς καὶ νά φωτογραφίζονται μαζί τους; Καὶ ἂν ἀργότερα νομοθετηθεῖ καὶ ὁ λεγόμενος «πολυσυντροφικός» γάμος, τί θὰ γίνε τότε; Ἡ Ἐκκλησία πάλι θὰ ὑπηρετεῖ τοὺς κοσμικούς αὐτούς θεσμούς καὶ τὴν ἐν γένει διαστροφή; Αὐτὸς εἶναι ὁ ρόλος τῆς; Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲ συγχέονται τὰ ὄρια τῆς ἀγιότητος, τῆς ἀρετῆς μὲ τὴν ἀμαρτία καὶ τὴν ἀσέλγεια;

Ὁ μαχητικὸς Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, στὴν ἐκπομπή τοῦ Γεωργίου Αὐτιά στο Σκάι ἐρωτηθεῖς γιὰ τὴν τεκνοθεσία ἀπὸ ὁμόφυλα ζευγάρια, τόνισε: «...Ἡ τεκνοθεσία εἶναι ἀναπόδραστη συνέπεια τοῦ νά κανονικοποιηθεῖ ἡ ὁμοφυλοφιλία ὡς γάμος. Στόχευση εἶναι νά θεωρηθεῖ ἡ παρέκκλιση ὡς κανονικότητα. Δέ γίνεται σὺν Ἰσλάμ αὐτό, δέ γίνεται σὺν Κίνα, δέ γίνεται σὲ ἄλλες χώρες μακρινές. Μόνον σὺν δυτικὸ κόσμῳ, γιὰ νά σαπίσει. Γιὰ νά εἶναι εὐχρηστοὶ οἱ ἄνθρωποι σὲ καταδολίευση, γι' αὐτὸ καὶ ἡ EPOS TEAMS, -δέν εἶναι θρησκευτικὸς χώρος-, εἶναι παγκόσμιο δημοσιογραφικὸ πρακτορεῖο, ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ Κεντρικὴ Κυβέρνηση, ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Κυβέρνηση τῶν ΗΠΑ δαπάνησε τό ποσό τῶν 4 δισ. ἐκατὸ ἐκ. δολαρίων γιὰ τὴ ΛΟΑΤΚΙ ΑΤΖΕΝΤΑ. Γιατί ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ ΛΟΑΤΚΙ ΑΤΖΕΝΤΑ; Ἀκριβῶς αὐτό, γιὰ νά ἐμπυκνωθεῖ σὺν κόσμῳ ἡ παρέκκλιση ὡς κανονικότητα καὶ νά γίνε ἐκεῖνο, τό ὁποῖο

εἶχε πεῖ ὁ Λαμπρόζο: «Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πού ἐκδίδεται σὲ τέτοιες καταστάσεις δέν ἔχει οὔτε ἠθικὴ ἀναστολή οὔτε μεταφυσικὰ ἰδεώδη».

Αὐτὸ ἀκριβῶς μᾶς θυμίζει τό τροπάριο: «Ἔσπασαν τὰ τριᾶκοντα ἀργύρια τὴν τιμὴν τοῦ τιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ» (Ἀντίφωνο θ', Μ. Πέμπτης). Πρόσφεραν οἱ Ἀμερικανοεβραῖοι τὰ «τριάκοντα ἀργύρια», δηλαδή τὸ ἀντίτιμο τοῦ ἀνεκτίμητου Διδασκάλου πού τὴν ἀξία του καθόρισαν τὰ παιδιά τοῦ Ἰσραὴλ, προκειμένου οἱ Ἕλληνες πολιτικοὶ νά προδώσουν τὸ Χριστὸ καὶ νά ψηφίσουν τό ἀνίερο νομοθέτημα.

Στὴν ἑκτακτὴ διπλὴ Ἱερά Σύναξη τῶν Ἱγουμένων καὶ Ἀντιπροσώπων τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πού ἔγινε τὴν Πέμπτη 8 Φεβρουαρίου, μὲ ἀφορμὴ τό νομοσχέδιο, καταδικάστηκε βεβαίως ὁ γάμος τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ ἡ τεκνοθεσία, ἀλλὰ ποιά θὰ εἶναι ἡ στάση τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, ἂν θελήσουν νά ἐπισκεφθοῦν τό Ἁγιον Ὄρος ὅσοι, πολιτικοὶ ψήφισαν τό δυσῶδες νομοθέτημα;

Ἀπειλεῖται ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια

Οἱ εὐλογημένοι οἰκογενειάρχες πού ἔχουν παιδιά, παγῶσανε, γιατί ἀπὸ ἐδῶ καὶ σὺν ἐξῆς τὰ παιδιά τους θὰ ἀντιμετωπίσουν μιὰ ἄλλη πραγματικότητα, ἀφοῦ ἐνδεχομένως νά ἀπαγορευθοῦν οἱ ὄροι πατέρας καὶ μητέρα, γιὰ νά μὴν αισθάνονται δύσκολα τὰ παιδιά πού θὰ προέρχονται ἀπὸ τὰ διεστραμμένα αὐτὰ ζευγάρια.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ παιδιά δέ θὰ ἐπηρεαστοῦν, ὅταν θὰ ἀκοῦνε τὰ ἄλλα παιδιά νά μιλοῦνε γιὰ γονιὸ Α' καὶ Β'; Ἐνδόμυχα καὶ τὰ παιδιά πού θὰ ἀνατρέφονται ἀπὸ ὁμοφυλόφιλους κηδεμόνες, δέ θὰ αισθάνονται ἀμήχανα, ὅταν θὰ ἀκοῦνε τὰ ἄλλα παιδιά νά προσφωνοῦν μαμά καὶ παπῶν τούς γονεῖς τους;

Ἡ ἔγκριτη ἐφημερίδα Ἑστία στὶς 12/2/2024 σὺν πρωτοσέλιδο γράφει τό ἐξῆς: «Παγιδεύει τὴ σκέψη τῶν παιδιῶν ἡ ψευδὴς νομιμοποίησης ὁμόφυλου συντρόφου. Τούς ἐπιβάλλεται νά πιστέψουν τό ἀσύλληπτο, ὅτι εἶναι προϊόν ἐπιστημονικῆς τεκνογνωσίας καὶ ὄχι δημιουργία τῆς φύσεως! -Τὰ ἀχαρτογράφητα νερά- ἢ κατάθεσις σὸκ τῆς ψυχιάτρου παιδιῶν καὶ ἐφήβων κ. Καλλιόπης Προκοπάκη σὺν Ἐπιτροπῇ Κοινωνικῶν ὑποθέσεων τῆς Βουλῆς -Στοιχεῖα σὸκ ἀπὸ ἔρευνες τῆς Σουηδίας- Ἄγχος, κατάθλιψη, μειωμένες σχολικὲς ἐπιδόσεις, σύγχυση γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ φύλου προκαλοῦν οἱ τεκνοθεσίες».

Ἀναλυτικῶς τό ὑπόμνημα Σὸκ ἔχει ὡς ἐξῆς: «Κάθε παιδί ἀναζητᾶ ἀπάντηση σὺν ἐρώτημα «πῶς καὶ γιατί ἦρθα σὺν κόσμῳ»; Ποιὸ θὰ εἶναι τὸ ἀφήγημα πού θὰ εἰπωθεῖ σὺν παιδί ὡς ἀπάντηση; Οἱ ἀφηγήσεις τύπου «σὲ φιλοξένησε μιὰ κυρία σὺν κοιλίτσα τῆς» ὅσο κι ἂν μοιάζουν εὐχρηστικὲς, δέ διαφωτίζουν τό μυστήριον τῆς ἔλευσης ἐνὸς ἀνθρώπου σὺν κόσμῳ. Οἱ περιγραφικὲς ἐξηγήσεις προσπαθοῦν νά προτείνου ἀπαντήσεις, ὅταν ἡ ἴδια ἡ κατάσταση οἰκογένειας πού βιώνει τό παιδί, τοῦ στερεῖ τὴ δυνατότητα νά τις σκεφεῖ καὶ νά τις κατανοήσει. Τὸ παιδί δέ ζητᾶ ἐξήγηση τοῦ «πῶς ἔγινε», ἡ σύλληψή του, κάτι τέτοιο θὰ ἀποτελοῦσε μόνον κυριολεκτικὴ κατανόηση τοῦ ἐρωτήματός του. Αὐτὸ πού σὺν πραγματικότητα ρωτᾶει εἶναι ποιὸς εἶναι ὁ λόγος ὑπαρξῆς του. Ὅταν οἱ δύο γονεῖς εἶναι συνδημιουργοὶ (ἢ *δινητικὰ συνδημιουργοὶ*), μπορεῖ νά συλλάβει μιὰ ὑπαρξη μὲ νόημα, μιὰ δημιουργία μὲ σκοπὸ, καὶ αὐτὸ μὲ ὅλες τίς ὑπαρξιακὲς διαστάσεις. Ἀντίθετα, ὅταν ἀποδίδεται στοὺς ἐνηλίκους ἕνας ψευδὴς ρόλος δημιουργοῦ, πού δέν μποροῦν νά κατέχουν, παγιδεύουμε τὴν σκέψη του. Ἡ ψευδὴς νομιμοποίηση τοῦ ὁμόφυλου συντρόφου ὡς γονεῖα σημαίνει ὅτι ἐπιβάλλουμε σὺν παιδί νά πιστέψει τό ἀσύλληπτο. Γιατί ἄραγε ἡ δική του σύλληψη νά ἀποφασίστηκε ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ τεκνογνω-

σία, ὅταν τῶν ἄλλων παιδιῶν ἀποφασίζεται ἀπὸ τὴ φύση; Γιατί οἱ δικοὶ του «γονεῖς» χρειάστηκαν ἐμπλοκή καὶ ἄλλων προσώπων, ὅταν οἱ ἄλλοι γονεῖς εἶναι συνδημιουργοὶ ζωῆς;»

Ἡ ἀγωνία τῶν δασκάλων

Οἱ συνειδητοὶ δάσκαλοι ἤδη αισθάνονται νά πιέζεται ἡ συνειδησή τους γιὰ τό ὅτι μετὰ τῆς εὐλογημένης καὶ πατροπαράδοτης οἰκογένειας ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη εἶδος κατάστασις, ἡ ὁποῖα ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τὴ φυσιολογία καὶ ὄντολογία τοῦ ἴδιου τοῦ ἀνθρώπου.

Γράφει ἡ πιστὴ δασκάλα **A. Z.**: «Ἄς ἀναλογιστοῦμε τίς τερατώδεις ἀλλαγές σὺν χώρῳ τοῦ σχολείου. Οἱ ΛΟΑΤΚΙ+ γονεῖς θὰ εἶναι μέλη τοῦ συλλόγου γονέων, ἐνίοτε θὰ ἐκλέγονται καὶ πρόεδροι. Κι ἂν κάποτε προσπαθοῦσαμε νά ἀποτρέψουμε τό σύλλογο νά ὀργανώνει ἀποκριτικὰ πάρτι σὺν χώρῳ τοῦ σχολείου ἢ νά ψήφει σουβλάκια γιὰ τὰ παιδιά τὴν Παρασκευὴ τῆς Τυρινῆς, τώρα θὰ παρακαλοῦμε νά μὴν κάνουν γιορτές ὑπερφηφάνειας».

Σίγουρα σὲ κάποιο σχολεῖο θὰ ὑπάρξει κάποιο παιδί μὲ δύο μαμάδες ἢ παπῶν, τό ὁποῖο θὰ θλίβεται διαβάζοντας κείμενα σὺν σχολεῖο μὲ ἀναφορὰ σὺν κανονικὴ οἰκογένεια, σὺν γενεαλογικὸ δέντρο, σὺν γιορτῇ τῆς μητέρας ἢ καὶ ἀκόμα σὺν Μάνα Παναγία. Ὅποτε οἱ ΛΟΑΤΚΙ+ θὰ ἔχουν τὴν ἀξίωση νά καταργηθοῦν ἀπὸ τὰ σχολικὰ βιβλία τέτοιου εἶδους κείμενα θεωρώντας τα ρατσιστικά. Φυσικὰ ὁ δάσκαλος οὔτε γιὰ ἀστεῖο δέ θὰ πρέπει νά ἀναφέρει τὴ λέξη μαμά ἢ παπῶν, γιατί κάποια παιδιά θὰ ἔχουν γονεῖα 1 καὶ 2, ὅποτε μπορεῖ νά τοὺς δημιουργηθοῦν ψυχολογικὰ προβλήματα.

Θὰ ἀλλάξουν πολλά, τὰ ὁποῖα δέ γίνεται νά ἀναφέρω. Θὰ κλείσω ὅμως μὲ μιὰ ἐρώτηση. Ἄν κάποιον δάσκαλο, τοῦ ὁποῖου ἕνας μαθητὴς ζεῖ μὲ ὁμοφυλόφιλους, τὸν ρωτῆσει ὁ Κωστάκης Κύριε, γιατί ὁ Μανώλης ἔχει δύο μαμάδες; Εἶναι φυσιολογικὸ αὐτό; Τί θὰ μπορέσει ὁ πιστὸς χριστιανὸς δάσκαλος νά ἀπαντήσει σὲ αὐτὴ τὴν ἐρώτηση ἔτσι, ὡστε νά ὠφελῆσει, ἀλλὰ συγχρόνως νά μὴ διωχθεῖ; Μᾶλλον θὰ διωχθεῖ...».

Θὰ λειτουργήσουν οἱ πνευματικοὶ νόμοι

Μᾶς γράφει ἡ ἀγωνιζομένη δασκάλα **K.Z.**: «Πρέπει, πᾶτερ, νά λειτουργήσουν οἱ πνευματικοὶ νόμοι. Αὐτὴ τὴν αἴσθησι καὶ πεποίθησι καὶ ἀπαίτησι ἐνδομύχως πρὸς δικαίωσι ἔχουν ὅλοι οἱ συνειδητοὶ χριστιανοί».

Πιστεύουμε ὅτι θὰ ἐπέμβῃ ὁ Θεὸς προκειμένου νά ὀδηγήσει τὰ πράγματα, ὡστε ὅλοι νά μετανοήσουμε καὶ ταυτόχρονα νά ἀποδοθεῖ καὶ ἡ δικαιοσύνη. «Δικαιοσύνην μάθετε, οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἡσαΐας κεφ. 26, 9). Γι' αὐτὸ διακαῆς πρέπει νά εἶναι καὶ ἡ προσευχή μας: «Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχε. Κύριε, εἰς τό βοηθήσάι μοι σπεῦσον. Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητούντες τὴν ψυχὴν μου· ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ κατασχυνθήτωσαν οἱ βουλόμενοί μοι κακά» (ψαλμ.69, 2-3).

Ἐδῶ ὅμως δέν πρέπει νά λησμονήσουμε τὴ μεγάλη δύναμη πού ἔχει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νά μᾶς παρηγορήσει μετὰ ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴ σκοτοδίνη, τὴν ὁποῖα ζήσαμε καὶ ζοῦμε, γιατί ἡ Πατρίδα μας ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δαιμονοκρατεῖται καὶ ὁ Θεὸς θὰ ἐπέμβῃ. Ἡ ὁμοφυλοφιλία ψηφίστηκε. Ὄστόσο, ἔρχονται γεγονότα μεγάλα ἀπὸ Θεοῦ πού θὰ ἀνατρέψουν τὰ πάντα. **Ὁ Γέροντας Γαβριὴλ ὁ Ἁγιορείτης λέγει τὰ ἐξῆς:** «Ὁ καλὸς μας Θεὸς μᾶς ἔδωσε ντεπόν, ἀσπιρίνες, ἀντιβιοτικά, ἀλλὰ δέν πιάσανε. Τώρα θὰ βάλει τό νυστέρι. Θὰ θεραπεύσει, ἀλλὰ καὶ θὰ πονέσει». **Ὁ Γέροντας Παρθένιος,** ἡγούμενος τῆς Ἱεράς Μονῆς Ἁγίου Παύλου Ἁγίου Ὁρους γράφει: «Στὴν Οὐκρανία μετὰ ἀπὸ ἔξη (6) μῆνες πού ψηφίστηκε ἡ ὁμοφυλοφιλία, ξεκίνησε ὁ πόλεμος». **Ὁ Γέροντάς μας Ἀθανάσιος Πίττας,** ὅταν τὸν ρωτήσαμε τί ἔχει νά πεῖ μετὰ τὴν ψήφιση τοῦ ἐπάρατου νομοσχεδίου, μᾶς ἀπάντησε: «Ὁ Θεὸς μέχρι τώρα σιωποῦσε. Τώρα δέ θὰ σιωπήσει...». Ὅταν ἐξηγήσαμε σὺν τὴν μητέρα μου, πού εἶναι 92 ἐτῶν, ποιὸ νόμο ψήφισε ἡ

(ότι δεν τόλμησαν να ψυλλίσουν Ορθόδοξοι Ιεράρχες το φώναξε με δύναμη και τόλμη παπικός αρχιεπίσκοπος)
τα παιδιά του σκότους,

η παγκοσμιοποιητική κλίκα θέλουν να ιδρύσουν το βασίλειο του Αντίχριστου στη γη,

Ο καθολικός Αρχιεπίσκοπος Carlo Maria Viganò τι είπε, στην «Πρώτη Ημέρα Μνήμης του Ολοκαυτώματος για την Υγεία» και μας καθήλωσε:

Αγαπητοί φίλοι,

Είμαι ευγνώμων για την πρόσκληση του καθηγητή Massimo Citro della Riva να προσφέρω τους χαιρετισμούς μου στους συμμετέχοντες στην Ημέρα Μνήμης του Ολοκαυτώματος της Υγείας.

Ξέρετε καλά ότι ποτέ δεν ντρεπόμουν να προσφέρω τις παρεμβάσεις μου από την αρχή της ψυχοπανδημικής φάρσας και ότι η καταγγελία μου –από τον Μάιο του 2020– προέβλεψε όλα όσα προέκυψαν αυτά τα τέσσερα χρόνια σχετικά με την εγκληματική διαχείριση αυτής της κοινωνικής μηχανικής, πείραμα νεο-μαλθουσιανής προέλευσης.

Αυτό που φαίνεται σήμερα σε όλα του τα στοιχεία είναι το ανατρεπτικό σχέδιο ενός παγκόσμιου πραξικοπήματος, με στόχο τον αποδεκατισμό του παγκόσμιου πληθυσμού και την υποδούλωση των επιζώντων.

Η πίεση για την έγκριση της Συνθήκης για την Πανδημία του ΠΟΥ και για το υγειονομικό διαβατήριο –συνοδευόμενη από την ενεργοποίηση του ψηφιακού πορτοφολιού– καταδεικνύει ότι οι δημιουργοί αυτού του πραξικοπήματος δεν έχουν καμία πρόθεση να εγκαταλείψουν τις εγκληματικές τους προθέσεις και δεν θα το πράξουν αν δεν είναι.

Αντιμετωπίζοντας τη σθεναρή και αποφασιστική αντίθεση του πληθυσμού και των λίγων εκπροσώπων του που δεν ξεπουλήθηκαν στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ, από εκείνους που με θάρρος δεν αποτυγχάνουν στα καθήκοντά τους.

Είδαμε την ψεύτικη εκκλησία του Μπεργκόλια να είναι εντελώς υποταγμένη στην ατζέντα της γενετικής θεραπείας, μια θεραπεία που δημιουργήθηκε με χρήση εμβρύων που είχαν αποβληθεί.

Έχουμε δει γιατρούς και παραϊατρικούς να σκοτώνουν ευπαθείς και ηλικιωμένους ανθρώπους στην εντατική θεραπεία μέσω της χρήσης αναισθησίας.

Είδαμε κυβερνώντες, δικαστές και αστυνομικές δυνάμεις να εξαπολύουν μια άνευ προηγουμένου ποινικοποίηση όσων δεν επέτρεψαν να «σημαδευτούν». Ξέρουμε ποιος βρίσκεται πίσω από αυτούς τους ανθρώπους, ποιος τους πληρώνει και ποιος τους εκβιάζει: τα ονόματά τους είναι

γνωστά.

Αυτοί οι δολοφόνοι θα βρεθούν σύντομα να λογοδοτούν για τα εγκλήματά τους, αν όχι ενώπιον του δικαστηρίου του κόσμου, τότε σίγουρα ενώπιον του Θεού, τον οποίο μισούν και τον οποίο θα ήθελαν να αντικαταστήσουν, σε ένα τρελό παραλήρημα παντοδυναμίας που είναι ένα αδυσώπητο προοίμιο για την αιώνια τους ήττα.

Τα παιδιά του σκότους, οι συνωμότες του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ, και η παγκοσμιοποιητική κλίκα θέλουν να ιδρύσουν το βασίλειο του Αντίχριστου στη γη, ως ένα άσεμνο πλαστό του Βασιλείου του Χριστού, Κυρίου μας.

Κοιτάξτε τη δουλειά τους: μόνο ψέματα, εξαπάτηση, φρίκη, αμαρτία, κακία, βία και τερατολογία. Και πάντα για ένα τίμημα, γιατί ό,τι κάνουν, είναι αντικείμενο ανταλλαγής, εμπορίου: πληρώνεις, για να κάνεις παιδιά, πληρώνεις, για να τα σκοτώσεις, πληρώνεις, για να πουλήσεις τα όργανά τους, πληρώνεις, για να τα κακοποιήσεις, πληρώνεις, για να επιβάλεις θανατηφόρες θεραπείες, πληρώνεις, για να ζήσεις και για να πεθάνεις, πληρώνεις, για τα ψέματα των ΜΜΕ και τις χυδαιότητες του διαδικτύου, πληρώνεις, για την προσομοίωση αγάπης και φιλίας, πληρώνεις για τη χίμαιρα μιας ψηφιακής αιωνιότητας.

Πληρώνεις και για να καταλήξεις στην κόλαση, να μάτωσεις την ψυχή σου.

Ενώ με τα πράγματα του Θεού, όλα είναι δωρεάν – είναι ο καρπός της φιλανθρωπίας, της γενναιοδωρίας και της μεγαλοπρέπειας.

Δικαίως καταγγέλλετε το ολοκαύτωμα στην υγεία: με αυτόν τον όρο τονίζετε αφενός την έκταση του εγκλήματος που διέπραξαν οι υπηρέτες του ΠΟΥ και αφετέρου την επιθυμία να «θυσιαστούν» εκατομμύρια θύματα στον παγκοσμιοποιητή Μολώχ.

Μην ξεχνάτε αυτό το θεμελιώδες στοιχείο: η εξόντωση –με τρόπους που δεν μοιάζουν με αυτούς που προκάλεσαν τα ολοκληρωτικά καθεστώτα του περασμένου αιώνα– μας δείχνει την τελετουργική πτυχή της Μεγάλης Επαναφοράς και αποκαλύπτει την κουλτούρα του θανάτου που αγκαλιάζουν όσοι την προωθούν.

Ο θάνατος των μωρών στην κοιλιά της μητέρας, ο θάνατος ασθενών και ηλικιωμένων στα νοσοκομεία· ο θάνατος νέων ανθρώπων που ξεκόλλησαν από τη ζωή από

τα ναρκωτικά· ο θάνατος της οικογένειας στο όνομα των διαστροφών και των προδοσιών, ο θάνατος της ομορφιάς, της γνώσης και της επιστήμης.

Είναι ένας θάνατος που επηρεάζει όχι μόνο το σώμα, αλλά και την ψυχή, σκοτώνοντας τη φλόγα της ελπίδας μέσα του.

Και είναι σημαντικό ότι όσοι αρνούνται την ύπαρξη μιας απόκοσμης κόλασης, φαίνεται να θέλουν να κάνουν τα πάντα, για να την αναδημιουργήσουν σε αυτή τη γη, σαν να μας εκδικηθούν για τη μοίρα που αναπόφευκτα περιμένει αυτούς τους ψυχοπαθείς δολοφόνους.

Επομένως, συνεχίστε τη θαρραλέα σας δέσμευση, αλλά μην χάνετε ποτέ τη συνολική εικόνα αυτής της εποχής μάχης, στην οποία οι δυνάμεις του καλού και του κακού προετοιμάζονται για μια αποφασιστική σύγκρουση. Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι η φάρσα της ψυχο-πανδημίας ήταν μόνο ένα από τα μέσα για την επιβολή αυτού του κολαστικού σχεδίου και ότι συνοδεύεται από άλλες απειλές που ακολουθούν το ίδιο σενάριο υπό την ίδια κατεύθυνση.

Δείξτε στους ανθρώπους αυτή τη συνολική συνοχή και ακόμη και οι πιο αποσπασμένοι θα καταλάβουν και θα επαναστατήσουν ενάντια σε αυτό που τους έχει επιβληθεί μέσω της απάτης και της βίας.

Ο Κύριός μας είπε: «Η αλήθεια θα σας ελευθερώσει». Αυτός που είπε για τον εαυτό Του: «Εγώ είμαι η Οδός, η Αλήθεια, η Ζωή».

Μόνο η αλήθεια του Χριστού μπορεί να μας ελευθερώσει από τις αλυσίδες του ψεύδους και το ψεύδος του εχθρού της ανθρωπότητας.

Επομένως, πολεμήστε αυτή τη μάχη έχοντας επίγνωση ότι ο δικός σας και ο αντίπαλός μας μπορούν να νικηθούν μόνο με τα όπλα της Αλήθειας.

Ο Άγιος Παύλος μας προτρέπει: Μην αφήσετε τον εαυτό σας να σας νικήσει το κακό, αλλά να νικήσετε το κακό με το καλό.

Ενεργήστε με ελευθερία εντός των ορίων του καλού και ο Κύριος θα ευλογήσει τη δέσμευσή σας, όπως έκανε πάντα σε όλη την ιστορία για όσους Τον αγαπούν και υπακούουν στις εντολές Του. Εάν υποχωρήσετε σε αυτό, θα εκθέσετε την πλευρά σας στον Εχθρό και όλη η προσπάθειά σας θα είναι μάταιη. Και θυμηθείτε τα λόγια του Κυρίου: «Μη φοβάσαι, εγώ νίκησα τον κόσμο».

Σας ευλογώ με όλη μου την καρδιά.

+ Carlo Maria Viganò, Αρχιεπίσκοπος

συνέχεια από
την 11η σελίδα

«Η Μεγάλη Πέμπτη τῆς 15ης Φεβρουαρίου 2024»

Βουλή τῶν Ἑλλήνων, εἶπε μὲ καρδιακὸ πόνο τὰ ἐξῆς: «Κύριε κάψε μας! Κύριε κάψε μας! Δὲν ἀζίζουμε τίποτα».

Μπορεῖ οἱ ἀντίχριστοι καὶ ἀνθέλληνες βουλευτὲς νὰ ψιφίζουν τέτοιου εἶδους νομοθετήματα, ἀλλὰ μὴ λησμονοῦμε ὅτι αὐτὰ εἶναι γήινα, εἶναι σαρκικά, εἶναι βιοτικά καὶ ὑλικά, εἶναι φθαρτὰ καὶ δὲν ἔχουν καμμία ἀξία μπροστὰ στὸν αἰώνιο Νόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴ δικαιοκρισία Του. Γι'αὐτὸ ἀκριβῶς νὰ ἀναλογιζόμαστε ὁ καθένας μας, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι πού ὑπερηφανεύονται γιὰ τίς διαστροφικές τους πεποιθήσεις, ὅτι κάποια στιγμή θὰ βρεθοῦμε ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου Κυρίου, θέλουμε δὲν τὸ θέλουμε καὶ τότε θὰ ἀποκαλυφθοῦν ὅλα τὰ ἀμαρτήματά μας καὶ θὰ φρίξουμε καὶ θὰ πτοηθοῦμε καὶ θὰ κατανοήσουμε τὸ πόσο φταίξαμε ἐνώπιόν Του.

Πῶς θὰ Τὸν προῦπαντήσουμε; Πῶς θὰ σταθοῦμε μπροστὰ στὸ φοβερὸ βῆμα τοῦ Κυρίου, στὸ ἀδέκαστο βῆμα τοῦ Κυρίου; Γιατί, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «παράγει

τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου». (Α΄ Κορ. 7, 31).

Ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα ἦρθε πρὸ γρήγορα...

Δυστυχῶς, γιὰ τὴ σύγχρονη Ἑλλάδα ἰσχύει ὅ,τι εἶπε ὁ Χριστὸς γιὰ τὴν Καπερναοῦμ: «Καὶ σὺ Καπερναοῦμ, πού ἔγινες κατοικία τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου καὶ δι' αὐτὸ ὑψώθηκες δοξασμένη μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, θὰ κατέβεις ντροπιασμένη μέχρι τοῦ Ἄδου. Διότι ἐάν εἶχαν γίνει στὰ Σόδομα τὰ μεγάλα θαύματα, πού ἔγιναν σέ σένα, δέ θὰ καταστρέφονταν, ἀλλὰ θὰ μετανοοῦσαν οἱ κάτοικοί των καὶ τὰ Σόδομα θὰ ἔμεναν μέχρι τὴ σημερινὴ ἡμέρα. Καὶ αὐτὸ θὰ φανεῖ παράδοξον στοὺς κατοίκους σου. Σὰς διαβεβαιώνω ὅμως ὅτι διὰ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας τῶν Σοδόμων θὰ εἶναι περισσότερον ὑποφερτὴ ἢ τιμωρία παρά σέ σένα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. (Ματθ. 11, 23-24).

Ἐνα κατασκευτικὸ τροπάριο τοῦ Τριωδίου γράφει: «Νηστείαν, δάκρυα, προσευχὴν, ἦθος ταπεινὸν τῷ δι' ἡμᾶς, ταπεινωθέντι προσάξωμεν, ὅπως ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐγκρατείας,

συγχώρησιν βραβεύσῃ τῶν ἐπταισμένων ἡμῶν». Νὰ προσφέρουμε στὸ Χριστὸ νηστεία, δάκρυα, προσευχὴ, ἦθος ταπεινὸ, γιὰ νὰ μᾶς βραβεύσει μὲ τὴ συγχώρηση καὶ βεβαίως κατὰ τὴν περίοδο τῆς πλήρους νηστείας δηλαδὴ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς νὰ προετοιμάσουμε τὸν ἑαυτόν μας μὲ τὴν ἐγκράτεια γιὰ ὅλα τὰ ἀμαρτήματα, τὰ ὅποια φταίξαμε.

Γι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ κλάψωμε ὅλοι μας πικρά, γιὰ τὸ καθένας μας μὲ τίς ἀμαρτίες του ἔχει συμβάλει σ' αὐτὸν τὸν κατήφορο τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἰκετεύοντας τὸ Θεὸ μὲ τὴ δέση τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης «ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου· οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῶν. Ἀλλὰ μὴ παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός». (Μ. Κανὼν, Εἰρμὸς ζ' Ὀιδῆς).

Ἐγκάρδια καὶ ἔμπονη ἄς εἶναι ἡ προσευχὴ: «Κύριε, λύτρωσέ με ἀπὸ παντός πειρασμοῦ καὶ ἐγκαταλείψεως» (Ἱερὸς Χρυσόστομος)

«Οίκημα πλάνης και αιρέσεως (Ελληνικό κοινοβούλιο)»

θετικής συμπεριφοράς της βουλής στο σύνολό της, δε λειτουργεί ως αρμοστής της κοινωνικής και Ορθόδοξης χριστιανικά λογικής, όπως απαιτούν οι θυσίες, το δίκαιο, η ευαισθησία των αγωνιστών του '21 και η Ορθόδοξη παράδοσή μας. Τα νομοθετήματά της εμπεριέχουν σοβαρή θρησκευτική και κοινωνική παθογένεια.

Να θυμηθούμε – κατανοήσουμε, ότι «προδοτική είναι μια ελληνική κυβέρνηση που με δόλο (πονηριά) προωθεί την παγκοσμιοποίηση, σ' αντίθεση δηλ. με την εντολή των Ελλήνων να υπηρετεί (η κυβέρνηση) το Έθνος και το Λαό» (Κων. Π. Ρωμανός).

Εδώ και χρόνια, με τη βοήθεια της Ορθοδοξίας και της Ιστορίας έχουμε μάθει να διαβάζουμε τα κρυφά (πραγματικά) μηνύματα των κυβερνήσεων μέσα στις γραμμές των διακηρύξεών τους.

Το σημερινό Ελληνικό κράτος (πολέμιο του Έθνους) σε υπέρτατο και συγκεντρωτικό πολιτικό στόχο, μας υπόσχεται κατανάλωση – ευημερία (μόνο) αν ξεχάσουμε ότι είμαστε Έλληνες και Ορθόδοξοι Χριστιανοί.

Να υπογραμμίσουμε τα λόγια του ανθέλληνα Γερμανού Σόιμπλε: «Η παγκοσμιοποίηση έχει ως αποτέλεσμα να φτάνει στα όριά της η αυτορρύθμιση του εθνικού κράτους».

Μέσα από το κοινοβούλιο έχουν ξεπηδήσει πλήθος προγραμμάτων – νομοθετημάτων που έχουν επιβάλλει πολιτική και οικονομική ειλωτεία (υποδούλωση), εκ των οποίων μόνο με την αυθεντική Ορθοδοξία-Ορθοπραξία μπορούμε να απεγκλωβισθούμε.

Αντινομοθετεί η πολιτική εξουσία (συχνά) ως προς τον αιώνιο Νομοθέτη Χριστό, δυστυχώς. Τα διάφορα ρητορικά σχήματά της υπέρ της Ορθοδοξίας αποτελούν «παιχνίδια εξουσίας», παρά ειλικρινή προσπάθεια διαφύλαξης της Ορθόδοξης αλήθειας.

Πρόσφατα, με το σοδομιτικό νομοσχέδιο, δηλητηρίασαν το μεδούλι του Έθνους, της οικογένειας και της Ιστορίας μας.

Ολίγοι έχουν κατανοήσει σε βάθος τις κρατικές λοξοδρομήσεις προς την κατεύθυνση της πληθυσμιακής αλλοίωσης της Ελλάδος, της σταδιακής αποδόμησης της Ορθόδοξης και Εθνικής μνήμης, των παραδόσεων και της μετατόπισης εννοιών προς αλλοτρίωση των συνειδήσεων και της Εθνικής μας ταυτότητας.

Μετανάστευση και πολυπολιτισμικότητα με τη βοήθεια των Ελληνικών κυβερνήσεων, έχουν αποκτήσει μεγάλη ταχύτητα και έκταση (2015).

Οι συγχορδίες της ενορχηστρωμένης κοινοβουλευτικής πλάνης, έχουν καταλύσει την υγιή Δημοκρατία στην Πατρίδα μας και γι αυτό φτάνει οι συμπολιτευόμενοι ή και αντιπολιτευόμενοι πολιτικοί μαέστροι, του υλισμού και της μασονίας.

Που είσθε αδέρφια Παπουλάκο, Μακρυγιάννη,

Θοδωρή Κολοκοτρώνη, Κόντογλου και Παύλε Μελά...

«Ο Κώστας Σημίτης έδωσε και πάλι τη βασική φόρμουλα για την ανθρωπολογική μετάλλαξη των Ελλήνων, όταν είπε ότι το κύριο εμπόδιο στην ανάπτυξη ήταν η ιδιαιτερότητα των Ελλήνων» (Κων. Π. Ρωμανός – Αντίλογος στη σοφιστική της Νέας Τάξης – Εκδόσεις Πελασγός – σελ. 37).

Στη λογική της παγκοσμιοποίησης παρασύρεται (δυστυχώς) και η Εκκλησία της Ελλάδος με τον **οικουμενισμό και την κρατική υποδούλωσή της**.

Διασάφηση: Διευκρινίζουμε, χάριν αντικειμενικότητας, ότι υπάρχουν και πολιτικοί έντιμοι, πατριώτες, που πρέπει να επηρεάσουν (νόμιμα) και δυνατά τις εξελίξεις, το ίδιο ισχύει και για τους Κληρικούς – Μοναχούς.

Ο κατάλογος των πλάνων – αμαρτημάτων της βουλής (εξουσίας) είναι πολύ μεγάλος, έστω και αν περιορισθούμε στα χρόνια μετά τη μεταπολίτευση.

Έφθασε η σημερινή βουλή να θεωρεί ότι «ζήσαμε τη ζωή μας λάθος» μέχρι τώρα και να δίδει κρατική σφραγίδα στην ομοφυλοφιλία, μια μορφή αμαρτητικής παθολογικής συμπεριφοράς.

Ένας (παλιός) Βολιώτης ψυχίατρος (Γιάννης Γ. Γαλανός) στο ψυχοκοινωνιολογικό δοκίμιό του «Η απελευθέρωση του Εγώ», χωρίς να είναι απόστολος της Χριστιανικής Ηθικής (ειδικά), έγραψε τις εξής (1972) (χριστιανικές στην υφή τους) γραμμές, αν και ήτο οπαδός του Φρόυντ: «Τα μικρά αδέρφια, μετά το έκτο έτος, θα πρέπει να κοιμούνται χωριστά, γιατί πολλές κατοπινές συμπλεγματικές καταστάσεις ή νευρώσεις μπορεί να οφείλονται σε σημαντικό βαθμό σε πρωτοεμπειρίες αιμομικτικές και ομοφυλοφιλικές αυτής της περιόδου» (Σελ. 51).

Στη δομή των βιβλίων του, αντιλαμβάνεται τη γενετήσια ορμή στα φυσικά οργανοβιολογικά όριά της και όχι στην άρνησή τους, ως ομοφυλοφιλία.

Η προσπάθεια της πρεσβυτέρας κ. Λινού στη βουλή (ΣΥΡΙΖΑ) και τινων ιεραρχών, να παρουσιάσουν την ομοφυλοφιλία ως πολιτισμένη ηθική και να εντάξουν τη δαιμονική αυτοεξύψωσή της σε χριστιανικό πλαίσιο, αποτελεί βλασφημία και αίρεση.

Η κ. Λινού αποποιούμενη την αλήθεια του Ευαγγελίου, προτίμησε ως πεδίο επεξεργασίας κριτηρίων αλήθειας και πλάνης να συνταυτισθεί με απόψεις των αιρετικών Πατριάρχου Βαρθολομαίου και Ι. Ζηζιούλα, στη προσπάθειά της για αποκεντροθέτηση του προβλήματος «**γάμος ομοφυλοφίλων**» από την Εκκλησία, τη Μυστηριακή.

Να τη θυμίσουμε τα λόγια του Ι. Χρυσόστομου: Α) «**Ότι πολλάί της ασεβείας αι οδοί, η δε**

της αλήθειας μία, και γαρ ποικίλον και πολυειδές και συγκεχυμένον η πλάνη, η δε αληθεία μία».

Β) «**Πάντα μεν άτιμα τα πάθη, μάλιστα δε η κατά αρρένων μανία**» (ΟΜΙΛΙΑ ΙΕ΄ - Προς Ρωμαίους).

Κ. Λινού, τα συνθήματα των Λ.Ο.Α.Τ.Κ.Ι. θεμελιώνουν φρόνημα και επικοινωνιακό λόγο αθεΐας και σατανισμού, απορρίπτουν, μέσα στον ψυχισμό τους, το Νόμο του αληθινού Θεού και αυτήν ταύτην την ύπαρξή Του. Υπόκεινται σε δύο (ταυτόχρονα) κατηγορίες αμαρτημάτων, είναι δηλ. **παραβάτες νόμου και παραβάτες Θεού**. Ο Ι. Χρυσόστομος τις διευκρινίζει στην ερμηνεία του 55^{ου} Ψαλμού.

Είναι ιδιαίτερα σημαντικός και αξίζει ιδιαίτερης προσοχής ο Ψαλμός, η αναφορά του: «**ου προεθέμην προ οφθαλμών μου πράγμα**

παράνομον, ποιούντας παραβάσεις εμίσησα» (Ψαλμός 100, 3), δηλ. «δεν έβαζα ποτέ στο νου μου παράνομες πράξεις, αλλά αποστρεφόμενος το κακό κι όλους εκείνους που συστηματικά

παραβαίνουν τον Νόμο σου».

Διευκρινίζει ο Ι. Χρυσόστομος ερμηνεύων το σχετικό ψαλμό: «Ενταύθα δε διτώς νοπτέον το, **Ποιούντας παραβάσεις εμίσησα**. Οι μεν γαρ εισί παραβαίνοντες τα του Θεού εντολάς και τα δικαιώματα και τα κρίματα, **και εισίν ούτοι παραβάται νόμου**.

Άλλοι πάλιν παραβαίνουσιν αυτήν την σωτήριον του Δεσπότη ομολογίαν, **και εισί παραβάται Θεού**. Πολλή δε διαφορά μεταξύ της των αμφοτέρων παραβάσεως. Οι μεν γαρ έτι ελπίδα έχουσι σωτηρίας, την ρίζαν εκπεπτώκασιν, αυτόν τον αίτιον της σωτηρίας αρνησάμενοι. Αρχή γαρ αμαρτίας, αφίστασθαι από του Θεού, ως φησίν ο σοφώτατος» (P.G. 55).

Γενικά αμαρτία (παρανομία) είναι η παράβασις του Θεϊού Νόμου: «**Αμαρτία εστίν η ανομία**» και «**πας ο ποιών την αμαρτίαν και την ανομίαν ποιεί**» (Α΄ Ιωάν. Γ΄, 4).

Όποιος δε στηρίζει, δεν εξαρτά τη ζωή του, θεωρητικά και πρακτικά, από την αλήθεια της Ορθοδοξίας, καθίσταται **παραβάτης Θεού**. Ο μεγαλοφωνότατος προφήτης Ησαΐας, ελέγχει και τις δύο κατηγορίες παραβάσεων: «**Ουαί έθνος αμαρτωλόν, λαός πλήρης αμαρτιών**, σπέρμα πονηρόν, υιοί άνομοι, **εγκαταλίπατε τον Κύριον** και παρωργίσατε τον άγιον του Ισραήλ (τον Θεόν)...» (Ησ. Α΄, 4-26).

Το εσωτερικό σύμπαν της βουλής (η συλλογική ψυχικότητά της) και στις τρεις εκφράσεις του ψυχισμού της «Υπερεγώ», «Εγώ» και «ατομικού και ομαδικού ασυνειδήτου», έχει γίνει οίκημα αποστασίας από τον αληθινό Θεό, οίκημα πλάνης και αιρέσεως.

Γράφει ο ΝΙΚΟΣ
Ε. ΣΑΚΑΛΑΚΗΣ
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 9η συνέχεια από την 26η Ομιλία 5/6/1981

«Αρνίον έστηκός ως έσφαγγμένο, έχον κέρατα έπτά και όφθαλμούς έπτά, ά είσι τά έπτά πνεύματα του Θεού άποστελλόμενα εις πάσαν την γήν.»

(Αποκ. 5, 6)

Ακούστε πώς τό σημειώνει μεγαλειωδώς ό απόστολος Παύλος εις τήν Α΄ Προς Τιμόθεον έπιστολήν του, στό 2ο κεφάλαιον, 46: «Ο Θεός πάντας ανθρώπους θέλει σωθῆναι και εις έπίγνωσιν άληθείας έλθειν. εις γάρ Θεός, εις και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Χριστός Ίησοϋς». «Άνθρωπος!» ή ανθρωπινή φύσις: ό Ίησοϋς Χριστός. Έξ άλλου και Χριστός θά πῆ Μεσσίας ή ανθρωπινή φύσις. «ό δους έαυτον άντίλυτρον ύπερ πάντων, τό μαρτύριον καιροίς ίδίοις.»

Όστε λοιπόν, όταν λέγη ότι τό «άρνιον» είναι μεταξύ Θεού και «πρεσβυτέρων», μεταξύ Αγίων και Θεού, δείχνει ότι έχει τον ρόλο του Μεσσία: και είναι ρόλος λυτρωτικός. Άν θέλετε... Θά 'θελα να σας έλεγα ένα παράδειγμα. Δέν θά τό καταλάβετε όμως. Είναι στην Τεχνική ένα φαινόμενο, ως προς τήν προσαρμογήν του πηνίου φωνῆς ενός μεγαφώνου μέ τό πρωτεύον του μεταχηματιστού. Δέν θά τό καταλάβετε όμως είναι στην Τεχνική. Είναι όμως ένα θαυμάσιο παράδειγμα, για να έκφράση κανείς αυτό που τώρα θά 'θελα να σας πω.

Είναι ό Υίός, ό ένανθρωπῆσας, μέ τίς δύο Του όψεις, μέ τίς δύο Του φύσεις: ή μία είναι ή ανθρωπινή, ή άλλη είναι ή θεία. Ένα πρόσωπο όμως υπάρχει. Ένα πρόσωπον. Μέ τήν θεία φύσι ό Υίός βλέπει τόν Θεόν βλέπει τόν Πατέρα, τόν Υιόν και τό Άγιον Πνεϋμα. Μέ τήν ανθρωπινή φύσι βλέπει τούς ανθρώπους. Συνεπώς ό Θεός βλέπει τούς ανθρώπους, όχι βλέποντάς τους απ' ευθείας, αλλά βλέποντας τήν θεϊαν φύσιν του Υιοϋ, ή όποια είναι ήνωμένη μέ τήν ανθρωπινή φύσι: και συνεπώς διά του Υιοϋ βλέπει τούς ανθρώπους. Αϋτήν τήν εικόνα έχομε μπροστά μας. Αϋτός είναι ό Μεσίτης Χριστός. Προσέξτε μόνο: οι λέξεις Μεσσίας και Μεσίτης δέν έχουν καμμία σχέση. Μεσσίας, έβραϊκά, θά πῆ Χριστός,

Κεχρισμένος. Μεσίτης είναι ελληνική λέξις. Μοιάζουν φωνητικά, άλλ' όμως δέν είναι οι ίδιες λέξεις.

Βλέπομε εδώ να έμφανίζεται ό Υίός ως «άρνιον». Υπάρχει όμως πάρα πολύ μεγάλη αντίθεσις μέ τήν προηγουμένη εικόνα του «λέοντος». Είδαμε πώς ένας «πρεσβύτερος» έσκυψε και είτε εις τόν Ίωάννην «Μή κλαίς! Ό λέων τῆς φυλῆς του Ίουδα, αϋτός δύναται να ανοίξη τό βιβλίον.», ενώ εδώ βλέπομε ένα «άρνιον». Και υπάρχει μια αντίθεσις μεταξύ «λέοντος» και «άρνιου». Είναι δέ γνωστόν ότι ό λέων τρώει τό άρνι. Τό άρνι είναι άκακον, είναι πολύ άπλοϋν είναι ένα άπλό ζών και άφελές. Λουπόν, όπως λέγει ό Βικτωρίνος, «Υπήρξε ό Χριστός λέων, για να νικήση τόν θάνατον: και υπήρξε άρνιον, για να πάθη ύπερ των ανθρώπων.» (.....)!

Είναι δέ γνωστόν ότι ή εικών του άμνοϋ ήτο πολύ οικεία εις τήν λατρευτικήν ζωήν των Έβραίων: είναι ό πασχάλιος άμνός ως τύπος του Μεσσία. Και τό προμήνυσε ό Μωϋσῆς αϋτό. Ακόμα, και ό Ησαΐας τό προτυπώνει αϋτό: άποκαλει τόν Μεσίαν «άρνιον», «άμνόν» (Ησ. 53, 7). Ό άγιος Ίωάννης ό Βαπτιστής δείχνει τόν Μεσίαν και τόν ονοματίζει και λέγει: «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου.» (Ιωάν. 1, 29). Αλλά και ή πρώτη χριστιανική Έκκλησία χρησιμοποιεί τήν εικόνα του «άρνιου»-Χριστού, ώστε εδώ πλέον, εις τό βιβλίον τῆς Αποκαλύψεως, να μην χρειάζεται καμμία άπολύτως περαιτέρω εξήγησις, διότι οι αναγνώσται, ή οι άκροαταί, γνωρίζουν πολύ καλά ότι τό «άρνιον» είναι ό Ίησοϋς Χριστός. Και επειδή ό άμνός ήτο ένα κύριον ζών κατά τίς θυσιές, γι' αϋτόν τό λόγο, όσες φορές πρόκειται να δηλωθῆ ή ιλαστήριος θυσία του Χριστού, έμφανίζεται τό σύμβολον του «άρνιου». Όπως λοιπόν βλέπομε, αγαπητοί μου, είτε περι Σταυροϋ όμιλήσομε είτε περι «άμνοϋ» όμιλήσομε είναι τό ίδιο πράγμα.

«Άρνιον έστηκός ως έσφαγγμένο.» (Αποκ. 5, 5)

Περίεργο πράγμα! Φαινομενικώς έχομε ένα όξύμωρον σχήμα. Προσέξτε:

«έσφαγγμένο» και «έστηκός». Άμα είναι σφαγγμένο, πώς στέκεται; Αφοϋ είναι σφαγγμένο! Κι όμως, όπως γράφει ό άγιος Άνδρέας Καισαρείας, «Τό, ως έσφαγγμένο, δηλοῖ τήν μετά τήν σφαγήν ζωήν αϋτοϋ: εν ή έδεικνυ τά του πάθους σύμβολα, ως έσφαγγμένο αλληθώς μετά τήν εκ νεκρών έγερσιν.» (Άγ. Άνδρέας Καισαρείας, Εις τήν Αποκάλυψιν του Αποστόλου και Ευαγγελιστοϋ Ίωάννου Θεολόγου, J.P.Migne, P.G., Τόμ. 106, Λόγος Δ', Κεφ. ΙΒ', Κέντρον Πατερικών Έκδόσεων, Αθήνα 2001, σελ. 261Α.). Δηλαδή; Δηλαδή δείχνει τήν δυτλήν φύσιν του Χριστοϋ: δυτλή φύσιν ως προς τό Πάθος και τήν Ανάστασιν. Έπαθε επί του σταυροϋ, έσταυρωθή, άπέθανε, αλλά να, ζῆ, γιατί άνεστήθη.

Όραιότατα θά μπορούσε να έκφρασθῆ τό «έσφαγγμένο άλλ' έστηκός-ιστάμενον δηλαδή- άρνιον» μέ τό εξής: τήν Κυριακήν τῆς Αναστάσεως, όταν έμφανίσθηκε ό Κύριος στοϋς Μαθητάς Του, και είχε τά χέρια Του τρυπημένα! Νά λοιπόν τό «έσφαγγμένο άρνιον»: τά τρυπημένα χέρια και ή λογισμένη πλευρά! Και όμως: στέκεται όρθιος. Γιατί; άνεστήθη από τούς νεκρούς. Τί ωραία εικόνα! Τί ωραία!... Ίσως συναντήσετε σε παλαιοχριστιανικά μνημεία αϋτή τήν εικόνα του «έσφαγγμένου άρνιου». Τί ωραία εικόνα! θαυμασία πραγματικά και έκφραστικωτάτη.

Αλλά ενώ έμφανίζεται, αγαπητοί μου, ό Μεσσίας ως «άρνιον», που τό άρνιον είναι άσπλον, είναι αδύναμον, όμως ταυτοχρόνως φέρει «έπτά κέρατα» και «έπτά όφθαλμούς!» Βλέπομε δηλαδή έναλασσόμενες σκηνές και εικόνες, που εκ πρώτης όψεως μπορεί να είναι αντιφατικές, αλλά συμπληρώνουν όλες τίς πτυχές του προσώπου του Χριστοϋ. Φέρει λοιπόν «έπτά κέρατα» και «έπτά μάτια». Που τά κέρατα, κατά τήν Παλαιάν Διαθήκη, είναι σύμβολον δυνάμεως, και μάλιστα βασιλικῆς. Πολλές φορές χρησιμοποιείται τό κέρας ως σύμβολον τῆς δυνάμεως. Πολλές φορές. Στην ωδή φέρ' ειτείν τῆς άγίας Άννης, τῆς μητρος του Σταμουήλ, αναφέρεται τό κέρας εκεί (Α' Βασ. 2, 1' 10). Πολλές, πάρα πολλές

φορές χρησιμοποιείται.

Όστόσο ό αριθμός έπτά, προκειμένου περι τών «κεράτων», ξέρετε τί δείχνει; τό πλήρωμα τῆς βασιλικῆς εξουσίας και δυνάμεως του «άρνιου» σε όλη τήν κτιστήν δημιουργίαν: εις τούς άγγέλους, εις τούς ανθρώπους και εις τούς δαίμονας! Θά βασιλεύση ό Χριστός και ένωπιόν Του «πάν γόνυ κάμψη έπουραίων και έπιγειών και καταχθονίων» (Φιλίπ. 2, 10). Αϋτό είναι τό σύμβολον των «έπτά κεράτων». Κι όμως «άρνιον»! Κι όμως είναι «άρνιον»!... Τί χαριτωμένο πράγμα!

Ός προς τούς «έπτά όφθαλμούς», γράφει ό προφήτης Ζαχαρίας: «Έπτά όφθαλμοί Κυρίου εισιν οι έπιβλέποντες επί πάσαν τήν γήν.» (Ζαχ. 3, 9. 4, 10), Έπτά όφθαλμοί Κυρίου είναι αϋτοί που έπιβλέπουν πάνω στη γῆ. Εάν-προσέξτε αϋτό τό σημείο- εκεί, στον προφήτη Ζαχαρία, ό Θεός έχει «έπτά όφθαλμούς», τότε, εις τό παρόν χωρίον τῆς Αποκαλύψεως, ό Χριστός, που έχει «έπτά όφθαλμούς»-είναι χαρακτηριστικόν χωρίον τῆς Αποκαλύψεως διά τήν χριστολογία του-, δηλαδή ό Ίησοϋς, είναι Θεός!... Σε κάθε βῆμα μας θά βλέπωμε ότι ό Ίησοϋς, ό ιστορικός Ίησοϋς, που έζησε πριν από χίλια έννιακόσια τόσα χρόνια, είναι ό αιώνας Θεός που έννηθρώπησε!

Είναι ακόμη χαρακτηριστικόν ότι οι «έπτά λαμπάδες», τά «έπτά πνεύματα» του Θεοϋ, εύρίσκονται πρό του «θρόνου του καθήμενου» και άποστέλλονται εις τόν κόσμον. Όπως και οι «έπτά όφθαλμοί» του «άρνιου» είναι τά «έπτά πνεύματα», που άποστέλλονται εις τόν κόσμον. «Έπτά λαμπάδες», «έπτά μάτια». «Έπτά λαμπάδες πρό του «θρόνου» του Πατρος, «έπτά μάτια» στο «άρνιον». Είναι δύο διαφορετικά σύμβολα, αλλά τό ίδιο αντικείμενο: τό Άγιον Πνεϋμα στην πληρότητά Του.

Προσέξτε όμως εδώ. Τί σημαίνει αϋτό; Σημαίνει ότι και ό Πατήρ και τό «άρνιον» άποστέλλουν τό Πνεϋμα τό Άγιον εις τόν κόσμον.

Ακούσατέ το πώς τό λέγει αϋτό τό ευαγγέλιον τώρα του Ίωάννου: «Και ενώ,

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

λέγει ό Χριστός, έρωτήσω τόν πατέρα και άλλον παράκλητον δώσει υμίν, ίνα μένη μεθ' υμών εις τόν αιώνα, τό Πνεϋμα τῆς άληθείας.» (Ιωάν. 14, 1617). Ποιός θά στείλη τό Πνεϋμα τό Άγιον; Ο Πατήρ: αλλά θά Τόν παρακαλέση ό Υίός.

Παρακάτω τό Κατά Ίωάννην γράφει: «Όταν...», λέγει ό Χριστός, όταν δε έλθῆ ό παράκλητος όν ενώ πέμψω υμίν παρά του πατρος», που ενώ θά Τόν στείλω, τόν Παράκλητον, τό Πνεϋμα τό Άγιον, «τό Πνεϋμα τῆς άληθείας ό παρά του πατρος εκπορεύεται, εκείνος μαρτυρήσει περι έμου.» (Ιωάν. 15, 26).

Όστε και ό Πατήρ στέλλει τό Πνεϋμα τό Άγιον, και ό Υίός στέλλει τό Πνεϋμα τό Άγιον: αλλά μόνον από τόν Πατέρα εκπορεύεται. Άλλο άποστέλλεται κι άλλο εκπορεύεται: είναι δύο διαφορετικά πράγματα. Τό εκπορεύεται δείχνει τήν ζωήν του Αγίου Πνεύματος σε σχέση με τόν Πατέρα, ενώ τό άποστέλλεται σε σχέση με τόν κόσμον. Είναι δύο διαφορετικά πράγματα.

Προσέξτε λοιπόν: Αποστέλλει ό Πατήρ τό Πνεϋμα τό Άγιον, άποστέλλει και ό Υίός τό Πνεϋμα τό Άγιον. Νά το: οι «έπτά λαμπάδες» στον Πατέρα μπροστά, τό Άγιον Πνεϋμα, τά «έπτά μάτια» εις τό «άρνιον». Όστε και ό Πατήρ είναι Θεός και ό Υίός είναι Θεός: αλλά και τό Πνεϋμα τό Άγιον είναι Θεός!

Πόση χριστολογία! Όλόκληρο τό Ευαγγέλιον μέσα στην Αποκάλυψιν.

Και ταυτοχρόνως ξεδιπλώνεται, αγαπητοί μου, μπροστά μας τό μέλλον τῆς Έκκλησίας μέσα στην Ίστορία.

Αϋτά γι' απόψε.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ο προφήτης Ζαχαρίας και “το πετούμενο δρεπάνι” (τα σιδερένια ξίφη)

Ο προφήτης Ζαχαρίας, φίλοι αναγνώστες, έζησε περίπου πεντακόσια χρόνια π.Χ. σε μία χρονική απόσταση από εμάς περίπου δυόμισι χιλιάδες χρόνια. Ο θεόπνευστος αϋτός προφήτης Ζαχαρίας είχε τό χάρισμα να γίνεται μέτοχος σημαντικών προφητικών μνημύτων μέσω αποκαλυπτικών οράσεων που ό Θεός του παρουσίαζε μέσω του αγγελού του.

Γράφεται στα κεφ. ε' - ς' 1. «**Ηρα τους όφθαλμούς μου και είδον και ιδού Δρέπανον πετάμενον...**». Είδε ένα τεράστιο δρεπάνι που πετούσε και έσχιζε τον ουράνιο θόλο. Και έκθαμβος αλλά θορυβημένος ο Προφήτης, ερώτησε τον άγγελό του. Τι είναι και τι σημαίνει αϋτό το θαυμαστό όραμα; Και ειπε προς με αϋτή η αρά η εκπορευόμην επί πρόσωπον πάσης της γῆς. Αϋτή είναι θεϊκή κατάρα, η τιμωρία που απλώνεται σε όλη τη χώρα και ποιος ξέρει, σε όλο τον αποστατημένο πλανήτη σήμερα... Και εδώ και εκεί, παντού συντρίμια και ερείπια. Και αίμα, πολύ αίμα... Τη στιγμή που γράφονται αϋτές οι γραμμές, ξαναδιαβασμένες, πάλι και πάλι από την αδιάφευστη Αγία Γραφή, η

γη της Επαγγελίας, η Παλαιστίνη φλέγεται. Έχει προηγηθεί ό πόλεμος στην Ουκρανία. Λαοί και θρησκείες έχουν αποδουθῆ σε σύγκρουση μίσους αδυσώπτου, δίχως τέλος. Οι Ισραηλινοί, κάποτε γένος εκλεκτόν του Θεοϋ, πάνοπλοι υλοποιούν ανεπίγνωστα και επίμονα, επιχείρηση που θυμίζει το πετούμενον δρεπάνι της θεϊας οράσεως, πριν δύο χιλιάδες πεντακόσια χρόνια, του θεόπνευστου προφήτη. “Σιδερένια Ξίφη” τό ονομάζουν σήμερα οι Έβραίοι και οι αντίπαλοί τους οι Παλαιστίνιοι, καθώς και οι γύρω οργισμένοι τζιχαντιστές, τους καταφέρουν βαρείες απώλειες από τα σύγχρονα “πετούμενα πυρά”, κινούμενα δρεπάνια των πυραύλων.

Δεν αποκλείεται βεβαίως, κάποιον που θα διαβάσουν, όσα πιο πάνω γράφονται με βάση πάντα τι «λέγει Κύριος ο Θεός», να μας χλευάσουν σαν συνομωσιολόγους και ψεκασμένους, όπως μας χαρακτηρίζει και επανάληψη ο κ. Μητσοτάκης και η φαιδρή παρέα του. Μία τέτοια ρετσοινιά όμως μας κρατεί αδιάφορους. Ο Θεός του Αβραάμ,

Ισαάκ και Ιακώβ όπως και οι προφῆτες δεν καταργούνται από νεοταξικές ύβρεις. Το θολωμένο μυαλό και ο νοσηρός εγκέφαλος της παρανοϊκής «δεξαμενής σκέψεως» των πολιτικών δεν αφήνουν περιθώρια, να ελπίζουμε σε καλύτερες μέρες. Η αλογία και η παράνοια έχουν κυριαρχήσει παντού στον αναποδογυρισμένο κόσμο μας και αϋτόν ακολουθεί κατά γράμμα η κυβέρνηση των φιλήκων Ελλήνων πολιτικών. Ποια θα είναι λοιπόν η καταστροφική επόμενη ημέρα, μας το κραυγάει ο Απόστολος Παύλος στην προς Ρωμαίους Επιστολή του (Κεφ. ιη΄) «**Αποκαλύπτεται γαρ η οργή Θεοϋ απ' ουρανοϋ επί πάσαν ασέβειαν και αδικίαν ανθρώπων των την αλήθειαν εν αδικία κατεχόντων.**»

Η Ίστορία φωνάζει και ο πύρινος λόγος του Θεοϋ δεν ακυρώνεται. Ο αποστάτης σύγχρονος άνθρωπος, αν μπορεί να λογισθῆ άνθρωπος ως εικόνα Θεοϋ, θα πληρώνει και θα ξαναπληρώνει βαρύ τό Δρέπανο της αμετανοησίας και ανταρσίας του.

ΧΡ. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

του Στυλιανού
Λαγουρού

ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΗΜΑΡΧΟ ΛΑΡΙΣΑΣ κ. ΑΘ. ΜΑΜΑΚΟ (Ανοικτή επιστολή)

γίτες), στους αποτειχισμένους, στους παλαιοχριστιανούς και πολλούς άλλους. Γιατί αυτούς δεν τους ρώτησαν πού θα τελέσουν (κηδείες, μνημόσυνα, τρισάγια;), όταν ο ναός πλέον είναι στη δικαιοδοσία της μητρόπολης;

Η Ιερά Σύνοδος αποδέχθηκε (νόμος 4735/20 ΦΕΚ Α΄ 197/12.10.20) τη γενναιόδωρη προσφορά της κυβέρνησης και με εγκύκλιό της (πρωτ. 4776 Αρ. Διεκ. 1995/15.10.2020) προς τις Μητροπόλεις αναφέρει στην παρ. 2/Β «... **Οι Ναοί (των κοιμητηρίων) από τις 12/10/2020 ανήκουν κατά διοίκηση και διαχείριση στις Ιερές Μητροπόλεις. Σημειώνεται ότι με την ανωτέρω διάταξη δε μετατίθεται στις Ιερές Μητροπόλεις η ιδιοκτησία, η οποία δεν τους ανήκει κατά κυριότητα...**».

Στο Νόμο 3463/2006 (κωδικοποιημένος) με το ΦΕΚ Α΄ 114/8.6.2006 – Κώδικα Δήμων και Κοινοτήτων, υπάρχουν άρθρα και παράγραφοι για επί μέρους θέματα όπως: Άρθρ. 178 παρ. 1 «**Οι Δήμοι και οι Κοινότητες οφείλουν να διατηρούν, να προστατεύουν και να διαχειρίζονται την κάθε είδους περιουσία τους με τον τρόπο επιμελή και αποδοτικό.**» Στην παρ. 2 (αναφέρει): «**Ακίνητα και κινητά πράγματα, αξίες και ο,τιδήποτε άλλο ανήκει στην περιουσία των Δήμων και των Κοινοτήτων καταγράφονται υποχρεωτικά στα βιβλία τους**» και στο άρθρο 199 για κινητά πράγματα των Δήμων επιστά την προσοχή: 1) «**Η εκποίηση κινητών πραγμάτων των Δήμων επιτρέπεται, ύστερα από απόφαση του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου... Όταν πρόκειται για πράγματα που έχουν αξία έως χίλια ευρώ (1.000) μπορεί με αιτιολογημένη απόφαση του δημοτικού συμβουλίου (παρ. 4). Δωρεές δημοτικών κινητών πραγμάτων, πλην χρηματικών παροχών επιτρέπονται ύστερα από απόφαση του δημοτικού συμβουλίου που λαμβάνεται με την απόλυτη πλειοψηφία των μελών του... η δωρεάν παραχώρηση επιτρέπεται για χρήση σε φορείς Κοινωνικής και Αλληλέγγυας Οικονομίας του ν. 4430/2016 (Α΄ 205) που έχουν την έδρα τους ή ασκούν την δραστηριότητά τους στον οικείο Δήμο... (Ν. 4555/2018, άρθρ. 196, παρ. 3). Αντικείμενα που δεν έχουν καμία αξία καταστρέφονται με απόφαση του δημοτικού συμβουλίου που εκδίδεται ύστερα από γνώμη επιτροπής... που συγκροτείται από δύο Δημοτικούς συμβούλους, ο ένας προέρχεται από τη μειοψηφία και από έναν τεχνικό υπάλληλο... (παρ. 6).**».

Κύριε Δήμαρχε, από την απερχόμενη Δημοτική Αρχή για την παραχώρηση (παράδοση) του Ιερού Ναού του κοιμητηρίου στην Ιερά Μητρόπολη Λάρισας δεν τηρήθηκε καμία υποχρέωση που διέπει τη Νομοθεσία, ούτε η παραδίδουσα Δημοτική Αρχή, ούτε η παραλαβούσα Ιερά Μητρόπολη, παρότι υπάρχει **αμελλητί** δέσμευση από την 4776/20 Αριθ. 2 παρ. 8 **Εγκύκλιος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος που αναφέρει: Β) «Πρέπει αμελλητί να συνταχθεί πρωτόκολλο παραδόσεως-παραλαβής για κάθε (μη ενοριακό) κοιμητηριακό Ιερό Ναό με εκπρόσωπο του οικείου Δήμου και τον υπεύθυνο κληρικό και Πρόεδρο του κατά τα ανωτέρω ορισθέντος Εκκλ. Συμβουλίου που θα διοικεί τον Ιερό Ναό ως εκπρόσωπο της οικείας Ιεράς Μητροπόλεως...».**

Η παράδοση έγινε λες και ήταν πατρικό τους τσιφλίκι, αφού ακριβώς την επομένη της δημοσίευσης παρέδωσαν τα κλειδιά χωρίς έστω μια στοιχειώδη απογραφή των ακινήτων και κινητών που υπήρχαν στον Ιερό Ναό του αγίου Λαζάρου.

Δηλαδή: Τι περιείχαν οι προθήκες από ιερά σκεύη, όπως Ευαγγέλια, Δισκοπότηρα, Δισκάρια, θυμιατήρια, τα οποία σχεδόν όλα ήταν χρυσοποίκιλτα διακοσμημένα με επάργυρες ή σμάλτινες λεπτομέρειες και είχαν επάνω τους διάφορες απεικονίσεις από τη Σταύρωση, την Ανάσταση

του Χριστού ή των τεσσάρων Ευαγγελιστών κ.λ.π. και όλα αυτά από δωρεές πονεμένων ανθρώπων υπέρ ανάπαυσης ψυχών προσφιλών προσώπων και μεγάλης χρηματικής αξίας. Επίσης τα δύο ξυλόγλυπτα προσκυνητάρια που κωρίζαν (κατά κάποιο τρόπο) το Σολέα με το Ιερό Βήμα, με τις ψηφιδωτές εικόνες, καλύμματα Αγίας Τραπέζης και Ιερών Σκευών, εξαπτέρυγα, καμπάνες, αναλόγιο, βιβλιοθήκη, Λειτουργικά βιβλία, εικόνες, τραπέζια, καθίσματα, κανδήλες, αρτοφόρια, Σταυρούς ευλογίας και αγιασμού, Τέμπλο (εικονοστάσιο), Προσκομιδή, παγκάρια, κηροστάτες και δεκάδες ακόμα αντικείμενα μικρά ή μεγάλα, ευτελούς ή μεγάλης χρηματικής αξίας...

ΕΙΧΑΜΕ ΤΟ ΕΞΗΣ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Πριν ενάμιση χρόνο (Οκτώβριος 2022) μπαίνοντας το Σάββατο στο Ναό, για να εκκλησιαστούμε, βρεθήκαμε μπροστά σε ένα απροσδόκητο και αποκαρδιωτικό φαινόμενο, δηλαδή βρεθήκαμε σε ένα ναό σχεδόν άδειο.

Τις προηγούμενες ημέρες η μητρόπολις ξήλωσε το ξυλόγλυπτο τέμπλο, αφαίρεσε τις αγιογραφημένες μεγάλες εικόνες, τις μικρότερες, του δωδεκάορτου, τις δύο θύρες με τους Αρχαγγέλους, την κεντημένη βελούδινη Ωραία Πύλη και τις ασπμένιες κανδήλες. Για όλα αυτά η δωρήτρια οικογένεια πριν μια 25ετία πλήρωσε πάνω από πενήντα χιλιάδες (50.000) ευρώ, ενώ η σημερινή αξία θα ξεπερνά τις 90.000 ευρώ. Στη θέση του Τέμπλου έβαλαν ένα κακότεχο κατασκεύασμα ευτελούς αξίας (από τιμοκαταλόγους που κυκλοφορούν οι κατασκευαστές στα σάιτ) στην καλύτερη των περιπτώσεων δεν υπερβαίνει τις 3.500 ευρώ...

Η αφαίρεση όλων αυτών των πραγμάτων έγιναν ΠΑΡΑΝΟΜΑ με το «**αποφασίζουμε και διατάσσουμε**» ή όπως ο ίδιος ο δεσπότης σε εξώδικο (αφού αναφέρει σωρεία από αναλήθειες), γράφει: «... **εξ αιτίας του οποίου πήραμε την απόφαση να αντικατασταθεί...**».

Κύριε Δήμαρχε, από την έρευνα που κάναμε, τέτοια ΑΠΟΦΑΣΗ δεν υπάρχει, αλλά έστω και κάτι που να φαίνεται τουλάχιστον ως... Νομότυπη. Όλα πρέπει να έγιναν αυθαίρετα και μάλλον με την «**απόφαση**» ενός ανδρός.

Για το Νομότυπο – νόμιμο δε γίνεται – έπρεπε να ακολουθηθούν: **α)** Απόφαση Εκκλησιαστικού Συμβουλίου του Ι. Ναού προς το Μητροπολιτικό Συμβούλιο με επαρκή αιτιολογία για το ξήλωμα. **β)** Το Μητροπολιτικό Συμβούλιο, αφού αποφάσισε, πρέπει να στείλει την απόφαση στο Δήμο, ο οποίος θα το αναθέσει στην τεχνική υπηρεσία, για να εξετάσει την προβαλλόμενη αιτιολογία. **γ)** Μετά την τεχνική γνωμάτευση θα σταλεί στη Δημαρχιακή Επιτροπή για να αποφασίσει για το αίτημα. **δ)** Μετά τη Δημαρχιακή Επιτροπή θα έρθει στο Δημοτικό Συμβούλιο προς ψήφιση του αιτήματος. **ε)** Εφόσον ψηφιστεί τότε, θα σταλεί στην Αποκεντρωμένη Διοίκηση, η οποία θα ελέγξει αν τηρήθηκαν όλες οι νόμιμες διαδικασίες και αφού το υπογράψει, θα επιστραφεί πάλι στο Δήμο, και στη συνέχεια στο Μητροπολιτικό Συμβούλιο, για να δώσει την εντολή για το ξήλωμα.

Από όλα τα παραπάνω και από τις πληροφορίες που έχουμε, δεν τηρήθηκε ούτε κλάσμα του Νόμου!

Μετά ταύτα πρέπει, κ. Δήμαρχε, να καλέσετε το μητροπολίτη Λάρισας κ. Ιερώνυμο να επαναποθετήσει το ξηλωμένο έργο τέχνης, ξυλόγλυπτο Τέμπλο ως και τα υπόλοιπα που αφαιρέθηκαν, τα οποία πιθανόν να είναι αποθηκευμένα σε κάποιο εκκλησιαστικό χώρο για φύλαξη, διότι είναι περιουσία του Δήμου και δεν μπορεί κανείς, μα κανείς να αφαιρέσει κάποιο αντικείμενο ακόμα και άχρηστο χωρίς νόμιμες διαδικασίες. Κάθε παράβαση του Νόμου και μη συμμόρφωσή τους, κ. Δήμαρχε, ανεξάρτητα ποιος ή ποιοι είναι να καταγγέλλονται ή ακόμα να ζητείται δικαστική διερεύνηση των περιστατικών.

Έχουμε κι άλλα... δεν τελειώσαμε κ. Δήμαρχε!

■ Ενώ η μητρόπολις εισπράττει από το Παγκάρι χρήματα που δεν είναι και λίγα, μπορώ να γνωρίζω ως

πρώην επίτροπος (από την «**Εφημερίδα των Συντακτών**» μάθαμε ότι ο Δήμος Θεσσαλονίκης είχε έσοδα το χρόνο της τάξης των 500.000-600.000 ευρώ, με βάση αυτά ως υπολογίσουμε της Λάρισας) επιπλέον μαζεύει από ιεροτελεστίες, κηδείες, μνημόσυνα, τρισάγια... **60-80 ευρώ** από τον καθένα για τα μυστήρια που γίνονται, ενώ αντίθετα, όταν ήταν υπό τη διαχείριση του Δήμου, τα τελούμενα ήταν σχεδόν δωρεάν, ή αν κάποιος προσφέρονταν να δώσει κάποια τα χρήματα και αυτά που κατέβαλε, ήταν μόνο **25 ευρώ**.

■ Έχουμε και άλλο αξιοθαύμαστο που πρέπει να τύχει της προσοχής σας. Ερχόμενος ο νέος Επίσκοπος κ. Ιερώνυμος στη Λάρισα, εφάρμοσε νέα οικονομική πολιτική, προκειμένου να γεμίσει τα ταμεία της μητρόπολης, την οποία ο μακαρίτης προκάτοχός του, κάπως εξωχώρια την είχε τακτοποιήσει. Κοιτάζτε, είπε στους παπάδες, όσοι θα πατάτε το πόδι σας στο κοιμητήριο, θα πληρώνετε, γιατί **ο τσάμπα** τελειώσε! Δηλαδή ο κάθε παπάς που διαβάζει τρισάγιο στους τάφους, οι οποίοι είναι στη δικαιοδοσία του Δήμου, θα πληρώνει **χαράτσι** – σωστότερα ενοίκιο – στη μητρόπολη **30-40 ευρώ**.

Όλα αυτά, κ. Δήμαρχε, είναι παραβίαση της παραγράφου 2/ΣΤ΄ που αναφέρει: «**ας τα δια τας Ιεροπραξίας προσφερόμενα αποτελούν προαιρετικές των πιστών εισφορές, προκειμένου περί άπορων ενοριτών αι Ιεροπραξίαι τελούνται δωρεάν...**».

Εδώ οι προαιρετικές εισφορές είναι σχεδόν υποχρεωτικές και με μια «**μικρή**» **αυξησούλα περί τα 300% (!)** τα δωρεάν ξεκάσπηκαν, τα δε ενοίκια από τους Δημοτικούς Τάφους έγιναν ένας «**νόμιμος**» θεσμός στην πενταετία του.

■ Την τελευταία ημέρα της παράδοσης της απερχόμενης δημοτικής Αρχής στη νέα εκλεγμένη έγινε μια προσπάθεια, να αρπαχτεί και το προσκυνητάρι που βρίσκεται στην είσοδο του κοιμητηρίου (**αυτό δεν ήταν πραξικόπημα, αλλά μια ηρεμιστική τακτοποίηση (!)**). Ευτυχώς βρέθηκαν δύο γυναίκες (**Προϊσταμένη και Διευθύντρια των Οικονομικών**) σήκωσαν το ανάστημά τους με θάρρος και παρρησία είπαν (στην αποχωρούσα Δημοτική Αρχή) ένα τρανταχτό **STOP!!!** Αυτό είναι περιουσία του Δήμου και δε σας το παραχωρούμε! Έτσι παρέμεινε το μικρό αυτό απομεινάρι στο Δημοτικό κοιμητήριο.

■ *Η ως άνω εγκύκλιος 4776 της Ιεράς Συνόδου στην παρ. ζ΄ αναφέρει: «Κατά το άρθρο 56 παρ. 1 του νόμου, τα έσοδα των κοιμητηριακών Ναών διατίθενται πρωτίστως για την συντήρηση και τις εν γένει ανάγκες καλής λειτουργίας τους και επικουρικός για φιλανθρωπικούς σκοπούς της οικείας Μητροπόλεως.»*

Α) Επί τριάντισι (3 ½) χρόνια η μητρόπολις εισέπραττε εισέπραττε και όχι δε διαθέτει χρήματα – «**για συντήρηση και καλή λειτουργία**» – αλλά αντίθετα αφαίρεσε αντικείμενα μεγάλης οικονομικής και καλλιτεχνο-αγιαστικής αξίας και κάποια – για τα μάτια του κόσμου – τα αντικατέστησε με κάτι ευτελέστατα!

Β) Ενώ εισπράττει-εισπράττει τριάντισι χρόνια η Μητρόπολη, ο **Δήμος (ο λαός, εγώ και εσύ! Την κάθε ιεροτελεστία που κάνεις, την πληρώνεις)** τους πληρώνει το ρεύμα, φωτισμό, θέρμανση, air-condition, νερό κ.ά.

Μετά ταύτα κ. Δήμαρχε, – ενώ υπάρχουν και άλλα – «**επιλήψει με διηγούμενον ο χρόνος**», πιστεύουμε ότι τα αναφερόμενα θέματα θα τα επιληφθείτε προσωπικά, ώστε να μη χρειαστεί, να επανέλθουμε.

Με εκτίμηση

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ Ι. ΤΑΣΙΟΠΟΥΛΟΣ

Εκδότης εφημερίδας «ΑΓΩΝΑΣ»

Χρόνια Δημοτικός Σύμβουλος

π. Επίτροπος των Ι. Ναών Αγ. Πάντων

& Λαζάρου διορισμένος από το Δ.Σ. του Δήμου

“ΛΕΒΕΝΤΙΑ” «... είσελθε εις την χαράν του “υπουργείου σου”»

Τη σημερινή ημέρα είναι “λεβεντιά” να σηκώνεις το ανάστημά σου απέναντι στο φυσιολογικό.

Είναι “λεβεντιά” να πατάς πόδι και νάρχεσαι κόντρα στην πανανθρώπινη λογική.

Είναι “λεβεντιά” να βλέπεις από διαφορετική διόπτρα αυτά που εποίησε – άνδρα, γυναίκα και “ευτεχνίας απόλαυση” – ο Δημιουργός της φύσης.

Είναι “λεβεντιά” να ψηφίζεις ότι δύο άνδρες ή δύο γυναίκες θα αποτελούν πλέον οικογένεια.

Είναι “λεβεντιά” να συμφωνείς στην “αγορά” ή στο “νοίκι” μιας γυναίκας ή άνδρα, για να τους φέρει ο πελαργός ένα παιδί.

Είναι “λεβεντιά” να κλείνεις τα μάτια στο σύνθημα: “Στο διάολο η οικογένεια, στο διάολο η πατρίς, η Ελλάδα να πεθαίνει να ζήσουμε εμείς”.

Είναι “λεβεντιά” να παρακολουθείς το σύμβολο του έθνους – τη σημαία – για την οποία πέσαν κορμιά νέων και χύθηκαν ποταμοί αίματος να τη μασκαρεύουν

με το ουράνιο τόξο.

Είναι “λεβεντιά” να αντικρίζεις εικόνες της υπεραγίας Θεοτόκου, αγίων να είναι παραμορφωμένες με χρώματα και σκίτσα που να “αγκαλιάζουν τη θετική ενέργεια”.

Είναι “λεβεντιά” τη μία μέρα στη Βουλή να συμφωνείς και να ψηφίζεις για το αφύσικο, μεταβάλλοντάς το ως φυσικό και την άλλη ημέρα μέσα στο ναό του αγ. Νικολάου να σηκώνεις χωρίς ντροπή ως “λάβραρο” «την αει μακάριστον και παναμώμητον και μητέρα του Θεού ημών».

Είναι “λεβεντιά” η μη παρουσία σου στη δοξολογία από τον τουρκικό ζυγό.

Είναι “λεβεντιά” ο λόγος σου στο δεσπότη για την ψήφο σου για τα νεοφανή ζευγάρια.

Είναι “λεβεντιά” όμως τώρα, να ακουστεί και η φωνή του πρωθυπουργού για τα όσα του πρόσφερες «... δούλε αγαθέ και πιστέ επί ολίγα ης πιστός, επί πολλά σε καταστήσω, κ. Κέλλα είσελθε εις την χαράν του “υπουργείου σου”».

Λαμπαδάριος

Θα τον είχαμε στοιχειώσει... σαν τον πρωτομάστορα στις Άρτας το γιοφύρι

Ακούγεται στην άλλη άκρη της γραμμής: “Αν ήμασταν εκεί, όταν έκανε αυτές τις δηλώσεις ο εκπρόσωπος της κυβέρνησης δέσπο-Ιερώνυμος θα τον στοιχειώναμε, όπως τη γυναίκα του πρωτομάστορα στις Άρτας το γιοφύρι!” Ξαφνιάστικα μ’ αυτά που άκουγα. – “Μήπως πήρατε λάθος τηλέφωνο” – “Όχι (απάντησε), όχι εμείς τ’ ακούσαμε να τα δηλώνει στους δημοσιογράφους μπροστά στο χώρο που κάσαμε τα παιδιά μας, τ’ αδέρφια μας, τους φίλους μας και σεις τα γράψατε στην τελευταία σελίδα τη εφημερίδας που κυκλοφορείτε”. – (Όλα τούτα τ’ άκουγα σασιτισμένος μη μπορώντας ν’ αρθρώσω λέξη) και συνέχισε: - η κυρία Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου που τη συναντήσαμε, για να μας βοηθήσει στην ανεύρεση των υπευθύνων του τραγικού φονικού των παιδιών μας αντί άλλων μας απάντησε: «Τί να κάνουμε; Αυτά συμβαίνουν. Πάτε στην Εκκλησία να σας βοηθήσει. Κοιτάξτε μπροστά στη ζωή σας». Η Εκκλησία όμως έχει έναν κακέκτυπο εκπρόσωπο τύπου της κυβέρνησης με ράσα, ο οποίος μας συμβουλεύει «ότι τον κεκοιμημένο τον τιμάς με τη σιωπή... Δεν το τιμάς με τον θόρυβο... ούτε με τη μικροπολιτική που έρχεται να καλύψει την ουσιαστική πολιτική... τα πολλά λόγια είναι πτώχεια... και δε θα γίνομαι διάσημος για άλλους λόγους... να αφήσουμε αυτούς που έχουν την ευθύνη και την αρμοδιότητα να μιλήσουν και να κάνουν τη δουλειά τους».

Η καταγγελτική αναφορά του ποινεμένου γονιού με άφησε άφωνο, προσπάθησα να δικαιολογήσω τον επίσκοπό μας και για τις δηλώσεις του, αλλά με πήρε φαλάγγι. «Αυτός (άρχιζε ένα δριμύτατο κατακεραυνώμα) δεν έβγαине την περίοδο του κορονοϊού στα Μέσα Μαζικής Πληροφόρησης σαν να είναι “εκπρόσωπος” κυβερνητικός και υπερασπίζονταν τις κυβερνητικές θέσεις και απόψεις για τα εμβόλια, φθάνοντας στο σημείο να μετατρέπει τους Ναούς, σε εμβολιαστικά κέντρα, υποχρεώνοντάς τους να εγκαταστήσουν πολυέξοδες ηλεκτρολογικές εγκαταστάσεις έξω από τους Ναούς για να μπορούν οι Κινητές Μονάδες εμβολιασμού να λειτουργούν, με αποτελέ-

ματα ...»;

«Ευτυχώς δεν ήρθε την ημέρα του δράματος, για να διαβάσει το τρισάγιο, γιατί η αγανάκτησή μας ήταν τέτοια – παρά τον πόνο μας – που θα τον στοιχειώναμε όπως τον πρωτομάστορα τη γυναίκα, όχι στις Άρτας το γιοφύρι, αλλά στην «κοιλάδα των Τέμπων» και συνέχισε με ένα μικρό κομμάτι από της Άρτας το γιοφύρι παραλλαγμένο:»

«Δέσποτα της Λάρισας άλλαξε, κι άλλη συμβολή δώσε, πόχεις πολύ ποίμνιο, μη λάχει και περάσει.

Γι’ αυτό σκύψε, δάκρυσε και ζήτησε συγνώμη...».

συνέχεια από τη σελ. 9

Βαρύ θα είναι το αντίτιμο για την αποστασία μας

ήθηκαν καταλύματα και άλλες διευκολύνσεις για ανετότερη εγκατάσταση! Απ’ ό,τι φαίνεται θα παραμείνουν μόνιμα εδώ ως νέοι κάτοικοι αυτής της χώρας -αυτός ήταν άλλωστε και ο απώτερος σκοπός όλης αυτής της επιχείρησης... Όλα αυτά μαζί θα επιφέρουν σύντομα το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα: τη διάλυση της Ελλάδας και την εξαφάνιση του ελληνικού λαού!

Η Ιστορία μαρτυρεί ότι λαοί που υποδουλώθηκαν στα πάθη τους, δεν μπόρεσαν να αντισταθούν στους κατακτητές τους και μοιραία υποδουλώθηκαν σ’ αυτούς!!

Ειρήσθω εν παρόδω, η ομοφυλοφιλία απετέλεσε μια από τις κυριότερες αιτίες της καταρρεύσεως της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας... Ας θυμηθούμε ακόμη και τη φοβερή ηθική κατάρρευση και αποστασία της ανθρωπότητας, επί εποχής του Νόε, που οδήγησε στον κατακλυσμό. Κι ακόμη το γιατί και πώς καταστράφηκαν τα Σόδομα και τα Γόμορρα...

Ηγεσία στο τιμόνι της Εκκλησίας υπάρχει:

Πατέρες της Εκκλησίας, που ήσαν; Δεν πήρατε είδηση τι γίνονταν γύρω σας; Που κρυφτήκατε; Γιατί τόσο

φόβος; Γιατί τόσο τρομαγμένες καρδιές; Γιατί τόσο σκυμμένα κεφάλια;

Ω!... Πατέρες, σας περιμέναμε να βγείτε μπροστά να αποτελέσετε το μεγάλο φράγμα, να υψώσετε τη φωνή σας και να αποκαλύψετε ποιοι κρύβονται.

Είδαμε και τούτο και τρομάξαμε! Δηλαδή κάποιιο να πετούν κάποιο πετραδάκι -λογύδριο- και μετά να ταμπουρώνονται στα ανάκτορά τους. Και αυτό γιατί! Επειδή δεν είχαν ούτε τη δύναμη ούτε το θάρρος να αναμετρηθούν ή γιατί τους μύρισε μπαρούτι ή ο φόβος μη σταματήσουν τα γλυκά ευρώπουλα.

Οι δώδεκα απόστολοι και οι μετέπειτα μάρτυρες και αγωνιστές της πίστεως δεν ερωτρόπησαν, δε δείλιασαν, δε συμβιβάστηκαν με τις εξουσίες και δυνάμεις του κόσμου τούτου. Αγωνίστηκαν αντιστάθηκαν και κέρδισαν τον κόσμο, γι’ αυτό σήμερα υπάρχουν.

Είναι σήμερα πασιφανές ότι η εκκλησιαστική ηγεσία περπατάει ημέρες σκιάς, οι άνθρωποι που βρίσκονται στην “εμπροσθοφυλακή” ρίχνουν καμιά τουφεκιά άσφαιρη έτσι για να ποικίλει η ζωή τους.

Άραγε, τί μας επιφυλάσσει στο ορθόδοξο έθνος μας ως παιδαγωγία ο πανάγαθος Θεός;

Διότι η απώλεια της χάριτος του Θεού είναι πλέον ορατή και τα μηνύματα που μας έρχονται είναι πολύ άσχημα, με πόνο ψυχής μας τα περιέγραφαν για χρόνια άγιοι γέροντες, ήδη τώρα βρισκόμαστε στην καρδιά των εξελίξεων.

Ζούμε σε μια κοσμογονική εποχή, όπου κυριαρχεί το ψεύδος, η κατάρρευση των ηθικών αξιών και το παγκόσμιο πνεύμα της αποστασίας μας, ενώ τα ΜΜΕ προσφέρουν για τροφή και μας εμπαίζουν με ξυλοκέρατα.

Η ψήφιση του νομοσχεδίου “**γάμου και τεκνοθεσίας των ομοφυλοφίλων**” από το ελληνικό κοινοβούλιο άνοιξε τους ασκούς του Αιόλου! Η χώρα μας θα πληρώσει βαρύ τίμημα για την αποστασία της από τις ευαγγελικές διδασχές. Το νυστέρι θα μπει βαθιά σε κλήρο που έμεινε αδρανής και αδιάφορος και στο λαό που ανέχεται ως τρόπο ζωής την κάθε είδους ανωμαλία και τα παρά φύσιν αμαρτήματα.

«Μη πλανάσθε, Θεός ου μνηκρίζεται, ο γάρ εάν σπείρη άνθρωπος, τούτο θα θερίσει» (Γαλ. 6.7)